Arsen Lüpen

kibar hırsız

Maurice Leblanc

Çeviri: Saffet Günersel

TİMAŞ POLİSİYE

Telegram : @cinciva

Arsen Lüpen

kibar hırsız

Maurice Leblanc

Çeviri: Saffet Günersel

TİMAŞ POLİSİYE

Telegram : @cinciva

Telegram : @cinciva

Telegram : @cinciva

iyiki **kitaplar** var...

Telegram : @cinciva

ARSEN LÜPEN
KİBAR HIRSIZ
Maurice Leblanc

TİMAŞ YAYINLARI | 3858

Edebiyat Kitaplığı-Polisiye | 9

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

EDİTÖR

Perihan Sevde Nacak

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

KAPAK İLLÜSTRASYONU

Ethem Onur Bilgiç

E-ISBN

978-605-08-2038-6

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Telegram : @cinciva

Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Telegram : @cinciva

I
ARSEN LÜPEN'İN TUTUKLANIŞI

Bu kadar güzel bir yolculuk için ilginç bir son olmuştu. La Provence çok hızlı ve çok rahat bir transatlantikti. Kaptanından tayfasına kadar tüm mürettebat çok nazikti. Yolcular seçkin ve hoş insanlardı. Yeni insanlarla tanışmanın mutluluğu ve birlikte geçirdiğimiz eğlenceli vakit, yolculuğun güzel geçmesini sağlamıştı. Sanki ıssız bir adada tüm dünyadan kopmuş gibiydik, sadece birbirimizle muhatap oluyorduk.

Daha birkaç gün önce tanışan insanların hemen birbiriyle kaynaşmasını siz de tuhaf bulmuyor musunuz? Sonsuz gökyüzünün altında görkemli denizin insafına teslim olmuş kişilerin dar bir mekânda birkaç gün birlikte yaşamalarını... Uyur gibi gözüken okyanusun uğursuz suskunluğuna ya da gazabına, dalgalarının korkunç saldırılarına hep beraber göğüs germelerini...

Aslında yaşam dediğimiz şey bir tiyatro sahnesinden farksız. Bu sahnede gök gürültüsü de var, güneşin doğuşu da. Hem monotonluğun hem de çeşitliliğin sergilendiği bir sahne bu. Belki de bu yüzden hayat dediğimiz bu kısa yolculuğa çıktığımızda hem heyecan hem de korku doluyuz.

Telegram : @cinciva

Son zamanlarda okyanusu gemiyle aşmak insanı daha da heyecanlandırıyor. Küçük yüzen ada artık sizi kendinizi özgür hissettiğiniz bir dünyaya bağlıyor. Okyanusun ortasında bile sizi birleştiriyor. Telsiz telgraf sayesinde. Haberler size havasız bir boşluktan, gizemli bir yolla ulaşıyor. Görünmez haberlerin gönderildiği görünmez telgraf tellerini düşleyebilir misiniz? Buradaki esrarı açıklayamazsınız, bu harika iletişimi ancak rüzgârın kanatlarına benzetebilirsiniz.

İlk saatler hep bunları düşünmekle geçti. Zaman zaman ta uzaklardan gelen ve kulağımıza fısıldayan bu sesi can kulağıyla dinledik. İki arkadaşımla haberleştim. Diğerleri de geride bıraktıklarına hüzünlü ya da neşeli telgraflarını gönderdi.

İkinci gün öğleden sonra fırtına çıktı. Fransa sahillerinden beş yüz mil açılmışken bir telsiz telgraf geldi:

Arsen Lüpen geminizdedir. Birinci mevkide. Sarışın. Sağ kolunda bir yara var. Tek başına.

Sahte ismi R....

Aynı anda karanlık gökyüzünden korkunç bir patlama duyuldu. Telgrafın sonu bize ulaşamadan elektrik dalgaları kesiliverdi. Sadece Arsen Lüpen'in takma adının R harfiyle başladığını biliyorduk, o kadar.

Telegram : @cinciva

Başka bir haber olsaydı bunu geminin kaptanı ya da komiseri kesinlikle saklardı. Ama bazen öyle olaylar olur ki bunu gizli tutamazsınız. Daha aynı gün ünlü Arsen Lüpen'in aramızda gizlendiğini hepimiz öğrendik.

Arsen Lüpen aramızdaydı! Aylardan beri marifetlerini gazetelerde okuduğumuz Kibar Hırsız, bizden biriydi. En yetenekli müfettişlerimizden Ganimard'a ölüm kalım mücadelesi verdirirken beklenmedik olayları birer maceraya dönüştüren bu gizemli adam gemideydi!

Genellikle şatoları ve salonları seçen becerikli centilmen! Bir gece Baron Schormann'ın evine girip eli boş çıkan, ama kartvizitinin arkasına "Kibar Hırsız Arsen Lüpen gene gelecek, eğer eşyalar gerçekten antikaysa," yazan adam! Arsen Lüpen, bin bir kılığa giren; yerine göre şoför, tenor, kitapçı, güçlü ve genç bir adam, ölmek üzere olan bir ihtiyar, Marsilyalı seyyar satıcı, Rus doktor ya da İspanyol boğa güreşçisi olabilen biri!

Düşünsenize, Arsen Lüpen bir transatlantiğin içinde dolaşıyor. Ne diyorum ben? Gemiden de beter. Birinci mevkiin müzik salonunda, yemek salonunda ya da sigara odasında. Arsen Lüpen! Belki de şu bey... Ya da şu ötede oturan... Komşu masadaki de olabilir... Kamaramı paylaştığım kişi olamaz mı?

Telegram : @cinciva

Ertesi gün Bayan Nelly Underdown dayanamadı:

"Bu iş beş gün sürecek desenize! Dayanılır gibi değil. Umarım onu tutuklarlar!"

Sonra bana dönerek, "Bay d'Andrézy, kaptanı iyi tanıyorsunuz. Siz bu konuda bir şey öğrenemediniz mi?" diye sordu.

Keşke Bayan Nelly'nin merakını giderecek bir şeyler bilseydim! Bu güzel yaratık nereye gitse herkesin hayranlığını kolayca kazanabilecek bir kızdı. Güzelliği de zenginliği kadar baş döndürücüydü. Böyle birinin etrafında çapkın erkekler pervane gibi döner durur hep.

Bayan Nelly Paris'te büyümüştü. Annesi Fransız'dı. Şimdi Chicago'daki zengin babasını, yani Bay Underdown'u ziyarete gidiyordu. Arkadaşı Leydi Jerland da ona refakat diyordu.

Daha ilk görüşte onunla flört etmeyi kafama koydum. Yolcular arasındaki samimiyet işimi kolaylaştıracaktı. Ne var ki bakışlarım onun koskocaman ve simsiyah gözlerine takılınca basit bir flört için neden bu kadar heyecanlandığımı anlamadım. İltifatlarıma ölçülü yanıtlar veriyor, anlattığım fıkralara gülüyor ve başımdan geçenlerle ilgileniyordu. Tüm çabalarım sonunda biraz da olsa sempatisini kazanmış gibiydim.

Telegram : @cinciva

Belki de çekinmem gereken tek rakibim vardı: Oldukça şık ve yakışıklı bir delikanlı. Genç kız onun suskun davranışlarını benim Parislilere özgü taşkınlığıma yeğleyebilirdi.

Genç kız anlattıklarımı dinlerken o delikanlı da Bayan Nelly'nin etrafını çeviren hayranları arasındaydı. Güvertedeki salıncaklı rahat koltuklara oturmuştuk. Bir akşam önceki fırtınadan sonra gökyüzü aydınlanmış, ortalıkta büyüleyici bir atmosfer oluşmuştu.

"Ben de pek fazla bir şey bilmiyorum, efendim," diye cevap verdim. "Ama Lüpen'in düşmanı, emektar Ganimard gibi bir soruşturma açamaz mıyız bu gemide?"

"Çok hızlı ilerlemiyor musunuz?"

"Hayır hanımefendi. Bu o kadar zor bir mesele değil ki."

"Bence çok zor."

"Çözmek için elimizde hangi ipuçlarının olduğunu unuttunuz mu?"

"Neymiş onlar?"

"Her şeyden önce Lüpen, 'R' ile başlayan bir isim altında gizleniyor."

"Zayıf bir ipucu."

"Tek başına yolculuk yapıyor."

"Bu yeterli mi?"

Telegram : @cinciva

“Sarışın.”

“Ee?”

“Yolcu listesine bakarak onun kim olduğunu bulabiliriz.”

Liste cebimdeydi; çıkarıp isimleri okumaya başladım:

“Burada adı ‘R’ ile başlayan on üç kişi var.”

“Sadece on üç kişi mi?”

“Evet, bunlar birinci mevkidekiler. Gördüğünüz gibi dokuzu kadın; yanlarında çocukları ve hizmetçileri var. Geriye tek başına yolculuk yapan dört kişi kalıyor: Marki de Raverdan...”

“Kendisi elçilikte sekreterdir. İyi tanırım,” diye sözümü kesti Bayan Nelly.

“Binbaşı Rawson...”

“Amcam olur,” dedi biri.

“Bay Rivolta...”

“Burada!” diye bizim gruptan biri seslendi. Simsiyah sakallı bir İtalyandı bu.

Bayan Nelly güldü:

“Beyefendi sarışına pek benzemiyor.”

“O zaman bu listenin en sonundaki isim aradığımız kişi olacak.”

“Yani?”

Telegram : @cinciva

“Yani Bay Rozaine. Bay Rozaine’i tanıyan biri var mı aranızda?”

Herkes sustu. Bayan Nelly, ona ilgisiyle beni rahatsız eden, sessiz ve yakışıklı delikanlıya dönerek sordu:

“Niye cevap vermiyorsunuz, Bay Rozaine?”

Hepimiz ona döndük. Sarışındı. Doğrusunu isterseniz şaşırmıştım. Üzerimize çöken bu sıkıntı verici sessizlik yalnız bizi değil, ötekileri de etkilemişti. Öte yandan genç adamın davranışlarında şüphe çekecek hiçbir şey yoktu.

“Niye mi cevap vermiyorum? Adıma, tek başıma yolculuk ettiğime ve saçımın rengine bakarak aranan kişinin ben olduğuma karar verdim. Bu yüzden tutuklanmam gerekir diye düşünüyorum.”

Bunları söylerken komik bir hal aldı. İki çizgiden oluşan ince dudakları sanki daha da inceldi. Yüzü soldu.

Elbette dalga geçiyordu. Yine de yüzündeki ifade ve davranışı bizi etkilemişti. Bayan Nelly safça sordu:

“Ama sizin kolunuz yaralı değil, değil mi?”

“Doğru. Yaram yok.”

Sinirli bir hareketle gömleğinin yenini yukarı sıvayarak çıplak kolunu uzattı.

Telegram : @cinciva

Aynı anda aklıma bir şey geldi. Bakışlarım Bayan Nelly'ninkiyle buluştu.

Genç adam sol kolunu göstermişti!

Bu duruma açıklık kazandırayım derken Bayan Nelly'nin refakatçisi Leydi Jerland koşarak yanımıza geldi. Hemen etrafını sardık. Kadın güçlükle kekeledi:

"Mücevherlerim... İncilerim... Hepsi çalındı!"

Hayır, sonradan gördük ki hepsi çalınmamıştı.

Elmas mücevherlerin, gerdanlığın ve bileziklerin en iri taşlıları değil, en ufakları yani en az yer tutan; yükte hafif, pahada ağır olanları aşırılmıştı!

Bu iş güpegündüz, Leydi Jerland'ın çay içmeye gittiği saatte gerçekleşmişti. Koridorda onca insanın bulunduğu sırada kamaranın kapısını kırıp ufacık bir şapka kutusunun içinde saklı mücevherleri bulup aralarından seçim yapmak her babayiğidin işi değildi.

Hepimizin aklından aynı şey geçti. Hırsızlık olayı duyulduğunda herkes aynı fikirdeydi. Bu, Arsen Lüpen'in işiydi!

Öğlen yemeğinde Rozaine'in her iki yanındaki iskemle boş kaldı. Aynı günün akşamı onun tutuklanmış olduğu dedikodusu dolaşmaya başladı.

Ufak tefek oyunlar oynamaya başladık. Dans ettik. Özellikle Bayan Nelly o kadar şen ve şakraktı ki

Telegram : @cinciva

başlangıçta Rozaine'in kur yapmasından hoşlansa da şimdi onu unutmuşa benziyordu.

Genç kızın güzelliği ve kibarlığı beni büyülemişti. Gece yarısına doğru, parlak ayışığının altında kendisine aşkımı ilan ettim. Bundan hoşlanmadığı söylenemezdi doğrusu.

Ertesi gün Rozaine'in serbest bırakıldığını duyunca hepimiz şaşırdık. Hakkındaki suçlamaları doğrulayacak hiçbir kanıt bulunamamıştı.

Kendisi Bordeaux'da saygın bir iş adamının oğluydu; belgeleri kusursuzdu. Ayrıca iki kolunda da yara izi yoktu.

Rozaine'i çekemeyenler, "Nüfus kâğıdı mı? Arsen Lüpen isterse size onlardan tonla getirir!" diye dalga geçtiler. "Yara izi mi? Belki de hiç yaralanmadı ya da o izi siliverdi!"

Hırsızlığın gerçekleştiği saatte Rozaine'in güvertede dolaşmakta olduğu ileri sürülünce de, "Arsen Lüpen gibi biri, hırsızlık yaptığında ille de o yerde bulunacak değil ya," diye yanıt verdiler.

Bu saçma düşünceler bir yana bırakılırsa, en kuşkulu insanın bile göz ardı edemeyeceği bir gerçek çıkıyordu ortaya: Rozaine'in dışında tek başına yolculuk yapan, sarışın ve adı 'R' harfiyle başlayan kim vardı? Telgrafta ima edilen Rozaine değilse kimdi?

Telegram : @cinciva

Genç adam öğle yemeğinden birkaç dakika önce aramıza katılma cesareti gösterdiğinde Bayan Nelly ile Leydi Jerland kalkıp uzaklaştılar.

Bir bakıma iyi de oldu, çünkü korkuyorlardı.

Bir saat sonra elle yazılmış bir pusula gemide dolaştırılarak her mevkideki yolculara ve gemi mürettebatına sunuldu:

Bay Louis Rozaine, Arsen Lüpen'i ya da mücevherleri çalanı bulana on bin frank verecektir.

"Bana yardım edecek biri çıkmazsa bu işin altından tek başıma kalkarım," dedi Rozaine kaptana.

"Rozaine Arsen Lüpen'e karşı! Yoksa 'Arsen Lüpen Arsen Lüpen'e karşı mı demeliyiz?'" şeklinde mırıldanmalar da eksik değildi. Doğrusu bu savaş ilginç olacağa benziyordu.

Aradan iki gün geçti.

Rozaine'in arayıp sormadığı yer kalmadı. Tayfaların arasına girip onlara sorular yöneltti. Her tarafı didik didik aradı. Geceleri her köşe başında gölgesi görünür oldu.

Kaptan da bu işe adamakıllı el attı. Gemi tepeden tırnağa araştırıldı; bakılmadık köşe kalmadı. Hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan tüm kamaralar arandı. Mücevherler herhalde bir yerde saklıydı.

Bayan Nelly, "Herhalde bir şey bulacaklar, değil mi?" diye sordu. "Sihirbaz bile o elmaslarla incileri

Telegram : @cinciva

görünmez hale getiremez!”

“Çok doğru,” dedim. “Ama şapka astarlarından ceket ceplerimize kadar her yere bakmaları gerek.”

Kendisine 9x12’lik Kodak marka fotoğraf makinemi gösterdim. Onunla Bayan Nelly’nin birkaç fotoğrafını çekmiştim.

“Şu ufacık makinede Leydi Jerland’ın mücevherleri saklanamaz mı yani? Resim çeker gibi yaparak milleti uyutabilirsiniz.”

“Bir yerde okudum, ardında iz bırakmayan hiçbir hırsız yokmuş.”

“Öyle bir hırsız var; Arsen Lüpen.”

“Nasıl yani?”

“Çünkü o sadece hırsızlığı değil, kendini ele verecek ipuçları bırakmamayı düşünür de ondan.”

“Oysa başlangıçta siz daha umutluydunuz?”

“Ama onun yaptığı işleri gördükten sonra...”

“Sizce ne yapmalıyız?”

“Bana kalırsa boşu boşuna zaman kaybediliyor.”

Gerçekten de sorgulamalar olumlu bir sonuç vermedi. Her türlü uğraş boşa çıktı. Bu arada da kaptanın saati çalındı.

Kaptan hiddetten köpürürken tüm önlemleri bir kat arttırdı. Gözünü Rozaine’den ayırmaz oldu. Onu defalarca sorguya çekti.

Telegram : @cinciva

Ertesi gün nasıl olduysa kaptanın saati ikinci kaptanın yakalıkları arasında bulundu.

Tüm bunlara mucize mi demeliydi? Arsen Lüpen bir yandan alaycı tavrını ortaya koyarak mesleğindeki yeteneğini kanıtlarken, amatörlere de sanki ders veriyordu. Yazdığı oyuna en çok kendi gülen bir yazar gibiydi.

Mesleğinde bir 'sanatkâr' olduğu kesindi! Ve ben asık suratlı, sessiz Rozaine'e bakarak bu tuhaf insanın iki ayrı role soyunduğunu düşündükçe ona ister istemez hayran kalıyordum.

İki gece önce o gece nöbet tutan görevli kaptan köprüsünün en kuytu yerinde bir insanın inlediğini işitti. Yaklaşıp baktı. Bir adam boylu boyunca yerde yatmaktaydı. Başı bir şalla sarılmış, elleri de kalın bir iple bağlanmıştı. Saldırıya uğramış ve soyulmuştu.

Bu adam Rozaine'di!

Çengelli iğneyle ceketine iliştirilen bir kartvizitte şunlar yazılıydı:

Arsen Lüpen, Bay Rozaine'in on bin frankını zevkle kabul eder.

Aslında çalınan cüzdanın içinde yirmi bin frank vardı.

Tabii herkes yine zavallı adamı suçladı. Bunu bilerek yaptığı ileri sürüldü. Ne var ki bir insanın

Telegram : @cinciva

kendi kendini böylesine bağlaması imkânsızdı. Ayrıca karttaki yazı Rozaine'inkine hiç uymuyordu. Buna karşın Arsen Lüpen'in eski gazete küpürlerinden birindeki el yazısına çok benziyordu.

O zaman Rozaine Arsen Lüpen değildi! Rozaine Rozaine'di; yani Bordeaux'lu tüccarın oğlu!

Ve Arsen Lüpen'in varlığı herkesi korkutmaya devam etti.

Kimse kamarasında yalnız kalmayı göze alamıyordu. Hele geminin kuytu bir yerinde tehlikeye atılmaya hiç kimsenin niyeti yoktu. Herkes artık en güvendiği kişilerle konuşuyordu. Sıkı fıkı olanlar arasında bile içgüdüsel bir korku ön plana çıkıyordu. Bundan böyle tehdit tek bir kişiden gelmeyeceği için durum daha da ürkütücüydü. Artık herkes Arsen Lüpen olabilirdi. Hayal gücümüz ona sınırsız ve olağanüstü bir güç yakıştırıyordu. Herkes onu en akla gelmez kılıkta gözünde canlandırıyordu. Artık saygın Binbaşı Rawson da, hatta Marki de Raverdan da, herkes şüpheliydi! Adının baş harfinin belli olmasının bir anlamı kalmadığına göre Arsen Lüpen çocukları ve hizmetçisiyle birlikte yolculuk eden bir kadın kılığına bile girmiş olabilirdi.

İlk gelen haberlerde kayda değer bir şey yoktu. En azından kaptan öyle söylüyordu.

Telegram : @cinciva

Ve bu sessizlik bizleri daha fazla tedirgin ediyordu.

Gün bitmek bilmedi. Herkes korku içinde, bir uğursuzluk olacak diye bekliyordu. Bu kez basit bir hırsızlık olmayacaktı belki de. Bir cinayet, belki de bir ölüm gerçekleşecekti. Arsen Lüpen'in sadece iki önemsiz soygunla yetineceğine kimse inanmıyordu. Yetkililerin elinden hiçbir şey gelmezken o, geminin mutlak hâkimi olmuştu. Ne isterse onu yapabilirdi. Artık herkesin malı ve canı onun merhametine kalmıştı.

Bense her geçen saatin zevkini çıkarıyordum, çünkü korku dolu Bayan Nelly tüm olanlardan sonra aradığı korunma ve güvenceyi bende bulmuştu. Ona her bakımdan yardımcı olabildiğim için mutluydum. Bizi birbirimize yakınlaştırdığı için içimden Arsen Lüpen'i kucaklamak geliyordu. Kurduğum en güzel hayalleri ona borçlu değil miydim? Ne yalan söyleyeyim, hep aşk hayalleriydi bunlar. Öte yandan tüm bu hayallerimin Bayan Nelly'yi hiç de rahatsız etmediğini hissediyordu. Gülen gözlerine baktıkça hayaller kurmaya devam ediyordum. Yumuşak sesi her geçen gün umutlarımı arttırıyordu.

Amerika sahilleri görününceye dek küpeştenin parmaklıklarına dayanarak bekledik.

Araştırmaya son verildi.

Telegram : @cinciva

Herkes merak içindeydi. Birinci mevkiden tutun da mültecilerin toplandığı ara güvertedekilere kadar tüm yolcular bir türlü çözülemeyen meselenin aydınlanacağı dakikayı bekliyordu. Hangimiz Arsen Lüpen'di? O ünlü Arsen Lüpen hangi isim ve maske altında gizlenmişti?

Derken beklenen dakika geldi çattı. Yüz yıl yaşasam bu olayın ayrıntılarını unutamam.

"Ne kadar da solgunsunuz, Bayan Nelly," dedim genç kıza. Koluma yaslanırken bayılacak gibi olmuştu.

"Siz de," diye cevap verdi bana. "Çok farklı görünüyorsunuz."

"Düşünsenize! Şu heyecanlı dakikayı sizinle geçiriyorum.Çok mutluyum, Bayan Nelly. Sanırım şu anda aklımdan geçenler..."

Öylesine heyecanlı ve korku doluydu ki beni dinlemedi bile.

Yolcuların ineceği merdiven rıhtıma uzatıldı. Karaya çıkma emri henüz verilmemişken gümrük memurlarıyla birkaç üniformalı adam ve postacı gemiye bindi.

Bayan Nelly kekeledi:

"Gemi yanaşmadan Arsen Lüpen uçup kaçmışsa hiç şaşmam."

Telegram : @cinciva

“Belki de tutuklanarak rezil olmaktansa kendini denize atmıştır.”

“Alay etmeyin!” Genç kız kızmıştı.

Birden irkildim. Onun sorusuna karşılık, “Şu merdivenin sonundaki kısa boylu, yaşlı adamı gördünüz mü?” dedim.

“Yeşil redingotlu, elinde şemsiye olanı mı?”

“İşte o Ganimard.”

“Ganimard mı?”

“Evet, Arsen Lüpen’i tutuklamaya yemin etmiş olan ünlü müfettiş. Şimdiye kadar sahilden gemiye neden haber uçurulmadığını daha iyi anlıyorum. Ganimard oradaydı çünkü. İşine kimsenin burnunu sokmasına izin vermez.”

“Yani sizce Arsen Lüpen yüzde yüz tutuklanacak, öyle mi?”

“Kim bilir? Konu Arsen Lüpen olunca hep sıradışı bir şeyler oluyor...”

“Ah,” dedi bir kadının acımasız merakıyla, “Onun yakalanışını bir görsem...”

“Sabredelim bakalım. Arsen Lüpen de düşmanının kendisini beklediğini fark etmiş olmalı. Karaya en son kendisi çıkacak herhalde; o zamana kadar rakibinin gözleri yorulsun diye!”

Yolcular gemiden inmeye başladı.

Telegram : @cinciva

Şemsiyesine dayanmış olan Ganimard itişip kakışan kalabalığa aldırış etmeden soğukkanlılıkla bekliyordu. Arkasında duran bir denizci, arada bir ona bir şeyler söylüyordu.

Marki de Raverdan, Binbaşı Rawson, İtalyan Rivolto ve daha bir sürü insan önlerinden geçip gitti. Baktım, sıra Rozaine'deydi.

Zavallı Rozaine!

"Galiba Arsen Lüpen o," dedi Bayan Nelly. "Siz ne dersiniz?"

"Ganimard'la Rozaine'in bir arada resmini çekmek ilginç olacak. Şu makineyi siz alın, benim yüküm çok."

Fotoğraf makinesini ona verdim, ama çok geçti. Rozaine yaklaştı. Adam Ganimard'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ganimard omuz silkti. Rozaine de geçip gitti.

Peki öyleyse Arsen Lüpen kimdi?

"Evet," dedi. "Kim?"

Güvertede yirmi yolcu kalmıştı. Genç kız korku dolu bakışlarla içlerinde Lüpen'in olabileceği bu insanlara baktı.

"Daha fazla bekleyemeyiz."

O önden yürüdü. Ben de arkasından. Ama daha on adım atmamıştık ki Ganimard yolumuzu kesti.

"Ne oluyor?" diye haykırdım.

Telegram : @cinciva

“Bir dakika bayım, aceleniz ne?”

“Ben bayana refakat ediyorum.”

“Bir dakika!” diye yineledi enerjik bir sesle.

Sert bakışlarını yüzüme dikti:

“Sen Arsen Lüpen’sin, değil mi?”

Gülmeye başladım.

“Hayır, ben Bernard d’Andrézy’yim.”

“Bernard d’Andrézy üç yıl önce Makedonya’da öldü.”

“Bernard d’Andrézy ölmüş olsaydı şimdi ben burada olmazdım. İşte belgelerim.”

“Bunlar ona ait. Onları nereden bulduğunuzu çok iyi biliyorum.”

“Siz aklınızı kaçırmışsınız. Arsen Lüpen, ‘R’ harfiyle başlayan sahte bir isim altında bu gemide.”

“Evet, bu da onun kurnazlıklarından biri. Herkesi hep yanlış yola sevk etti. Doğrusu çok soğukkanlısın, ama bu kez hapı yuttun. Haydi Lüpen, uzatma artık!”

Bir an bekledim. Sağ koluma bir yumruk indi. Acıdan bağırdım. Henüz iyileşmemiş yarama isabet etmişti.

Pes etmek zorunda kaldım. Bayan Nelly’ye dönüp baktım. Solgundu. Konuşmalarımızı dinliyordu.

Bakışlarımız buluştu. Gözlerini kendisine verdiğim fotoğraf makinesine dikti. Davranışı hemen değişti.

Telegram : @cinciva

Sanki ne demek istediğimi anlamıştı. Evet, Ganimard'ın beni tutuklamasından önce genç kızın eline tutuşturduğum fotoğraf makinesinin içinde Rozaine'in yirmi bin frankıyla Leydi Jerland'ın çalman mücevherleri saklıydı.

Yemin ederim o anda, yani Ganimard'la iki adamı beni tutuklarken yolcuların kötü bakışları vız geldi. Aklım fikrim, Bayan Nelly'nin kendisine emanet ettiğim makineyi ne yapacağındaydı.

Bunun maddi değerini ya da aleyhime delil olarak kullanılmasını düşünmüyordum, ancak Bayan Nelly'nin bunu Ganimard'a vermesinden korkuyordum.

Beni ele verecek miydi? Bu yüzden onu kaybedecek miydim? Asla affetmeyen bir düşman gibi mi, yoksa o zamana kadar elinde olmasa da bana karşı duyduğu sempati nedeniyle aşağılamayı biraz hafif tutacak bir kadın gibi mi davranacaktı?

Önümden geçip gitti. Ben hiç konuşmadan kendisini saygıyla selamladım. Elinde Kodak makinem, öbür yolcularla birlikte çıkışa yöneldi.

Herkesin önünde makineyi polise veremez diye düşündüm. Daha sonra, kimse görmeden teslim edecekti elbet.

Ama tam çıkışa yaklaşırken numara olduğu belli bir beceriksizlikle makineyi rıhtım duvarıyla

Telegram : @cinciva

geminin bordası arasında suya düşürüverdi.

Sonra oradan uzaklaştığını gördüm.

Güzel silueti kalabalığın arasında bir göründü, bir kayboldu. Hayatımdan çıkıp gitmişti.

Bir an kımıldamadan durdum; üzgündüm. Sonra Ganimard'ın şaşkın bakışları karşısında mırıldandım:

"Keşke dürüst bir adam olsaydım..."

Bir kış akşamı, Arsen Lüpen nasıl tutuklandığını işte böyle anlattı. Birkaç gün sonra yazacağım olaylar ikimizin arasında bir tür arkadaşlık doğurdu. Evet, sanırım Arsen Lüpen beni az buçuk arkadaş olarak kabullenmişti. Buna güvenerek umulmadık zamanlarda çalışma odamın sessizliğine delikanlılığından kaynaklanan taşkınlığını, maceralı yaşamının ışıltısını, kaderinde sadece iyilik ve hoşgörü olan bir insanın keyfini taşıdı.

Portresi mi? Nasıl çizsem ki? Ben Arsen Lüpen'i yirmi kez gördüm, yirmisinde de bambaşka bir tip olarak karşıma çıktı. Ya da aynı adamı gösteren yirmi aynaya bakar gibi bir hisse kapıldım. Her seferinde bir başka surat görüyordum. Özellikle gözleri... Her suratta ayrı gözler vardı. Yüz hatları, hareketleri, boyu-posu ve karakteri de her seferinde değişikti.

Telegram : @cinciva

“Bazen ben bile kim olduğumu bilmiyorum,” dedi bana. “Aynaya baktığımda ben bile kendimi tanımıyorum.”

Söyledikleri elbette biraz çelişkiliydi, ama yine de onunla karşılaşanlar olağanüstü makyaj yeteneğini, yüzünün şeklini ve hatlarını istediği gibi değiştirebileceğini bilemedikleri için her defasında başka birini görüyorlardı.

“Neden belli bir tipe bürüneyim ki?” diye ekledi. “Her zaman aynı kişi olmanın yaratacağı tehlikeden niye kaçınmayayım ki? Eylemlerim beni yeterince belli ediyor zaten.”

Biraz da gururlanarak, “Kimsenin, ‘Bu adam yüzde yüz Arsen Lüpen,’ diyememesi bence daha iyi. Önemli olan, yanılmaksızın, ‘Bu işi Arsen Lüpen yapmıştır,’ demeleri,” dedi.

O kış akşamlarında, çalışma odamın sessiz atmosferinde, arkadaşlığımıza güvenerek bana içtenlikle anlattığı maceralarını nakletmeye çalışacağım.

II
ARSEN LÜPEN HAPİSHANEDE

Paris’te dolaşanlar Seine Nehri sahillerini iyi bilir. Kesinlikle herkesin yolu Jumieges yıkıntılarından

Telegram : @cinciva

Saint-Wandrille yıkıntılarına ve nehrin ortasındaki kayalıkların üzerinde yükselen, ortaçağdan kalma Malaquis Şatosu'na düşmüştür. Kemerli bir köprü onu ana caddeye bağlar. Kasvetli kuleleri, hangi dağdan kopup geldiği belli olmayan kocaman bir ada parçasının granit taşlarına yapışmış gibidir. Koskoca nehrin durgun sazlıklar arasından kıvrıla kıvrıla akan suları, şatonun etrafından geçip giderken ıslak kayalara tüneyen kolibrileri görürsünüz.

Malaquis Şatosu'nun öyküsü tıpkı adı ve görünüşü gibi iç karartıcıdır. Vaktiyle burası hep savaşlara, kuşatmalara, saldırılara, yağmalara ve katliamlara sahne olmuş. Caux yöresindeki iplikçi kadınlar bir araya geldiklerinde burada işlenen korkunç cinayetleri hâlâ anlatırlar. Efsaneleşmiş, gizemli olaylar anımsanır. Söylenenlere bakılırsa bir zamanlar şatodan Jumieges Manastırı'na ve VII. Charles'ın güzel sevgilisi Agnes Sorel'in konağına uzanan ünlü bir tünel varmış.

İşte bir zamanlar haydutların ve serserilerin barındığı bu hırsızlar yatağında, vaktiyle borsada oynayıp birden zengin olduğu için 'Şeytan Baron' diye anılan Baron Nathan Cahorn yaşıyordu. Malaquis Şatosu'nun sahipleri iflas ettiklerinden, bir parça ekmek uğruna şatoyu Baron'a satmak zorunda kaldılar. Baron bu şatoyu antika

Telegram : @cinciva

mobilyalar, yağlıboya tablolar, kıymetli tabak çanak ve heykellerle donattı. Burada üç eski hizmetçisiyle birlikte tek başına yaşıyordu. Şimdiye kadar buraya kimse ayak basmamıştı. Rubens'in üç, Watteau'nun iki yağlıboya tablosuyla Jean Goujon'un koltuğunun bulunduğu salonu kimse görmedi. Tüm bunların dışındaki kıymetli eşyalar ya zengin müşterilerden ya da açık arttırmalardan satın alınmıştı.

Şeytan Baron korkuyordu. Ölmekten falan değil ama onca tutkuyla ve bu işlerden anlayanların basiretiyle en pişkin koleksiyoncuların bile yanıltamadığı biri olarak biriktirdiği onca kıymetli eşyanın çalınmasından. Onların hepsini seviyordu. Kıskanç bir âşık gibi ya da cimri bir insan gibi... Her gün güneş batarken ana yola açılan köprünün demir parmaklıklı kapısıyla şatonun avlusuna açılan kapı kapanıp sürgülenirdi. Bunlara en ufak bir dokunuşta alarm devreye girer, sessizliği bozardı. Şatonun Seine Nehri'ne bakan kısmında korkulacak bir şey yoktu, çünkü burada ta göğe kadar yükselen kayalıklar bulunuyordu.

Eylül ayının bir cuma günü köprünün öbür tarafından her zamanki gibi postacı çıkageldi. Ve her gün olduğu gibi Baron ağır demir kapıyı biraz araladı.

Karşısındaki adama iyice baktı. Köylülere özgü o kurnaz bakışları ve güleç yüzü yıllardan beri

Telegram : @cinciva

tanıyan sanki kendisi değildi.

Adam güldü:

"Ben geldim, baron hazretleri. Önlüğümle şapkamı giyen başka biri olduğunu sanmayın!"

"Nereden bileceğim," diye mırıldandı Baron.

Postacı ona bir yığın gazete verdi:

"Size bir haberim var."

"Neymiş o?"

"Bir mektup getirdim... Hem de taahhütlü."

Bir tek dostu bile olmayan, kabuğuna çekilmiş biri olarak yaşayan Baron'a hiç mektup gelmezdi. Hemen aklına kötü şeyler geldi ki bunun için de geçerli nedenleri vardı. Rahatını kaçıran bu mektubu kim yazmış olabilirdi?

"İmzanız gerekiyor, baron hazretleri."

Endişeyle imzaladı. Sonra mektubu aldı ve postacı gözden kayboluncaya kadar bekledi. Bir aşağı bir yukarı dolaştıktan sonra köprünün korkuluğuna dayanarak zarfı yırtıp açtı. İçinden dört köşe bir kâğıt çıktı. Başlığı elle yazılmıştı: "Santé Hapishanesi, Paris. İmza: Arsen Lüpen."

Sayın Baron Cahorn,

İki salonu birleştiren koridorda Philippes de Champaigne'in bir resmi asılı; kalitesi fevkalade ve çok hoşuma gidiyor. İki tane Rubens'iniz de tam benim zevkime göre, keza Watteau'nun ufak tablosu. Sağ

Telegram : @cinciva

taraftaki salonda VIII. Louis'nin yemek takımı masası, Beauvais'nin duvar halıları, imparatorluk devrinden kalma 'Jacob' imzalı komodin ve Rönesans devrine ait bir sandık var.

Sol taraftaki salondaysa mücevherlerin ve minyatürlerin bulunduğu cam dolaba bayılıyorum.

Bu kez bu eşyalarla yetineceğim. Sanırım onları satmak kolay olacak. Tüm bu eşyaları güzelce ambalajlayıp sekiz gün içinde benim adıma Batignolles Tren İstasyonu'na göndermenizi rica ederim. Taşıma ücretini ben ödeyeceğim. Bu ricamı yerine getirmezseniz 28 Eylül'de, çarşambayı perşembeye bağlayan gece onları kendim gelip yükleyeceğim. Tabii o zaman sadece bunlarla yetinmeyeceğimi bilin.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Saygılarımla,

Arsen Lüpen

Dikkat: Watteau'nun iki tablosundan büyük boy olanını lütfen göndermeyin. Açık arttırmada otuz bin frank karşılığında satın aldığınız bu resim bir kopyadır. Orijinali Barras'daki Müze Yönetmeliği binasında gerçekleşen bir eğlencede yandı. Bu konuda yeterli bilgiyi Garat'nın henüz yayınlanmayan anılarında bulabilirsiniz.

XV. Louis'nin kemerine de kıymet vermiyorum, çünkü sahte olabilir.

Telegram : @cinciva

Bu mektup Baron Cahorn'u çok sarstı. Başkası imzalamış olsaydı da korkacaktı, ama bu kez işin içinde Arsen Lüpen vardı.

Arsen Lüpen!

Gazete meraklısı olduğu için dünyada olup biten soygun ve cinayetlerden haberi vardı. Elbette Lüpen'in Amerika'da, düşmanı Ganimard tarafından tutuklandığını, şu anda hapishanede olduğunu ve mahkemeye çıkarılacağını biliyordu. Öte yandan Lüpen için her şeyin mümkün olduğunu da biliyordu. Lüpen'in şatoyu ayrıntılarına kadar tarif etmesine, resimlerin ve eşyaların yerini bilmesine ne demeliydi? Korkunç bir tehditti bu. Kimsenin görmediği tüm bu kıymetli şeyler hakkındaki bilgiyi nereden edinmişti?

Baron bakışlarını Malaquis Şatosu'nun keskin siluetine, kayalık girişine, etrafını çeviren derin sulara dikti. Sonra omuz silkti. Şimdiye dek el sürülmemiş koleksiyonuna hiç kimse erişemezdi. Hiç kimse. Ya da Arsen Lüpen'den başka hiçkimse. Arsen Lüpen için kapıların, iner kalkar köprülerin ve duvarların lafı mı olurdu? Arsen Lüpen bir şeyi gözüne kestirmişse, en ustaca hazırlanmış engeller ya da önlemler ne işe yarardı?

Aynı akşam Baron Cahorn, Rouen Savcılığı'na bir mektup yazdı. Kendisine gönderilen mektubu da aynı zarfın içine koyarak koruma ve yardım istedi.

Telegram : @cinciva

Cevap gecikmedi:

Şu anda Arsen Lüpen, Santé Cezaevi'nde yatmaktadır ve sıkı gözetim altındadır. Bu nedenle mektup yazma olanağı yoktur. Size gönderilen yazıyı başka biri yazmış olsa gerek. Ortadaki gerçeklerden yola çıkıldığında mantıken bu sonuca varıyoruz. Ne olur ne olmaz diye el yazısını bir bilirkişiye gösterdik. Her ne kadar arada benzerlik olsa da bunun mahkûma ait olmadığına karar verildi.

"Benzerlik olsa da"… Bu üç sözcük Baron'un aklına takılmıştı. Bu bir bakıma savcılığın kuşkulandığının itirafıydı. Aslında salt bu nedenle soruşturma başlatılmalıydı.

Baron'un korkusu gitgide artıyordu. Durmadan mektubu okuyordu: "Onları kendim gelip yükleyeceğim!" Hele şu tarih, "... 28 Eylül, çarşambayı perşembeye bağlayan gece."

Baron vesveseli ve suskun bir adamdı, bu nedenle hizmetçilerine açılmayı göze alamadı. Onca sadakatlerine karşın şüpheden uzak sayılmazlardı. Yine de yıllardan sonra ilk kez biriyle dertleşmek ve onun önerisini alma ihtiyacı duydu. Adalet onu yarı yolda bırakmıştı. Tek başına bu işin altından kalkabileceğine de inanmıyordu. Bu nedenle Paris'e gidip bir dedektif tutmaya karar verdi.

Telegram : @cinciva

Aradan iki gün geçti. Üçüncü gün gazeteleri okurken umutla doldu. *Reveil de Caudebec* gazetesinde şöyle bir yazı çıkmıştı:

Üç haftadan beri Emniyet eski müdürlerinden Başmüfettiş Ganimard'ı şehrimizde ağırlamaktan gurur duymaktayız. Son başarısını Arsen Lüpen'i tutuklayarak gösteren ve Avrupa'da da hak ettiği üne kavuşan Bay Ganimard, dinlenmek amacıyla balık tutuyor.

Ganimard! Baron Cahorn'a yardım edebilecek tek kişi oydu. Lüpen'in planlarını o kurnaz ve sabırlı Ganimard'dan başka kim tahmin edebilirdi ki?

Baron bir dakika bile tereddüt etmedi. Şatoyla Caudebec kasabası arası altı kilometreydi. Bu yolu kurtuluş umuduna kapılmış bir adamın rahatlığı içinde yürüdü.

Başmüfettişin adresini ona buna sorduysa da bulamadı. Derken Seine Nehri boyunca sıralanan dükkânlardan birinin yanında *Reveil* gazetesinin idarehanesini gördü. Yazı işleri müdürü oradaydı. Adam pencereye doğru yürürken, "Ganimard mı?" dedi, "Onu mutlaka rıhtımda, oltasıyla görürsünüz. Kendisiyle orada tanıştık. Ben tesadüfen oltasına işlenmiş ismini görüverdim. İşte bakın, gezinti yolundaki ağaçların altında oturan kısa boylu, yaşlı adam..."

Telegram : @cinciva

“Hasır şapka giymiş redingotlu adam mı?”

“Ta kendisi! Acayip bir ihtiyar; sessiz, somurtkan.”

Baron, beş dakika sonra konuşmak için ünlü Ganimard’ın yanına varmıştı. Önce kendini tanıttı, sonra sohbete girişti. Bu işi pek beceremeyince doğrudan doğruya konuya geçti ve olan biteni anlattı.

Ganimard hiç istifini bozmadan, gözünü de balıklardan ayırmadan onu dinledi. Sonra, başını çevirerek karşısındakini acırcasına tepeden tırnağa kadar süzdü:

“Bakın bayım,” dedi, “İnsan soyacağı kişiye daha önceden haber vermez. Hele hele Arsen Lüpen şamatadan hiç hoşlanmaz.”

“Ama...”

“Bayım, bu konuda en ufak bir şüphem olsaydı, inanın bana, gözümü bile kırpmadan o Aziz Lüpen’i yine seve seve kodese tıkardım. Ne var ki zaten içeride yatıyor.”

“Ya kaçarsa?”

“Santé Cezaevi’nden kolay kolay kaçılmaz.”

“Ama o...”

“Onun da ötekilerinden farkı yok.”

“Yine de...”

“Keşke kaçsa. Onu zevkle yine yakalarım. Siz bu arada gidin, güzel bir uyku çekin. Şu levreği de

Telegram : @cinciva

ürkütmeyin!”

Konuşma bitmişti. Baron, Ganimard’ın bu umursamazlığı karşısında biraz rahatlamış olarak eve döndü.

Kapı kilitlerini, hizmetçileri kontrol etti. Böylece kırk sekiz saat daha geçti. Artık korkulara yer kalmadığı hükmüne varmıştı. Boş yere vehme kapılmıştı. Evet, Ganimard haklıydı; hiçbir hırsız soyacağı kimseye önceden haber vermezdi.

Beklenen saat yaklaşıyordu. Ayın 27’sine rastlayan salı günü kayda değer bir şey olmadı. Ama saat üçte ufak bir çocuk kapıyı çaldı. Bir telgraf getirmişti.

Batignolles’a hâlâ eşya gelmedi. Her şeyi yarın akşam için hazır edin. Arsen.

Baron’un yeniden kafası karıştı; Arsen Lüpen’in istediğini yerine getirsem mi getirmesem mi diye düşünmeye başladı.

Caudebec’e koştu. Ganimard aynı yerde açılır kapanır bir iskemleye oturmuş, balık tutuyordu. Baron hiçbir şey söylemeden ona telgrafı uzattı.

“Eee, ne olmuş ki?”

“Ne olmuşu var mı? Yarın gerçekleşecek.”

“Ne?”

“Soygun! Koleksiyonum çalınacak!”

Ganimard oltasını bir yana bıraktı. Baron’a doğru dönerek ellerini göğsünde kavuşturdu. Sabrı

Telegram : @cinciva

tükenmişti:

"Ne yani? İşim yok da bu uyduruk masalla mı uğraşacağım!"

"Ayın 27'sini 28'ine bağlayan geceyi şatomda geçirmek için ne istersiniz?"

"Hiçbir şey! Beni rahat bırakın!"

"Fiyatını söyleyin. Ben zenginim, hem de çok zengin."

Bu açık teklif Ganimard'ı şaşırttı. Şimdi sakinleşmişti. Cevap verdi:

"Ben burada tatil yapıyorum. Böyle işlere burnumu sokmaya hiç niyetim yok..."

"Kimse bilmeyecek. Ne olursa olsun, ben de ağzımı açmayacağım."

"Zaten bir şey olmayacak."

"Pekâlâ, üç bin frank yeter mi?"

Müfettiş enfiyesinden bir tutam çekti. Düşündü. Sonra, "Olur," dedi, "Ama şunu söyleyeyim ki bu parayı boşuna sokağa atıyorsunuz."

"Hiç önemli değil."

"Peki o zaman... Bakalım bu şeytan Lüpen ne işler becerecek? Emrinde koskoca bir çete olsa gerek. Hizmetçileriniz güvenilir mi?"

"Bilemiyorum ki..."

"O zaman onları hesaba katmayalım. Ben telgraf çekip iki adam ayarlarım, onlar bize daha çok

Telegram : @cinciva

yardımcı olur. Şimdi siz buradan uzaklaşın, bizi birlikte görmesinler. Yarın saat dokuza doğru görüşürüz.”

Ertesi gün Baron Cahorn duvara asılı tüfeklerini temizledi. Sonra Malaquis Şatosu civarında gezintiye çıktı. Gözüne sıra dışı bir şey ilişmedi.

O akşam saat sekiz buçukta hizmetçilerine izin verdi. Onlar şatonun ta öbür ucunda, anayola bakan kısımda yatıp kalkıyorlardı. Baron yalnız kalınca dört kapıyı da dikkatlice açtı. Az sonra ayak sesleri duyuldu.

Ganimard, iki yardımcısını tanıştırdı. Bunlar uzun boylu ve güçlü delikanlılardı. Sonra biraz bilgi edindi. Şatoyu gözden geçirdikten sonra tüm kapıları kapattı. Koleksiyonun bulunduğu salona açılan tüm geçitlere barikatlar kurdu. Duvarları inceledi, halıların altına baktı ve yardımcılarını ana koridora nöbetçi tayin etti.

“Aptallık etmeyin! Buraya uyumaya gelmedik! En ufak bir gürültü duyarsanız avluya bakan pencereyi açıp beni çağırın. Şatonun nehre bakan kısmına dikkat edin. Onun çapında bir adam için on metre yükseklikteki kayalıkları aşmak işten bile değil.”

Kapıları kilitledi ve anahtarlarını aldı. Sonra Baron’a döndü:

“Şimdi gidip yerlerimizi alalım.”

Telegram : @cinciva

Geceyi geçirmek için iki ana giriş kapısı arasındaki kale duvarının içine inşa edilmiş ufak bir odayı seçti. Eskiden burası nöbetçi kulübesi olarak kullanılırdı. Bir gözetleme deliğinden bakıldığında köprü, öbüründen bakıldığında da şatonun avlusu görülüyordu.

Bir köşede de kuyu ağzı vardı.

"Yani Baron hazretleri, sizce kalenin dehlizine ulaşan tek yol bu kuyu, öyle mi?"

"Evet."

"Kimsenin bilmediği başka bir giriş yoksa içimiz rahat demektir."

Üç tane iskemleyi yan yana dizdikten sonra yayılarak üzerlerine oturdu ve piposunu yaktı. Bir yandan da içini çekti:

"Son günlerimi geçireceğim evceğizime bir kat daha çıkmak istemeseydim bu işi kabul etmezdim, baron hazretleri. Bunu Lüpen'e anlatsam katıla katıla güler."

Baron gülmedi. Sessizlikte huzursuzluğu bir kat daha artarken etrafa kulak kabartıyor, arada bir de kuyunun üzerine eğilip korkulu bakışlarını karanlık deliğe yöneltiyordu.

Saat on biri, sonra gece yarısını ve biri vurdu.

Baron, Ganimard'ı kolundan çekerek birden uyandırdı. Adam yerinden sıçradı.

Telegram : @cinciva

“Duyuyor musunuz?”

“Evet.”

“Nedir bu?”

“Ben horluyordum.”

“Yok canım. Dinlesenize...”

“Haa, bir otomobil kornası.”

“Ee?”

“Ee mi? Lüpen herhalde şatoyu yıkmak için bir otomobili tank gibi kullanacak değil. Onun için baron hazretleri, siz yine yerinize geçin. Uyumaya bakın. Ben de öyle yapacağım. Haydi iyi geceler.”

Gün ağarırken odalarından çıktılar. Ortalıkta derin bir sessizlik vardı, şatonun etrafını saran akarsuyun neden olduğu huzurlu bir hava... Baron Cahorn sevinçten uçuyordu. Ganimard ise her zamanki gibi sakin ve düşünceliydi. Merdivenden yukarı çıktılar. Etrafta hiç gürültü yoktu. Şüpheli hiçbir şeye rastlamadılar.

“Ben size demedim mi, Baron hazretleri? Aslında bu görevi üstlenmemeliydim. Utanıyorum doğrusu.”

Anahtarları çıkardı, koridora geçtiler.

Nöbetçi polisler, kolları iki yanda, iskemlelerinde uyuyakalmıştı.

“Lanet olsun!” diye homurdandı müfettiş.

Aynı anda baron haykırdı:

Telegram : @cinciva

“Tablolar! Yemek masası!”

Boğulurcasına kekelerken eliyle boşalan yerleri, çivi çakılı çıplak duvarları ve boş askıları gösteriyordu. Watteau gitmişti! Rubens’ler çalınmıştı! Duvar halıları yürütülmüştü! Camlı dolaplar, mücevherler ortada yoktu!

“XVI. Louis’nin şamdanı! İmparatorun şamdanı! On ikinci yüzyıldan kalma Meryem Ana tablosu! Nerede bunlar?”

Bir köşeden öbür köşeye koşuyordu. Allak bullak olmuştu. Çaresizlik içindeydi.

Hepsinin satış fiyatlarını hesaplıyor, bunu yaparken de abuk sabuk söyleniyordu. Ayaklarını sertçe yere vuruyor, üzüntüyle bağırıyordu. Tek çaresi intihar olan bir adam gibi davranıyordu.

Tek tesellisi, Ganimard’ın suratındaki şaşkınlık. Baronun aksine, müfettiş yerinden kıpırdamadı. Taş gibi kalakalmıştı. Gözlerini çevresinde dolaştırdı. Pencereler? Kapalıydı. Kapı kilitleri? Zorlanmamıştı. Tavanda delik açılmamıştı. Zemin de kazılmış değildi. Her şey eskisi gibiydi. Ama bu iş acımasız bir planla ve metotlu bir çalışmayla gerçekleşmişti işte!

“Arsen Lüpen...” diye mırıldandı. Bitkindi.

Birden yardımcılarına yüklendi. Hıncını sanki onlardan alacaktı. Ağzına gelen küfürleri

Telegram : @cinciva

sıralayarak onları sarsıp salladı. Bir türlü uyanmıyorlardı.

"Kahretsin!" dedi. "Yoksa..."

Üzerlerine eğildi ve ikisini de ayrı ayrı inceledi. Uyuyorlardı, ama bu normal bir uyku değildi.

Barona döndü:

"Uyutmuşlar!"

"Ama kim yaptı bunu?"

"Tabii ki o yaptı canım! Ya da onun adamlarından biri. Bu tam onun işi, biliyorum."

"Desenize mahvoldum. Yapacak bir şey yok."

"Yok."

"Ama bu iğrenç bir şey... Korkunç bir şey..."

"Dava edin."

"Ne yararı olur ki?"

"Lanet olsun! Hiç olmazsa deneyin bir kere. Belki Savcılık bir şeyler yapar."

"Savcılık mı? Siz kendinize bir baksanıza. Bir iz arayıp bulacağınız yerde yerinizden bile kıpırdamıyorsunuz."

"Arsen Lüpen'in söz konusu olduğu yerde iz bulmak ha! Yok, efendim. Arsen Lüpen ardında iz bırakmaz. Her şeyi sağlama alır. Bazen kendi kendime soruyorum, Amerika'da kendini bana bilerek mi tutuklattı diye."

Telegram : @cinciva

“Yani bütün tablolarımdan vazgeçeyim, öyle mi? Ama koleksiyonumdaki incileri de yürüttü. Onları bulmak için bir servet ödemeye hazırım. Lüpen’e karşı bir şey yapılmayacaksa, hiç değilse çaldıklarının fiyatını söylese!”

Ganimard ona sertçe baktı.

“Mantıklı. Sadece fiyatını öğreneceksiniz..”

“Evet.”

“Bir fikrim var.”

“Neymiş o?”

“Bunu soruşturmalar sonuç vermezse konuşuruz. Bu konuda tek kelime bile söylemek istemiyorum. Bir şeyler bulmamı istiyorsanız siz de susun.”

Ve dişlerinin arasından mırıldandı:

“Zaten çuvallamış durumdayım.”

Yardımcıları yavaş yavaş ayıldılar. Derin bir uykudan uyanmış gibiydiler. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ganimard onlara soru sorduğunda hiçbir şeyi hatırlamadılar.

“Birini görmüş olmalısınız. ”

“Görmedik.”

“İyi düşünün.”

“Hayır, görmedik.”

“Hiçbir şey de içmediniz mi?”

Telegram : @cinciva

Düşündüler. Biri, “Durun bakayım, ben bir bardak su içtim,” dedi.

“Şu sürahiden mi?”

“Evet.”

“Ben de,” dedi öteki.

Ganimard suyu kokladı, tadına baktı. Doğru dürüst ne kokusu vardı ne de tadı.

“Haydi,” dedi, “Vakit kaybediyoruz. Arsen Lüpen’in ortaya attığı bir meseleyi beş dakika içinde çözecek değiliz ya! Fakat, yemin ediyorum ki onu bu kez de yakalayacağım.”

Aynı gün Baron Cahorn, Santé Cezaevi’nde yatan Arsen Lüpen aleyhine soygunculuk davası açtı. Ama Malaquis Şatosu’nu dolduran polisleri, savcıyı, sorgu hâkimlerini, gazetecileri ve her işe burnunu sokan meraklıları gördükten sonra davayı açtığına pişman oldu.

Olay herkesi heyecanlandırdı. Arsen Lüpen adı hayal gücünü o denli çalıştırdı ki gazete sütunları onun fantastik öyküleriyle doldu. Okuyucular da bunlara inanıyordu.

Arsen Lüpen’in Baron’u küstahça uyaran ilk mektubu *Echo de France*’ta yayınlandı. Gazeteye bu mektubu kimin verdiği hiçbir zaman öğrenilemedi. Bu mektup herkesi çok heyecanlandırdı. Ortaya akla gelmedik teoriler atıldı. Yeraltı tünellerinden

Telegram : @cinciva

bahsedildi. Savcılık hep bunların etkisinde kalarak bu yönde harekete geçti.

Şato baştan aşağı araştırıldı, her bir taşı elden geçti. Duvarlardaki ahşap kaplamalar, şömine, pencere pervazları ve tavan kirişleri incelendi. Elde meşalelerle, vaktiyle Malaquis Beyleri'nin yiyecek deposu ve cephanelik olarak kullandığı koskoca mahzenler gözden geçirildi. Hiçbir şey bulunamadı. En ufak bir ize rastlanmadı. Gizli bir geçide de rastlanmadı.

İyi ama mobilyalar ve resimler kendi kendine uçup gitmedi ya! Hepsi ya kapıdan ya da pencereden dışarı çıkarılıp götürüldü ve bunları yapanlar da ya kapıdan ya pencereden girip çıktı tabii. Ama kimdi bunlar? Buraya nasıl girdiler? Ve nasıl çıkıp gittiler?

Çaresiz kalan Rouen Savcısı Paris Emniyeti'nden destek istedi.

Emniyet Müdürü Bay Dudouis en iyi adamlarını gönderdi. Kendisi de iki gün Malaquis Şatosu'nda kaldı, ama o da bir şey bulamadı.

Bunun üzerine birçok kez tanışma fırsatı bulduğu ve çalışmalarını takdir ettiği müfettiş Ganimard'ı çağırttı.

Ganimard amirin anlattıklarını susarak dinledikten sonra başını iki yana salladı:

Telegram : @cinciva

“Bence şatonun araştırılmasına gerek yok, yanlış yoldayız. Çözüm başka yerde.”

“Nerede?”

“Arsen Lüpen’de.”

“Arsen Lüpen’de mi! Böyle söylersek bu işi onun yaptığını kabullenmiş oluyoruz.”

“Haklısınız, ama ben bundan eminim.”

“Saçma! Arsen Lüpen hapiste yatıyor.”

“Arsen Lüpen cezaevinde yatıyor, tamam. Sıkı sıkıya da kontrol altında gözaltında. O da tamam. Ama eline ayağına zincir vurup ağzını tıkasalar bile bu fikrimi değiştirmem.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü böylesine büyük bir soygunu ancak Arsen Lüpen başarır. Nitekim başardı da.”

“Bunlar boş laf, Ganimard.”

“Ama gerçek. Yeraltı geçitleri, gizli odalar gibi saçmalıklar aramayın. O herif artık tarihe karışmış ve yıpranmış oyunlara başvurmaz. O bugünün, hatta yarının adamı.”

“Peki, niyetin ne?”

“Onunla bir saat konuşmama izin verin.”

“Hücresinde mi?”

“Evet. Amerika dönüşü yoldayken pek güzel anlaştık. Hatta kendisini tutuklayan kişiye karşı sempati beslediğini bile söyleyebilirim. Kendini

Telegram : @cinciva

alçaltmadan bana verebileceği bilgiyi verecektir. O zaman seyahatim boşa çıkmamış olur.”

Ganimard, Arsen Lüpen’in hücresine getirildiğinde öğlen olmuştu. Lüpen yatağında yatmaktaydı. Müfettişi görünce başını kaldırarak bir sevinç çığlığı attı.

“Buna sürpriz denir işte. Sevgili Ganimard, sen misin?”

“Ta kendisi.”

“Kendi seçtiğim bu sakin köşemde çok şey istedim. Ama hiçbir şey beni seni görmek kadar sevindirmedi.”

“Çok naziksin.”

“Nezaketten değil, sana karşı hep saygı duymuşumdur.”

“Beni gururlandırıyorsun.”

“Hep söylemişimdir: Ganimard bizim en iyi dedektifimiz. Yani, ciddi söylüyorum, Sherlock Holmes’ten aşağı kalır yanın yoktur. Sana ancak şu tabureyi önerebildiğim için çok üzgünüm. Sana ikram edebileceği bir içecek bile yok! Kusura bakma, ben de geçici olarak buradayım.”

Ganimard gülümseyerek oturdu. Lüpen konuşmasını neşeyle sürdürdü:

“Doğrusu, karşımda namuslu bir adam gördükçe gözlerim dinleniyor. Kaçmamam için günde on defa

Telegram : @cinciva

şu mütevazı odamı ve ceplerimi araştıran memurlardan bıktım artık. Devlet bana bu kadar kıymet veriyor demek."

"Sebepsiz yere değil."

"Neden canım? Beni rahat bıraksalar sessiz bir hayat yaşayıp giderdim."

"Başkalarından aldıklarınla."

"Değil mi? Bu çok kolay olurdu. Gevezeliğim tuttu, aptalca konuşup duruyorum. Senin acelen vardır. Açık konuşalım, Ganimard. Ziyaretini neye borçluyum?"

"Cahorn Davası," diye açıkladı Ganimard.

"Dur bir dakika. Hakkımda açılmış bir sürü dava var. Önce beynimde şu Cahorn Davası'nın dosyasını bulayım. Hah, buldum. Cahorn Davası, Malaquis Şatosu, Aşağı-Seine Nehri. İki Rubens, bir Watteau, birkaç ufak eşya."

"Ufacık!"

"Bunların hepsi önemsiz şeyler. Piyasada daha iyileri var. Ama anlaşılan sen bu işle ilgileniyorsun. Konuş öyleyse Ganimard."

"Soruşturmalarımızda hangi aşamaya geldiğimizi söylemek zorunda mıyım?"

"Gerekmez. Bu sabahki gazeteleri okudum. Hatta pek ilerlemediğinizi de söyleyebilirim."

"Onun için sana geldim işte."

Telegram : @cinciva

“Emrine amadeyim.”

“Her şeyden önce, bu işte senin parmağın var, değil mi?”

“A’dan Z’ye kadar.”

“Tehdit mektubu? Telgraf?”

“Hepsini ben gönderdim. Posta makbuzları da şurada bir yerde olmalı.”

Hücrede masa, yatak ve taburenin dışında başka eşya yoktu. Arsen, beyaza boyalı ufak masanın çekmecesini açarak içinden iki pusula çıkarıp Ganimard’a uzattı.

“Vay anasını!” dedi dedktif. “Ben de seni dikkatli bir şekilde izliyorlar sanmıştım. Desene aramalar boşunaymış. İstediğin gibi gazete okuyorsun, makbuz biriktiriyorsun...”

“Pöh! Buradakilerin hepsi aptal! Ceketimin astarını söküyor, pabuçlarımın tabanına bakıyor, hücremin duvarlarını dinliyorlar da akıllarına şu çekmeceye bakmak gelmiyor.”

Ganimard güldü:

“Çok komik adamsın! Beni şaşırtıyorsun. Haydi, anlat hepsini.”

“Sen de çok şey istiyorsun. Bütün sırlarımı vereyim mi yani? Bu önemli bir mesele.”

“Yardımcı olacağına güvenmekle hata ettim galiba?”

Telegram : @cinciva

“Yok, Ganimard. Fazla ısrar edersen hayır demem.”

Arsen Lüpen büyük adımlarla hücreyi arşınladıktan sonra durdu:

“Baron’a yazdığım mektuba ne diyorsun?”

“Galiba biraz eğlenmek istedin; halka oynadın!”

“Halka mı? Ben de seni daha akıllı sanmıştım, Ganimard. Ben, Arsen Lüpen, hiç işim yok da böyle çocukça işlerle vakit kaybedeceğim! Baron’a mektup yazmadan onu soyabilecek olsaydım, hiç mektup yazar mıydım? Kafanı çalıştırsana. Bu mektup her şeyi harekete geçiren bir zemberek gibiydi. Hadi her şeye baştan başlayalım. İstersen Malaquis soygununu birlikte hazırlayalım.”

“Dinliyorum.”

“Diyelim ki karşımızda tüm kapıları kapalı bir şato var; tıpkı Baron Cahorn’nunki gibi. Bu şatoya girme imkânı yok diye elde etmek istediğim hâzineden vazgeçer miydim?”

“Geçmezsin sen.”

“Yanıma bir sürü adam alıp saldırsam?”

“Çocukça bir iş olur.”

“Oraya gizlice girsem?”

“İmkânsız.”

“O zaman tek bir olasılık kalıyor: Kendimi şato sahibine davet ettirmek.”

Telegram : @cinciva

“Ilginç bir olasılık.”

“Ve de çok kolay! Diyelim ki bu şato sahibi günün birinde bir mektup alıyor. Kendisine Arsen Lüpen adında ünlü bir hırsızın şatosunu soyacağı bildiriliyor. Bu durumda ne yapar?”

“Mektubu savcılığa gönderir.”

“Savcı dalgasını geçer, çünkü aynı Lüpen o anda hapiste yatmaktadır. Adamcağız çaresiz kalınca kendisine yardım eli uzatacak olandan medet umar. Öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Gazetelerden birinde ünlü bir polis memurunun komşu kasabada tatilini geçirmekte olduğunu okursa ne yapar?”

“Gidip onu bulur.”

“Üstüne bastın. Şimdi, Arsen Lüpen kendi yapamayacağı işi ya başkasına yaptırırsa... En yetenekli arkadaşlarından birini Caudebec’e gönderip Baron’un abone olduğu *Reveil* gazetesiyle temasa geçmesini ve kendisini ona o ünlü dedektif olarak tanıtmasını söylerse ne olur?”

“Gazete sahibi Baron’a o ünlü dedektifi nerede bulacağını söyler.”

“Doğru, ama iki olasılık söz konusu: Ya balık, yani Cahorn zokayı yutmazsa? O zaman yapacak bir iş yok. Ya da ki bu daha olası, kalkar buraya gelir. Ve

Telegram : @cinciva

zavallı Cahorn bana karşı, dostlarımdan birinden yardım ister.”

“İş çatallaşıyor.”

“Tabii sahte dedektif önce yardım etmek istemez. Derken Arsen Lüpen’den bir telgraf gelir. Dehşet içinde kalan Baron bir kez daha dostuma yalvarır ve şatoda nöbet tutması için bilmem ne kadar para teklif eder. Dostum, Cahorn’u sözüm ona korurken iki yardımcısı tüm kıymetli eşyaları iple aşağı sarkıtarak daha önce ayarladıkları bir filikaya yüklerler. Tam Lüpenlik iş!”

“Harika!” dedi Ganimard. “Bu buluşa ve soğukkanlılığa diyecek yok doğrusu! Ama Baron’u adıyla sakinleştirecek ünlü bir dedektif düşünemiyorum ben.”

“Böyle biri var.”

“Kim?”

“Arsen Lüpen’in can düşmanı, kısacası müfettiş Ganimard.”

“Ben ha!”

“Evet sen, Ganimard! İşin hoş tarafı da bu ya! Sen oraya gidersen, Baron da her şeyi anlatmaya karar verirse, ister istemez kendini tutuklatırsın. Tıpkı benim Amerika’da yaptığım gibi. Ha? Ne diyorsun buna? Öç alma buna denir işte; Ganimard’ı Ganimard’a tutuklatıyorum!”

Telegram : @cinciva

Arsen Lüpen kahkahayla gülüyordu. Öfkeli dedektif dudaklarını ısırdı. Sevinç çığlığı atacak bir şey göremiyordu ortada.

Gardiyanın hücreye girişi kendini toparlaması için zaman kazandırdı ona. Adam yemek getirmişti. Arsen Lüpen özel izinle yemeğini hep komşu lokantadan getirtiyordu. Adam tepsiyi masanın üzerine koyduktan sonra uzaklaştı. Arsen Lüpen oturdu. Ekmeğini iki üç parçaya ayırdıktan sonra yemeye başladı:

"Merak etme, Ganimard. Sen oraya gidecek değilsin. Sana bir şey açıklayacağım, ağzın açık kalacak: Dava bitmek üzere."

"Ne?"

"Bitmek üzere diyorum.

"Olamaz, ben şimdi emniyet müdürünün yanından geliyorum."

"Eee? Bay Dudouis benim bildiğimden daha fazlasını mı bilecek? Bak Ganimard, kusura bakma, ama yalancı Ganimard'la Baron'un arası çok iyi. Baron bu nedenle şimdiye kadar ağzını açmadı ve ona çok özel bir görev verdi: Benimle buluşup pazarlığa oturacaktı. Belki de şu saatte Baron belli bir para karşılığında o çok sevdiği eşyalarına yine kavuşmuştur. Buna karşılık olarak açtığı davadan vazgeçecek. Böylece ortada hırsızlık diye bir şey

Telegram : @cinciva

kalmayacak. Bu da savcının ya işine gelecek ya da onu küplere bindirecek."

Ganimard, mahkûma şaşkın şaşkın baktı.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Az önce gelen telgraftan."

"Az önce sana telgraf mı geldi?"

"Bir dakika, aziz dostum. Ayıp olmasın diye yanında okumadım. Ama izin verirsen..."

"Dalga geçme, Lüpen!"

"Zahmet olmazsa şu rafadan yumurtanın tepesini keser misin? O zaman seninle dalga geçmediğimi anlarsın."

Ganimard kendine söyleneni yaptı. Bıçakla yumurtayı kesti. Haykırmaktan kendini alamadı. Boş kabuğun içinden mavi renkte, katlanmış bir kâğıt çıktı. Arsen Lüpen'in ricası üzerine katlı kâğıdı açtı. Bu bir telgraftı, daha doğrusu posta damgası yırtılmış bir telgraf. Okudu:

"Anlaşma sağlandı, yüz bin papel ödendi. Her şey yolunda."

"Yüz bin papel mi?"

"Evet, yüz bin frank. Aslında az para, ama piyasa kötü. Masrafım da çok. Bütçemi bir bilsen... Büyük şehirde yaşamak ucuz olmuyor."

Ganimard ayağa kalktı. Can sıkıntısı geçmişti. Birkaç saniye düşündü. Zayıf bir nokta bulabilme

Telegram : @cinciva

umuduyla tüm olayı bir kez daha aklından geçirdi.

Sonra karşısındakine duyduğu hayranlığı saklayamadı:

"İyi ki senin gibi bir düzine adam yok, yoksa hepimizi emekliye sevk ederlerdi."

Arsen Lüpen mütevazı bir tavırla:

"Burada boş boş oturacağıma biraz eğleneyim dedim."

"Ne yani? Hakkında açılan dava, soruşturma falan, tüm bunlar senin için eğlence mi?"

"Artık değil. Ben nasıl olsa mahkemede bulunmayacağım."

"Tabii!"

Arsen Lüpen sözcüklerin üzerine basarak yineledi:

"Mahkemede bulunmayacağım."

"Sahi mi?"

"Ne zannettin dostum. Ben yaş tahtaya basar mıyım hiç? Arsen Lüpen ancak canı istediği sürece hapishanede kalır."

"Hiç girmeseydin daha iyi ederdin," diye alay etti müfettiş.

"Sen dalganı geç bakalım. Beni nasıl tutukladığını unuttun mu? O anda çok daha ilginç bir şeye aklım takılmamış olsaydı, kimse beni tutuklayamazdı."

"Beni şaşırtıyorsun."

Telegram : @cinciva

“O anda bir kadın bana bakıyordu Ganimard ve ben bana bakan o kadını seviyordum. Sevdiğin kadının sana bakmasının ne demek olduğunu bilir misin sen? İşte o anda her şey vız gelip tırıs gider. Bu yüzden, sırf bu yüzden şimdi buradayım.”

“Ama uzun zamandır yatıyorsun.”

“Her şeyi unutmak istiyordum. Gülme. Macera o kadar hoştu ki hâlâ düşünürken duygulanıyorum. Ayrıca sinirlerim bozulmuştu. Çağımızda yaşam o kadar heyecan verici ki! Arada bir dinlenmek için kaplıcalara gitmek gerekiyor. Ben de onun yerine burayı yeğledim. İnsan Santé’de sağlığına kavuşuyor!”

“Arsen Lüpen, gerçekten kötü bir adam değilsin.”

“Teşekkür ederim. Bak Ganimard, bugün cuma. Gelecek çarşamba saat tam dörtte puromu senin Pergolese Sokağı’ndaki evinde tüttüreceğim.”

“Beklerim.”

Birbirine değer veren iki dost gibi el sıkıştılar. Müfettiş kapıya yöneldi.

“Ganimard!”

Dedektif döndü:

“Ne var?”

“Ganimard, saatini unuttun.”

Telegram : @cinciva

“Saatimi mi?”

“Evet, yanlışlıkla cebime girmiş.”

Özür dileyerek saati müfettişe verdi:

“Kusura bakma. Alışkanlık işte. Benimkini aldıkları için ben de seninkini alayım dedim. Gerçi şimdiye kadar şu kronometreli saatle idare ediyordum ama...”

Çekmeceden altın zincirli büyük bir cep saati çıkardı.

“O kimin cebinden çıktı?” diye sordu Ganimard.

Arsen Lüpen saatin üzerindeki harflere şöyle bir göz attı: “J.B. Kimdi bu acaba? Haa! Hatırladım; Jules Bouvier, benim sorgu hâkimim. İyi adamdır.”

III
ARSEN LÜPEN’İN KAÇIŞI

Arsen Lüpen yemeğini yedi. Ortası altın yaldızlı kâğıt şeritle sarılı kocaman bir puroyu cebinden çıkarıp baktığı sırada hücrenin kapısı açıldı. Puroyu masanın çekmecesine atıp oradan uzaklaşacak vakti ancak buldu. Gardiyan içeri girdi ve her zamanki gibi onu dışarı çıkardı.

“Ben de seni bekliyordum, ahbap,” dedi Lüpen. Keyfi yerindeydi.

Telegram : @cinciva

Hücreden çıktılar. Karşılarına çıkan ilk köşeyi dönerlerken iki adam hücreye girerek etrafı adamakıllı aradı. Bunlardan biri müfettiş Dieuzy, öteki de müfettiş Folenfant'dı.

Artık bir sonuca varılmalıydı. Kesin olan şuydu ki Arsen Lüpen dış dünyayla devamlı olarak ilişki içindeydi ve çetesiyle sürekli mektuplaşıyordu. Daha bir gün önce *Le Grand Journal*'da savcılığa hitaben şu yazı çıkmıştı:

Beyefendi,

Son günlerde gazetelerde benim hakkında gerçek dışı şeyler yayınlandı. Bunun hesabını mahkememden birkaç gün önce sizden soracağım.

Saygılarımla,

Arsen Lüpen

El yazısı Arsen Lüpen'indi. Demek ki mektup gönderiyordu. Ona göre mektup alıyordu da. Yani kaçacağını küstahça belirten mektup da onun elinden çıkmıştı.

Durum dayanılır gibi değildi. Sorgu hâkiminin de onayını alan Emniyet Müdürü Bay Dudouis gerekli önlemlerin alınması için Santé Cezaevi'ne bizzat kendi geldi. Gelir gelmez de hücreye iki memur gönderdi.

Telegram : @cinciva

Adamlar döşeme taşlarını tek tek kaldırıp baktılar. Yatağı kaldırıp altına baktılar. Kısacası bu gibi durumlarda yapılması gereken her şeyi yaptılar. Bir şey bulamadılar. Araştırmaya son verecekleri anda gardiyan koşarak geldi ve, "Çekmeceye," dedi. "Masanın çekmecesine bakın. Ben buraya girdiğimde sanki onu kapatıyor gibiydi."

Masaya baktılar. Dieuzy, "Vay be," dedi, "Yakaladık onu."

Folenfant gardiyanı engelledi.

"Bekle oğlum, şef içindekilere bakacak."

"Ama şu lüks puro..."

"Bırak yerine. Şefe haber verelim."

İki dakika sonra Bay Dudouis çekmecenin altını üstüne getirdi. Önce Arsen Lüpen hakkında *Argus de la Presse* gazetesinden kesilmiş bir sürü kupür buldu. Ayrıca bir tütün kesesi, bir pipo, soğan zarı kalınlığında pusulalar ve iki kitap.

Adlarını okudu. Carlyle'ın *Kahramanlar*'ının İngilizce baskısı ve Roma filozoflarından Epiktet'in o şahane *Elzevir* baskısı, zamanında ciltlenmiş ve 1634'te Almancaya çevrilmiş kitabı. Eline alıp baktı. Tüm sayfaları defalarca okunmuş, satırların altları çizilmiş, yan taraflara notlar alınmıştı. Bunlar şifreli işaretler miydi yoksa gerçekten Lüpen'in kitaba olan hayranlığından mı kaynaklanıyordu?

Telegram : @cinciva

“Şuna bir yakından bakalım,” dedi Bay Dudouis.

Tütün kesesiyle pipoyu inceledi. Kalın puroyu eline alıp, “Vay canına,” dedi. “Dostumuz kıyak hayat yaşıyor. Baksanıza Henry Clay marka!”

Tiryakilere özgü bir hareketle onu kulağına götürerek çıtırdattı. Aynı anda şaşkınlıkla haykırdı. Puro parmakları arasında ezilivermişti. İyice baktığında tütünlerin arasında beyaz bir şey gördü.

Bir iğneyle kürdan büyüklüğünde, incecik sarılmış kâğıdı çıkardı. Bu bir mektuptu.

Sarılı kâğıdı açtı ve bir kadın eliyle özenle yazılmış sözcükleri okudu:

Mine değiştirildi. On kişiden sekizi hazır. Ayağının dışıyla bastırınca levha aşağıdan yukarıya kalkıyor. B-G her gün saat on ikiden on altıya kadar bekleyecek. Ama nerede? Hemen cevap verin. Merak etmeyin, kız arkadaşınızın gözü sizin üstünüzde.

Bay Dudouis bir an düşündü.

“Her şey ortada. Mine. Sekiz kişi. On ikiden on altıya, yani saat dörde kadar...”

“Peki, bekleyen B-G kim?”

“B-G bir otomobil olmalı. Spor arabalarda hep beygir gücünden bahsedilir ya! Yani 24 B-G dedin mi 24 beygir gücü anlaşılır.”

Ayağa kalktı.

“Mahkûm yemeğini bitirdi mi?”

Telegram : @cinciva

“Evet.”

“Puronun durumuna bakılırsa bu haberi henüz okumamış. O zaman bu mektup yeni geldi.”

“Nasıl yani?”

“Ya ekmeğin ya da patateslerden birinin içine koymuş olmalılar, ne bileyim ben!”

“İmkânsız. Biz onu tuzağa düşürebilmek için dışarıdan yemek getirtmesine izin vermiştik, ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamadık.”

“Bakalım bu akşam Lüpen ne cevap verecek? Şimdi onu hücresine göndermeyin. Şu pusulayı sorgu hâkimine göstereceğim. O da fikrime katılırsa hemen mektubun fotoğrafını çekeceğiz. Siz bir saat sonra aynı cins puronun içine orijinal mektubu koyup masanın gözüne yerleştirirsiniz. Mahkûm hiçbir şey anlamamalı.”

Aynı akşam Bay Dudouis, müfettiş Dieuzy’yle birlikte Santé Cezaevi’nin kalem odasına geldi; merak içindeydi. Köşedeki ocağın üstünde üç tane tabak vardı.

“Yemek yedi mi?”

“Evet,” diye yanıtladı hapishane müdürü.

“Dieuzy, şu kalan makarnaları iyice bir karıştır, ekmeği de parçala... Yok mu bir şey?”

“Yok, şef.”

Telegram : @cinciva

Bay Dudouis tabakları, çatalı, kaşığı ve bıçağı inceledi. Yönetmeliğe uygun, yuvarlak uçlu bir bıçaktı bu. Sapını önce sola, sonra sağa çevirdi. Sağa çevirince vidası gevşedi ve sap çıktı. İçi oyuktu; tam bir kâğıt parçasının gizleneceği yer!

"Peh! Arsen gibi bir adam için pek de akıllıca bir iş değil bu. Neyse, vakit kaybetmeyelim. Dieuzy, sen şimdi git ve lokantayı araştır."

Ve okumaya devam etti:

"Size güveniyorum. H-P her gün uzaktan takip edecek. Yakında görüşürüz. Sana hayran olan sevgili arkadaşın."

"Yaşasın!" dedi Dudouis ellerini ovuşturarak. "Sanırım işler yolunda. Biraz üstüne gidersek kaçacak. Biz de o zaman en azından suç ortaklarını enseleriz."

"Ya Arsen Lüpen elinizden kaçarsa?" diye sordu müdür.

"Yeterince adamımız olacak. Buna rağmen kurnazca davranırsa... Eh, işte o zaman hapı yuttu demektir. Patronları ağzını açmazsa adamları bülbül gibi ötecek."

Gerçekten de Arsen Lüpen fazla konuşmadı. Sorgu Hâkimi Jules Bouvier aylardan beri onu konuşturmaya çalışıyordu. Sorgulama, Hâkim'le Avukat Danval arasında boş yere sürüp giden

Telegram : @cinciva

konuşmalarla sınırlı kalmıştı. Avukat Danval her ne kadar mesleğinde çok parlamışsa da mahkûm hakkında fazla bir şey bilmiyordu.

Ara sıra Arsen Lüpen de konuşuyordu:

"Tabii Hâkim Bey, ikimiz de aynı fikirdeyiz. Lyon Kredi Bankası ve Babylone Sokağı'ndaki soygunlar, sahte para basmak, sigorta poliçesi yolsuzlukları, Armesnil, Gouret, İmblevain, Groselliers ve Malaquis Şatosu'ndaki soygunlar hep bendenizin işi..."

"Açıklayın öyleyse."

"Ne gerek var, hepsini itiraf ediyorum işte! Sandığınızdan on kat fazlasını yapmış bulunuyorum."

Hâkim artık bu sonu gelmez sorgulamadan yorgun düştü. Son iki mektuptan haberdar olunca soruşturmayı yeniden başlattı. Lüpen her gün öğle saatlerinde öbür mahkûmlarla birlikte Santé Cezaevi'nden polis müdürlüğüne götürülüyor, saat üçte ya da dörtte geri getiriliyordu.

Derken bir öğleden sonra bu geri dönüş başka türlü gerçekleşti. Öbür mahkûmların sorgusu bitmediği için Arsen Lüpen'i tek başına geri götürmeye karar verdiler. Ve Lüpen arabaya yalnız bindi.

Telegram : @cinciva

Halk arasında ‘Yeşil Mine’ diye tanınan bu mahkûm arabasının ortasında bir koridor, koridorun her iki yanında da beşer tane, ancak birer kişi alabilen ufacık hücre vardı. Araları da ince birer bölmeyle ayrılmıştı. En arkada bir nöbetçi oturup koridoru gözlüyordu.

Arsen sağdaki üçüncü hücreye konuldu ve kamyon hareket etti. L’Horloge Rıhtımı’nı geçtikten sonra Adalet Sarayı’na gelmekte olduklarını anladı.

Saint-Michel Köprüsü’nün ortasına geldiklerinde, her günkü gibi sağ ayağıyla hücresini kilitleyen levhaya bastı. Aynı anda bir tıkırtı oldu ve levha yana açıldı. Tam tekerleklerin arasında bulunduğunu gördü.

Kulak kabartarak bekledi. Araba Saint-Michel Bulvarı’nı ağır tempoyla çıkıyordu. Saint-Germain kavşağında durdu. Bir beygir arabasının dingili kırılmıştı. Bir saniye içinde trafik karışıverdi; faytonlarla otobüsler birbirine girdi.

Arsen Lüpen başını çıkarıp dışarı baktı. Hemen yanlarında bir başka mahkûm arabası duruyordu. Yerinden doğruldu ve ayağıyla tekerleğin jantına basıp yere atladı.

Bir arabacı onu gördü. Kahkahayı bastı ve gardiyanlara seslenmek istedi. Ama sesi yeniden

Telegram : @cinciva

yola çıkan kamyonun gürültüsü arasında kaybolup gitti. Bu arada Arsen Lüpen uzaklaştı.

Biraz yürüdükten sonra sol taraftaki kaldırımda durup etrafına bakındı. Hangi yöne gideceğini bilemeyen ve sezgileriyle yolunu bulmaya çalışan biri gibiydi. Sonunda kararını verdi: Ellerini ceplerine sokarak avare bir adamın kayıtsızlığıyla bulvarda yürümeye başladı.

Güzel ve ılık bir sonbahar havası hüküm sürmekteydi. Kahvehaneler hep doluydu. Bir tanesinin terasına oturdu. Birayla bir paket sigara istedi. Ufak yudumlarla birasını sonuna kadar içti. Sonra bir sigara yaktı. Derken ikincisini tüttürdü. Sonunda ayağa kalkarak garsona kahvenin sahibiyle görüşmek istediğini söyledi.

Kahvenin sahibi geldi. Arsen Lüpen herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle, "Üzgünüm, bayım," dedi. "Cüzdanımı unutmuşum. Belki bana birkaç günlüğüne kredi açarsınız. Adım Arsen Lüpen." Adam ona baktı, önce şaka yaptığını sandı.

Arsen yineledi:

"Ben Lüpen'im, şu anda Santé Cezaevi'nden kaçmış bulunuyorum. Bu isim sizi ikna eder herhalde."

Yoldan geçenlerin gülüşleri arasında oradan uzaklaştı. Kimse onu yakalamaya çalışmadı.

Telegram : @cinciva

Soufflot Sokağı'nı dolambaçlı geçtikten sonra Saint-Jacques Sokağı'na yol aldı. Yavaş yürüyordu. Vitrinlere bakıp duruyor, bu arada da sigarasını tüttürüyordu. Port-Royal bulvarına gelince durup düşündü. Yoldan geçenlerden birine adres sorduktan sonra Santé Sokağı'na yöneldi. Az sonra hapishanenin kurşuni renkteki yüksek duvarlarını gördü. Duvar boyunca yürüdü, kapıdaki nöbetçinin yanına vardığında şapkasını çıkararak sordu:

"Burası Santé Cezaevi, değil mi?"

"Evet."

"Ben yine hücreme dönmek istiyorum. Araba beni yolda kaybetti, bu yüzden başım belaya girsin istemiyorum." Nöbetçi öfkelendi.

"Git işine be adam, al voltanı çabuk!"

"Bak kardeşim! Benim yolum şu kapıdan geçer. Arsen Lüpen'in geçmesine engel olmaya kalkışırsan bu sana pahalıya patlar."

"Arsen Lüpen mi? Sen ne zırvalıyorsun be adam?"

"Ne yazık ki kartvizitim yanımda değil," dedi Arsen ceplerini yoklarken.

Nöbetçi şaşkınlıkla onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra hiçbir şey demeden isteksizce zilin kordonunu çekti. Kapı açıldı.

Birkaç dakika sonra müdür elini kolunu sallayarak çıkageldi. Kızgınlıktan köpürüyordu.

Telegram : @cinciva

Arsen gülümsedi:

"Benimle bu oyunu oynamayın Müdür Bey. Önce beni dikkatle arabaya bindirdiler, sonra bir trafik karmaşası hazırlandı ve sandılar ki ben o karmaşada hemen kaçıp arkadaşlarımın yanına koşacağım. İyi de yaya olarak, faytonla ya da bisikletle bize refakat eden yirmi ajanınızın elinden nasıl kurtulacaktım? Herhalde beni canlı bırakmazlardı. Söylesenize Müdür Bey, bu bir senaryoydu, değil mi?"

Omuz silkerek devam etti:

"Sizden rica ediyorum, Müdür Bey, beni rahat bıraksınlar. Kaçacağım gün kimseye ihtiyacım olmayacak nasılsa."

İki gün sonra *Echo de France*'ta bu olay tüm ayrıntılarıyla yazıldı. Bu gazete Lüpen'in tüm maceralarını yayınlamaktaydı. Hatta onun gazetenin ortaklarından olduğu bile söyleniyordu. Mahkûmla gizemli kız arkadaşı arasındaki mektuplaşmalar, bu konuda başvurulan yöntemler, polisin beceriksizliği, Saint-Michel bulvarındaki gezinti, Cafe Soufflot'daki hesap ödeme fiyaskosu falan... Her şey yazılmıştı. Keza müfettiş Dieuzy'nin, garsonu soruşturmasının bir işe yaramadığı da. Tüm ayrıntılara bakıldığında Lüpen'in sınırsız olanaklara sahip olduğu ortaya

Telegram : @cinciva

çıkıyordu. Onu taşıyan mahkûm arabası da, suç ortakları tarafından altı arabadan biriyle değiştirilmişti.

Arsen Lüpen'in kaçacağından artık kimsenin kuşkusu yoktu.

O olaydan sonra Bay Bouvier'ye söylediği gibi kaçış gününü kendi saptamıştı zaten. Hâkim, planının bozulmasından ötürü öfkeliydi. Arsen Lüpen ona bakarak soğuk bir şekilde şöyle dedi:

"Beni iyi dinleyin, efendim. Söyleyeceklerime de inanın! Aslında bu kaçışı ben kendim planladım."

"Anlayamadım?" diye dalga geçti Hâkim.

"Anlamanıza gerek yok."

*Echo de France'*ın sütunlarında çıkan habere göre Hâkim daha önceki sorgulamasını da göz önünde tutarak Lüpen'den bilgi istemişti. O ise, "Bunlara ne gerek var," diye çıkışmıştı. "Tüm bu sorular tamamen yersiz."

"Nedenmiş o?" '

"Nasılsa ben mahkemede bulunmayacağım."

"Bulunmayacak mısınız?"

"Hayır. Kesin kararımı vermiş bulunuyorum. Kimse de beni bu fikrimden caydıramaz."

Lüpen'in kendine olan bu güveni mahkemeyi hem şaşırttı hem de kızdırdı. Ortada sadece Arsen Lüpen'in bildiği sırlar vardı. Her şeyi o organize

Telegram : @cinciva

etmekteydi. Böyle olmasına karşın tüm bunları nasıl ve neden açıklıyordu ki?

Arsen Lüpen'i bir başka hücreye götürdüler. Bir akşam bir kat aşağı indirildi. Hâkim sorgusunu tamamladıktan sonra dosyayı savcılığa gönderdi.

Ondan sonra ortalık duruldu. Bu durulma iki ay sürdü. Arsen zamanını hep yatakta geçirdi. Yüzü hep duvara dönüktü. Ondaki bu durgunluk hücresinin değiştirilmiş olmasına bağlandı. Avukatıyla da artık görüşmek istemiyordu. Gardiyanla tek tük laf etti, o kadar.

Duruşmaya on dört gün kala canlandı. Havasızlıktan yakındı. Sabahın erken saatlerinde, iki nöbetçi gözetiminde bahçede dolaşmasına izin verildi.

Kamuoyunun merakı hiç azalmadı.

Herkes her gün onun kaçmasını bekledi. Hatta umut etti. Onun alaycılığı, neşesi, çok yönlülüğü, akıl durduran eylemleri ve yaşamındaki gizlilikler halkın hoşuna gidiyordu. Arsen Lüpen kaçmalıydı. Bunun başka yolu yoktu.

Hatta şimdiye kadar niye kaçmadı diye hayret edenler vardı. Polis şefi her sabah sekreterine sorup duruyordu:

"Eee? Hâlâ kaçmadı mı?"

"Hayır."

Telegram : @cinciva

“Demek ki yarın tüyecek.”

Mahkemeden bir gün önce *Le Grand Journal* gazetesinin bürosuna bir bey gelerek adli muhabirle görüşmek istedi. Kartını onun yüzüne fırlattıktan sonra çekip gitti. Kartta şunlar yazılıydı: “Arsen Lüpen sözünü hep tutmuştur.”

Bu koşullarda duruşma başladı.

Seyirciler çok kalabalıktı. Herkes ünlü Arsen Lüpen’i görmek ve onun başından sonuna kadar yargıcı nasıl parmağının ucunda oynatacağına tanık olmak istiyordu.

Avukatlar, adli memurlar, köşe yazarları, dedikodu muhabirleri, sanatkârlar ve Paris’in sosyetesi mahkeme sıralarını doldurmuştu.

Yağmur yağıyordu, dışarıda hava kasvetliydi. Salona getirildiğinde Arsen Lüpen’i şöyle böyle görebildiler. Hantal yürüyerek yerini alması, kayıtsızlığı ve pısırık davranışı seyircilerce yadırgandı. Avukatı ki Avukat Danval’ın katiplerinden biriydi, çünkü Lüpen Danval’ı reddetmişti, sık sık onun adına söz istedi. O ise sadece başını kaldırıp susmakla yetindi.

Zabıt kâtibi suçlama gerekçesini okudu. Mahkeme başkanı, “Sanık, ayağa kalkın!” diye konuştu. “Adınız, soyadınız, yaşınız ve mesleğiniz?”

Cevap alamayınca yineledi:

Telegram : @cinciva

“Adınız! Adınızı soruyorum!”

Yorgun ve güçlükle çıkan bir ses cevap verdi:

“Baudru, Désiré.”

Mırıltılar yükseldi. Başkan devam etti:

“Baudru, Désiré; öyle mi? Yaa! İyi, bu da yeni bir isim! Şimdiye kadar bize sekiz uydurma isim sunduğunuza göre izin verirseniz sizi ünlü yapan adı kullanalım: Arsen Lüpen.”

Notlarına baktıktan sonra konuşmasını sürdürdü:

“Tüm araştırmalara karşın gerçek adınızı kanıtlayan bir belgeye ulaşılamadı. Kamuoyuna hiçbir geçmişi olmayan bir isim sunuyorsunuz. Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi, çocukluğunuzu nerede geçirdiğinizi, kısacası hakkınızda hiçbir şeyi bilmiyoruz. Üç yıl önce ortaya çıkıverdiniz. Bir anda Arsen Lüpen adıyla ün saldınız. Zekâ ve soysuzluğun, ahlaksızlık ve cömertliğin bir arada bulunduğu nasıl bir ortamda yetiştiniz? Bilmiyoruz. Şu sırada hakkınızda bildiğimiz gerçekler de hep varsayımlara dayanıyor. Bundan sekiz yıl önce Hokkabaz Dickson’un yanında Rostat adıyla çalışan adam, herhalde Arsen Lüpen’den başkası değildi. Altı yıl önce Saint-Louis Hastanesi’ndeki Doktor Altier’nin laboratuvarında çalışan ve onu bakteriyoloji konusundaki varsayımlarıyla, özellikle de cilt hastalıkları üzerine yaptığı denemeleriyle

Telegram : @cinciva

şaşırtan Rus öğrenci de Lüpen'di. Jiu-Jitsu sanatını da Paris'e getiren Lüpen'di. Bisiklet yarışlarında dünya birincisi olarak on bin frank kazandıktan sonra ortadan kaybolan bisikletçinin de Arsen Lüpen olduğunu sanıyoruz. Yardımseverler Pazarı'nın çatı penceresinden bir sürü insanı kurtardıktan sonra onları soyan da belki Arsen Lüpen'di."

Biraz bekledikten sonra başkan sözlerini şöyle bitirdi:

"Anlaşılan bu süre içinde topluma karşı açtığınız savaşı sürdürebilmek isteğiyle gücünüzü, enerjinizi ve yeteneğinizi geliştirmek için metotlu bir eğitimden geçtiniz. Tüm bu iddiaların doğruluğunu kabul ediyor musunuz?"

Bu konuşma sırasında sanık bacak bacak üstüne atmıştı. Kamburu çıkmış, kolları iki yana dermansızca sarkmıştı. Yüzüne aydınlıkta bakıldığında çok zayıflamış olduğu görüldü. Avurtları çökmüş, elmacık kemikleri fırlamıştı. Kül renginde ki yüzünü ufacık, kırmızı lekeler kaplamıştı. Sakalları uzamıştı. Hapiste kaldığı sürece oldukça yaşlanmış ve hastalanmıştı. Gazetelerde sık sık resmi çıkan o genç, şık ve sempatik adamdan eser kalmamıştı.

Kendisine sorulan soruyu anlamamış gibiydi. Soru iki kez yinelendi. O zaman bakışlarını kaldırdı,

Telegram : @cinciva

düşünür gibi yaptı ve büyük çaba sarf ederek mırıldandı:

"Baudru, Désiré."

Başkan gülmeye başladı.

"Savunma sisteminize aklım ermedi gitti, Arsen Lüpen. Aptal ve sorumsuz görünmek istiyorsanız devam edebilirsiniz! Bana gelince, yolumdan şaşacak değilim. Sizin zırvalamalarınızı dinlemeyeceğim."

Lüpen'in şimdiye kadar yaptığı hırsızlıklara, dolandırıcılığına ve sahtekârlığına değindi. Arada bir mahkûma sorular yöneltti. Ama beriki sadece homurdandı ve hiç cevap vermedi.

Tanıkların dinlenmesine başlandı. Saçma sapan beyanlarda bulunanların yanı sıra önemli bilgi verenler çıktıysa da hiçbir şey birbirini tutmuyordu. Duruşmanın üzerine sanki gölge düştü. Ancak müfettiş Ganimard'ın dinlenmesinden sonra izleyicilerin ilgisi arttı.

Ama emektar dedektif başlangıçta düş kırıklığı yarattı.

Yüzünün ifadesine bakıldığında pek korkmadığı, ama huzursuz ve yorgun olduğu belliydi. Gözünü mahkûmdan bir türlü ayıramıyordu. Ellerini önündeki parmaklığa dayayarak başından geçenleri anlatmaya başladı. Avrupa'nın her yöresinde

Telegram : @cinciva

Lüpen'i arayışını, sonra Amerika'ya gidişini falan... Herkes çok heyecanlı bir macera dinlermişçesine kulak kabartmıştı. İfadesinin sonuna doğru, Arsen Lüpen'le yaptığı konuşmayı anlatırken iki kez duraladı. İçinde bir kararsızlık vardı.

O anda aklı başka yerdeydi. Başkan ona sordu:

"Rahatsızsanız ifadenizi burada kesin isterseniz?"

"Hayır, hayır. Yalnız..."

Sustu. Mahkûma uzun uzun baktıktan sonra, "İzin verirseniz sanığa yakından bakmak ve bir şeyi çözmek istiyorum," dedi.

Yaklaştı ve tüm dikkatini vererek ona bir süre baktı. Yerine döndükten sonra inanılmaz bir iddia ortaya attı:

"Sayın başkan, önümde duran adamın Arsen Lüpen olmadığına eminim."

Bu sözlerin ardından salonda acayip bir sessizlik oldu. Başkan şaşkınlık ve dehşet içinde haykırdı:

"Ne dediniz? Aklınızı kaçırmışsınız!"

Müfettiş kayıtsızca yineledi:

"İlk bakışta bir benzerlik olduğu ortada. İtiraf ederim ki ben de inandım. Ama yakından iyice bakıldığında... Burnuna, ağzına, saçlarına ve teninin rengine... Kısacası, bu adam Arsen Lüpen değil. Şu gözlere bir baksanıza! Alkoliklerin gözünden farksız. Hiç böyle gözleri oldu mu Lüpen'in?"

Telegram : @cinciva

“Durun bakalım, şunu bir açıklayıverin. Yani sizce yanlış adamı mı getirdik?”

“Bilmiyorum. Kendi yerine boşu boşuna hüküm giyecek olan bir başka zavallıyı yerleştirmiş. Adam belki de onun suç ortağı.”

Bağrışmalar, gülüşmeler, her yandan yükselen haykırışlar... Bu beklenmedik oyun, salondakileri heyecanlandırmıştı. Başkan, sorgu hâkimine, hapishane müdürüne ve gardiyanlara haber salarak duruşmaya ara verdi.

Duruşma yeniden başladığında Bay Bouvier ile Müdür, sanığın karşısına getirildi. Onlar da bu adamla Arsen Lüpen arasında çok az bir benzerlik bulunduğunu söyledi.

“Peki bu adam kim?” diye bağırdı Başkan. “Nereden çıktı? Neden hapiste yatıyor?”

Santé Cezaevi’nin iki gardiyanını içeri aldılar. İfadeleri o kadar şaşırtıcıydı ki. İkisi de sanığı tanıdı.

Başkan sızlanarak içini çekti.

Gardiyanlardan biri yineledi:

“Evet, evet, sanırım bu o.”

“Ne demek ‘sanırım’?”

“Ben onu doğru dürüst görmedim ki. Nöbeti hep akşamları devraldım. İki ay boyunca yüzü hep duvara dönük yattı.”

“Daha önce?”

Telegram : @cinciva

“Şey, daha önce 24 numaralı hücrede değil miydi o?”

Cezaevi müdürü bu noktayı doğruladı:

“Kaçma teşebbüsünden sonra mahkûmu başka bir hücreye naklettik.”

“Ama Müdür Bey, bu iki ay zarfında siz onu hep gördünüz?”

“Aslında fırsat olmadı. Çok uslu davranıyordu.”

“Yani bu adam size gönderilen mahkûm değil mi?”

“Değil.”

“Kim öyleyse?”

“Bilmiyorum.”

“Demek ki, iki ay önce bir değiş tokuş gerçekleşmiş. Siz ne dersiniz?”

“İmkânsız bu.”

“Öyleyse?”

Başkan çaresizlik içinde sanığa dönerek yumuşak bir sesle sordu:

“Nasıl ve ne zamandan beri adaletin pençesine düştünüz, anlatır mısınız?”

Bu cana yakın ses, mahkûmu etkileyerek belleğini güçlendirmişe benziyordu. Adam cevap vermeyi denedi. Sonunda kendisine tatlı dille ve ustaca sorulan sorulara kesik cümlelerle cevap verdi. Buna göre, kendisini iki ay önce bir karakola getirmişlerdi. Geceyi orada geçirmişti. Üzerinden

Telegram : @cinciva

sadece yetmiş beş sent çıktığı için serbest bırakılmıştı. Tam avluyu geçeceği sırada iki nöbetçi onu kolundan yakalayarak cezaevi arabasına koymuştu. O zamandan beri 24 numaralı hücredeydi ve pek mutlu sayılmazdı. Orada iyi yiyordu, fena da uyumuyordu. Bu yüzden sesini çıkarmamıştı.

Anlattıkları inanılır gibi değildi. Salondakilerin gülüşmeleri ve galeyanı karşısında Hâkim duruşmayı erteleyerek yeni bir soruşturma açılmasına karar verdi.

Bu yeni soruşturmada cezaevindeki kayıtlardan şu gerçek ortaya çıktı: Sekiz hafta önce Désiré Baudru adında biri karakolda gecelemişti. Ertesi gün saat ikide serbest bırakıldıktan sonra, karakoldan ayrılmıştı. Aynı gün saat ikide de Arsen Lüpen son kez ifadesi alındıktan sonra cezaevi arabasına bindirilmişti.

Gardiyanlar yanılmış mıydı? Aradaki benzerliğe aldanarak bir dakika içinde Lüpen yerine bu adamı mı arabaya atmışlardı?

Bu değiş tokuş daha önceden mi planlanmıştı? Aslında ortam böyle bir planın gerçekleşmesine uygun değildi. Bu durumda Baudru, olsa olsa Lüpen'in adamıydı ve onun yerini alabilmek için kendini tutuklatmıştı. Nasıl bir mucize olmuştu da

Telegram : @cinciva

böyle bir plan, inanılmaz rastlantılar zinciri ve akıl almaz bir yanılgı sonucu gerçekleşebilmişti?

Baudru'yu hırsızlar dosyasında aradılar. Onun tarifine uyan birine rastlanmadı. Öte yandan adamın kimliğine ait izleri bulmak zor olmadı. Kendisini Courbevoi'da, Asnierses'de ve Levallois'da tanıyorlardı. Dilencilik yaparak geçiniyor ve Temes bariyerlerine yakın bir yerde, çöp toplayıcılarının kaldığı kulübelerden birinde yaşıyordu. Ama bir yıldır ortalıkta yoktu.

Arsen Lüpen onu yanına mı almıştı acaba? Bunu kanıtlayacak hiçbir şey bulunamadı. Öyle olmuş olsa bile mahkûmun nasıl kaçtığı açıklığa kavuşmadı. Mucize, mucize olarak kaldı. Ortaya pek çok teori atıldıysa da hiçbiri tatmin edici değildi. Ancak bu olağanüstü kaçışın çok daha önceden planlandığı bir gerçekti. Olaylar zinciri Arsen Lüpen'in evvelce söylediğini kanıtlar nitelikteydi: "Mahkemede bulunmayacağım!"

Bir ay süreyle devam eden araştırmalar bu problemi çözemedi. Şu zavallı Baudru'yu da sonsuza dek orada tutmanın bir anlamı yoktu. Davası artık komik kaçıyordu. Onu suçlayacak yeterli bir kanıt yoktu ki ortada! Sorgu hâkimi onu serbest bıraktı. Ama emniyet müdürü peşine adam taktı.

Telegram : @cinciva

Bu fikri ona Ganimard verdi. Müfettişe göre bu meselede ne rastlantının ne de suç ortağı olarak çalışmanın bir rolü vardı. Arsen Lüpen Baudru'yu ustaca kullanmıştı, o kadar. Baudru serbest kalınca onun sayesinde Arsen Lüpen'e ya da en azından onun çetesine ulaşılabilirdi.

Bu iş için Ganimard, Folenfant'la Dieuzy'yi görevlendirdi ve sisli bir ocak sabahı Désiré Baudru hapisten çıktı.

Önce şaşırmış gibiydi. Nasıl vakit geçireceğini bilmeyen biri gibi sağda solda dolaştı. Santé ve Saint-Jacques sokaklarında dolaştı. Bir eskici dükkânının önünde ceketiyle yeleğini çıkardı. Yeleğini az bir para karşılığında sattıktan sonra tekrar ceketini giydi ve oradan uzaklaştı.

Seine Nehri üzerinden geçti. Chatelet durağındayken bir otobüs geldi. Ona binmek istedi. Otobüs doluydu. Şoför muavini numaralı bilet almasını önerdi. O da bekleme salonuna geçti.

Aynı anda Ganimard adamlarını çağırdı. Bir yandan çıkış kapısını gözetlerken öte yandan, "Bir araba durdurun. Hayır, iki araba daha iyi. Ben birinizi alıp onun peşine düşerim," diye seslendi.

Öyle yaptılar. Ama bu arada Baudru gözden kayboldu.

Telegram : @cinciva

Ganimard salon kapısını açarak içeri baktı; kimse yoktu.

"Amma budalayım," diye mırıldandı. "İkinci çıkış kapısını unuttum."

Gerçekten de bekleme salonundan bir koridorla Saint-Martin Sokağı'ndaki otobüs durağına açılan bir kapı vardı. Ganimard o tarafa koştu.

Tam zamanında gelmişti, çünkü Baudru Batignolles-Jardin'e doğru yol alan ve Rivoli Sokağı'ndaki kavşağı dönen otobüsün ikinci katında yer almıştı. Ganimard koştu ve arabaya yetişti. Ama bu arada iki adamını gözden kaybetti.

Adamın peşine tek başına düşmek zorunda kaldı.

O kızgınlıkla formaliteye falan hiç bakmadan Baudru'nun yakasına yapışmayı aklından geçirdi. Aptal diye nitelediği herif ona adamlarını kaybettirmişti! Adama iyice baktı. Oturduğu koltukta kestirirken başını bir o yana bir bu yana sallayıp duruyordu. Yarı açık ağzı onu olduğundan daha da aptal gösteriyordu. Hayır, emektar Ganimard'ı atlatacak bir rakip olamazdı bu adam. Sadece rastlantılar ona yardım etmişti, o kadar.

Gailene Lafayette Kavşağı'nda adam otobüsten atlayarak La Muette tramvayına bindi. Haussmann Bulvarı'ndan Victor Hugo Caddesi'ne vardılar. Baudru daha La Muette Durağı'na gelmeden

Telegram : @cinciva

arabadan indi. Ağır ağır Boulogne Ormanı'na doğru yollandı.

Caddelerde dolaşıp durdu. Bazen aynı yolu gidip geldi. Sonra uzaklaştı. Ne arıyordu? Hedefi neydi?

Bir saat boyunca böyle gezinip durdu. Yorgunluktan düşüp bayılacak gibiydi. Bir bank görünce oraya gidip oturdu. Burası Auteuil'den pek de fazla uzakta olmayan, bodur ağaçların arkasına gizlenmiş ufak bir göl kenarıydı ve ıssız bir yerdi. Aradan yarım saat geçti. Sabrı tükenen Ganimard adamla konuşmaya karar verdi.

Yanaşarak Baudru'nun yanına oturdu. Bir sigara yaktı ve bastonuyla kum üzerinde bir daire çizdikten sonra, "Bugün hava pek sıcak değil," dedi.

Önce bir sessizlik oldu. Sonra bu sessizlik içinde bir kahkaha duyuldu. Gülme krizine tutulan ve bir türlü susmak bilmeyen bir çocuğun gülüşüydü bu. Ganimard saçlarının diken diken olduğunu hissetti. Bu gülüşü, bu şeytanca gülüşü tanıyordu o!

Birden adamı ceketinin yakasından yakalayarak sert sert yüzüne baktı; tıpkı mahkeme salonunda yaptığı gibi. Ama bu kez baktığı adam gerçekten de Baudru değildi! Oydu, ama aslında ötekiydi.

Ganimard kafasını toparladı. Karşısındakinin gözlerine fer gelmiş, zayıf yüzü gerginleşmişti. Buruşuk derisinin altından gerçek ağzı meydana

Telegram : @cinciva

çıkmıştı. Özellikle de alaycı gülüşü. Bu gözler şimdi başkasınındı, bu ağız başkasınındı. Yüz ifadesi o kadar canlı, alaycı, zarif ve gençti ki!

"Arsen Lüpen, Arsen Lüpen," diye tekrarladı Ganimard.

Hiddetten köpürmüş bir halde, boğazına yapışarak onu yere yıkmaya çalıştı. Elli yaşında olmasına karşın o kadar güçlüydü ki karşısındakinin dengesini bozdu. Onu bir daha tutuklarsa ustaca bir iş yapmış olacaktı!

Boğuşma kısa sürdü. Arsen Lüpen karşı bile çıkmadı, ama Ganimard'ın saldırmasıyla geri çekilmesi bir oldu. Sağ kolu cansız bir şekilde aşağı sarktı.

"Polise jiu-jitsu'yu öğretmediler gitti," dedi Lüpen. "Bu vuruşa Japonca udi-shi-ghi dendiğini biliyor muydun?"

Ve soğuk bir ifadeyle ekledi:

"Bir saniye daha sürmüş olsa kolun kırılırdı ki bunu hak etmiştin aslında. Eski dostumsun, sana saygı duyarım, sırlarımı da açtım. Sana olan güvenimi niye böyle sarsıyorsun? Kötü bir şey bu. Ne oldu?"

Ganimard sustu. Lüpen'in kaçışından kendini sorumlu hissediyordu. Mahkemedeki ifadesi herkesi şaşırtmamış mıydı? Bu kaçış kariyerinde

Telegram : @cinciva

siyah bir leke olacaktı! Kır sakalına bir damla gözyaşı düştü.

"Tanrım, Ganimard! Üzülme. Mahkemede sen konuşmasaydın bir başkası konuşacaktı, ben zaten ayarlamıştım. Düşünsene, Désiré Baudru'nun yok yere mahkûm olmasına izin verir miydim hiç?"

"Demek ki," diye mırıldandı Ganimard. "Oradaki de sendin, buradaki de!"

"Bendim ya. Hep bendim. Sadece ben."

"Nasıl olur bu?"

"Bunun için büyücü olmaya gerek yok. Hani bizim başkanın dediği gibi, her haltın altından kalkabilmek için önceden on yıl kendini hazırlayacaksın."

"Ama suratın? Gözlerin? Onları nasıl değiştirdin?"

"Saint-Louis'deki Doktor Altier'nin yanında sanata olan aşkımdan ötürü mü çalıştım sanıyorsun. O zaman, günün birinde piyasaya Arsen Lüpen olarak çıkmak şerefini kazanacaksam, görünüşüm ve kimliğim yasa dışı kalmalı diye düşündüm. Görünüşün de lafı mı olur? Deri altına parafin şırınga ettin mi, istediğin noktayı kabartabilirsin. Bir asit biliyorum ki onu kullandığın takdirde Kızılderililerden farkın kalmaz. Kırlangıç otunun suyuyla istediğin gibi uçuk ya da kabarcık oluşturursun. Bir kimyasal madde saç ve sakalın

Telegram : @cinciva

büyümesini etkiler, bir başkası sesinin tonunu değiştirir.

Sen şimdi bunlara 24 numaralı hücrede iki ay boyunca uyguladığım perhizi ekle; çarpık ağzımla sırıtabilmek, kamburumu çıkarmak ve başımı yana bükebilmek için bin kere antrenman yaptığımı da düşün. Gözüme beş damla atropin damlatarak korkulu bakış sağladım mı da partiyi kazandım demektir."

"İyi ama gardiyanlar..."

"Bu değişiklik yavaş yavaş oldu. Onun için günlük değişimlerin farkına varmadılar.

"Ama Désiré Baudru?"

"Baudru diye biri var. Kendisiyle geçen yıl karşılaştım. Zavallının teki. Bana da benziyor biraz. Günün birinde tutuklanırsam belki ondan yararlanabilirim diye kendisini himayeme aldım ve bana benzemeyen taraflarını saptayarak onu kendime benzetmeye çalıştım. Adamlarım onun o geceyi karakolda geçirmesini ve ertesi günü benimle aynı saatte çıkmasını sağladı. Düşünsene bir kere, polisin onun izinden yürümesi gerekiyordu, yoksa benim kim olduğum meydana çıkacaktı. Kendilerine Baudru'yu yem olarak sundum, yuttular. İster istemez onun üzerine gittiler.

Telegram : @cinciva

Aptallıklarını kabullenmek işlerine gelmediği için böyle bir değişimi kabullendiler.”

“Doğru, doğru,” diye mırıldandı Ganimard.

“Ayrıca elimde çok iyi bir kozla önceden ayarladığım kâğıtlar vardı. Herkes kaçmamı bekliyordu. En büyük hata da buydu. Sen de ötekiler de aynı hatayı işlediniz. Sandınız ki elde ettiğim başarıdan dolayı acemi çaylak gibi davranıp yine dalavereyle kaçacağım. Ben, Arsen Lüpen, öyle bir hata yapar mıyım hiç! Ve sizler tıpkı Cahorn meselesinde olduğu gibi ‘Arsen Lüpen kaçacağını önceden haber verdiğine göre bir planı olmalı,’ diye düşünmediniz. Eh be kardeşim, anla artık... Kaçmam için ben kaçmadan önce kaçacağıma inanmanız gerekiyordu. Bu kesin bir inanç ve apaçık bir gerçek olmalıydı. Niyetim bunu sağlamaktı. Arsen Lüpen kaçacaktı. Arsen Lüpen mahkemede bulunmayacaktı. Ve sen ayağa kalkıp da, ‘Bu adam Arsen Lüpen değil,’ dediğin zaman herkes buna inandı. Tek bir kişi şüphelenseydi, ‘Ya Arsen Lüpen’se?’ diye sorsaydı işim bitikti. O zaman iyice üzerime eğilip bakacaklardı, ama senin yaptığın gibi Arsen Lüpen olmadığımı düşünerek değil de Arsen Lüpen olabileceğim varsayımıyla... O zaman tüm hazırlıklarım boşa gitmiş olacaktı. Ne var ki ben çok sakindim. Bu nedenle mantıksal ve

Telegram : @cinciva

psikolojik açıdan hiç kimse bu olasılığı aklına getirmedi.”

Ganimard’ın elini tuttu.

“Gözümün içine bak Ganimard, Santé Cezaevi’ndeki konuşmamızdan sonra sana rica ettiğim gibi evine gidip saat dörtte beni bekledin, değil mi?”

Ganimard cevap vermekten kaçınarak sordu:

“Ya mahkûm arabası?”

“Numaraydı! Adamlarım o eski arabaya biraz çeki düzen verip aslıyla değiştirerek beni kaçırmak istedi. Ama sıra dışı bir şeyler olmadan kaçamayacağımı biliyordum. Onun için bu kaçma teşebbüsünü abartıp kamuoyu önünde rol yaptım. Soğukkanlılıkla hazırlanmış ilk kaçış, ikincisinin de başarıyla gerçekleşeceğine şüphe bırakmayacaktı.

“O zaman o puro...”

“Onu da, bıçağın içindeki oyuğu da ben ayarladım.”

“Ya mektuplar?”

“Kendim yazdım.”

“Sana mektup yazan o gizemli kız?”

“O da ben de aynı kişiydik. El yazımı istediğim gibi değiştirebilirim ben.”

Ganimard bir an düşündükten sonra şu noktaya değindi: “Peki, suçlular dosyasında Baudru’nun

Telegram : @cinciva

kartına rastlanınca o kartın seninkiyle aynı olduğunun nasıl farkına varılmadı?”

“Arsen Lüpen’in kartı yok ki!”

“Elbette var.”

“Evet, ama sahte. Bunu çok düşündüm. Sisteme göre tüm bu kartlar resimli, ama resim değiştirilebilir. Başın, parmakların, kulakların büyüklüklerine göre hazırlanmış kartlar da var ki bunlara karşı hiçbir şey yapamazsın.”

“Eee?”

“Rüşvet vermem gerekti. Amerika dönüşü memurlardan birine para vererek kartıma yanlış ölçüler yazdırttım. O zaman kartı makineye soktun mu hırsızın niteliklerini sıralayan bilgiye ulaşamıyorsun ya da karşına yanlış bilgiler çıkıyor.”

Yine bir sessizlik oldu. Sonra Ganimard sordu:

“Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Önce dinleneceğim. Kilo almaya bakacağım. Yavaş yavaş kendimi toparlayacağım. Baudru ya da bir başkası olarak ortaya çıkmak güzel bir şey. Gömlek değiştirir gibi kişiliğini, sesini, bakışlarını ve el yazını değiştiriyorsun! Öyle bir an geliyor ki kendi kendini bile tanımıyorsun. Şu anda gölgemi kaybetmiş gibiyim. Kendimi arayacağım ve bulacağım!”

Telegram : @cinciva

Bir aşağı bir yukarı dolaştı. Hava kararmaya başlamıştı. Ganimard'ın önünde durdu.

"Artık konuşacak bir şeyimiz kalmadı sanırım."

"Kaldı," diye karşılık verdi müfettiş. "Kaçışını açıklayacak mısın? Beni nasıl yanılttığını..."

"Yoo, serbest bırakılan kişinin Arsen Lüpen olduğunu kimse bilmeyecek. Bu mucizevî kaçışın gizemini koruması işime gelir benim. Onun için sen merak etme, dostum. Bu akşam şehirde yemek yiyeceğim, üstümü değişmem için zaman bile kalmadı."

"Hani dinlenecektin?"

"Eee, toplumun sana yüklediği bazı görevlerden kaçamıyorsun işte. Yarından sonra dinlenirim."

"Nerede yemek yiyorsun?"

"İngiliz Elçiliği'nde."

IV
GİZEMLİ YOLCU

Bir gün önce arabamı kara yolundan Rouen'a göndermiştim. Oraya kadar trenle gitmek istedim. Niyetim Seine kıyısındaki arkadaşlarımı ziyaret etmekti.

Paris'teki trenin kalkmasına birkaç dakika kala bulunduğum kompartımana yedi kişi geldi.

Telegram : @cinciva

Bunlardan beşi sigara içiyordu. Yolum kısaydı ve hızlı trene binmiştim, ama yine de böyle bir yolculuk pek hoşuma gitmedi. Bu yetmiyormuş gibi tren oldukça eskiydi; koridoru bile yoktu. Neyse... Paltomu, gazetemi ve seyahat rehberimi alıp yandaki kompartımana geçtim.

Orada bir kadın vardı. Beni görmekten hoşlanmışa benzemiyordu. Basamakta duran bir beye doğru eğildi. Bu, kendisini trene kadar uğurlayan kocası olmalıydı. Adam beni süzdü. Anlaşılan kötü bir izlenim bırakmadım ki gülümseyerek karısıyla korkmuş bir çocuğu avuturcasına konuşmaya başladı. Kadın da gülümsedi ve bana dostça bir ifadeyle baktı. Altı metrekarelik bir kafeste iki saat boyunca korkmadan birlikte kalabileceği kibar bir beyefendi olduğumu anlamış gibiydi.

Kocası ona, "Kusura bakma, sevgilim," dedi. "Acil bir randevum var, fazla kalamayacağım."

Kadını sevgiyle kucakladıktan sonra uzaklaştı. Karısı pencereden ona eliyle öpücük gönderirken mendil salladı.

Keskin bir düdük sesi duyuldu. Tren hareket etti.

Aynı anda istasyon memurunun bağırıp çağırmasına aldırış etmeyen biri kompartımana dalıverdi. Ayağa kalkıp bavulunu yerleştirmeye

Telegram : @cinciva

çalışan yol arkadaşım adamı görünce bir çığlık atarak koltuğuna yığıldı.

Ben korkak biri değilimdir, hatta tam tersi, ama böyle ani baskınlar insanı şaşırtıyor. Bu şüpheli bir durumdu; doğal olmadığı kesindi. Bu işin içinde bir bit yeniği olmalıydı. Yeni gelenin görünüşü ve davranışı ilk anda bıraktığı kötü izlenimi silmeye yetti. Giyinişi kusursuzdu. Çok şıktı, kravatı zevkliydi, eldivenleri temizdi. Enerjik bir yüzü vardı. Ben bu suratı bir yerde görmüştüm, ama nerede? Hiç kuşkum yoktu, ben bu adamı bir yerde görmüştüm. Daha doğrusu hiç karşılaşmadığım, ama sık sık fotoğrafını gördüğüm bir adam duruyordu önümde. Daha fazla kafa yormanın bir anlamı yoktu, çünkü anılarımı zorlasam da bir sonuca varamayacaktım.

Dikkatimi yine kadına verdiğimde, onun ne kadar solgun olduğunu ve tavırlarından, ne kadar heyecanlandığını görünce şaşırdım. Yanındaki adama korkarak bakıyordu. Titreyen elinin, dizinden yirmi santim ötedeki ufak bir yol çantasına uzandığını gördüm. Sonunda onu kaptığı gibi sinirli bir hareketle kendine çekti.

Bakışlarımız buluştu. Gözlerindeki korku ve huzursuzluk o kadar belliydi ki konuşmak zorunda kaldım:

Telegram : @cinciva

“Rahatsız mısınız, hanımefendi? Pencereyi açayım mı?” Cevap vermeden adamı gösterdi. Ben, tıpkı kocası gibi onu sakinleştirmek istercesine gülümsedim ve omuz silktim. Hiç korkmamasını, benim burada olduğumu, zaten bu adamın tehlikesiz biri olduğunu işaretle anlatmaya çalıştım.

Aynı anda yabancı bize doğru dönerek ikimizi de tepeden tırnağa süzdü. Sonra köşesine çekildi ve bir daha da kımıldamadı.

Sustuk. Ama kadın tüm cesaretini toparlayarak, umutsuz bir eylemde bulunmaktan kaçınırcasına kulağıma güçlükle anlayabildiğim bir şeyler fısıldadı:

“Bu trende kim var, biliyor musunuz?”

“Kim var?”

“O... O... Kesinlikle bu o!”

“Kim?”

“Arsen Lüpen!”

Gözlerini yabancıdan ayırmamıştı ve aynı şeyleri sanki bana değil de ona söylüyordu.

Adam şapkasını burnuna kadar indirdi. Şaşkınlığını mı gizlemek istemişti, yoksa niyeti uyumak mıydı?

Ben cevap verdim:

“Arsen Lüpen dün yirmi yıl küreğe mahkûm edildi. Onun için bugün kendini etrafta gösterecek

Telegram : @cinciva

kadar aptal olamaz. Ayrıca gazeteler onun Santé Cezaevi'nden kaçtıktan sonra bütün kışı Türkiye'de geçirdiğini yazmadı mı?"

"O bu trende," diye yineledi genç kadın. Yanımızdaki adamın bunu duymasını ister gibiydi. "Kocam cezaevi müdür yardımcısıdır, aynı zamanda gar müfettişidir. O söyledi; Arsen Lüpen hâlâ aranıyormuş!"

"Yanılıyor olabilir..."

"Son olarak garın bekleme salonunda görülmüş. Rouen'a gitmek üzere birinci mevki bileti almış."

"Öyleyse kolay yakalarlar."

"Ortadan kaybolmuş. Oradaki görevli bekleme salonunun girişinde onu görmemiş, ama söylenenlere bakılırsa banliyö trenlerinden biriyle gelmiş ve bizden on dakika önce hareket eden ekspresе binmiş."

"O zaman belki de yakaladılar."

"Ama son anda ekspresten atlayıp da bizim trene binmişse? Ben böyle olduğundan eminim."

"O zaman burada yakalarlar. Çünkü tren memurları olsun, istasyon polisi olsun, bu değişikliğin mutlaka farkına varacaktır. Biz Rouen'a vardığımızda onu enselemiş olurlar."

"Onu mu? Asla! Mutlaka bir yolunu bulup kaçar."

"O zaman yolu açık olsun."

Telegram : @cinciva

“Ama ya o zamana kadar bir şeyler yapmaya kalkışırsa?”

“Ne gibi?”

“Ne bileyim ben? Her şeyi hesaba katmak lazım.”

Çok heyecanlıydı. Bir bakıma bu heyecanı haklı gösterecek neden de ortadaydı.

Elimde olmadan, “Gerçekten de tuhaf bir rastlantı var ortada. Ama merak etmeyin. Diyelim ki Arsen Lüpen bu trende... Herhalde uslu duracaktır, başına başka belalar gelmeden kendisini bekleyen tehlikeden nasıl kurtulacağını düşünecektir,” dedim.

Sözlerim onu hiç sakinleştirmedi, ama şimdi susuyordu. Belki de daha fazla bir şey söylemekten çekindiği içindi.

Gazetemi katlayarak Arsen Lüpen davasını okumaya başladım. Bilinen şeylerin dışında bir şey yazılmadığı için pek ilgilenmedim. Ayrıca yorgundum da, çünkü iyi uyuyamamıştım. Yavaş yavaş gözlerim kapanmaya başladı ve başım yana düştü.

“Aman bayım, sakın uyumayın,” diyen genç kadın elimden gazeteyi çekip alarak bana serzenişte bulundu.

“Yok canım,” dedim. “Hiç niyetim yok.”

“Çok ihtiyatsız davranmış olurdunuz.”

Telegram : @cinciva

“Çok ihtiyatsız davranmış olurdum,” diye karşılık verdim.

Uyumamaya çalıştım. Parlak gökyüzündeki bulutlara ve manzaraya bakarak oyalandım. Ama az sonra her şey sanki sise gömüldü. Heyecanlı kadının suratı, önümde uyuyakalmış olan adam kayboluverdi. Derken iyice uyku bastırdı.

Acayip rüyalar gördüm. Başrol Arsen Lüpen isminde bir yaratıktı. Ufukta yükseliyor, kıymetli eşyaları sırtlamış durumda duvarlardan aşıyor, şatoları soyuyordu.

Ama artık Arsen Lüpen olmayan bu yaratığın gölgesi daha da belirgindi. Bu gölge bana doğru yaklaşırken gitgide büyüdü. Çevik bir hareketle vagona daldı ve tüm gücüyle göğsüme yüklendi.

Korku ve acı dolu bir çığlıkla uyandım..

Bizimle birlikte yolculuk eden adam tüm gücüyle dizini göğsüme bastırırken aynı anda boğazımı sıkmaktaydı.

Onu hayal meyal görebildim, çünkü gözlerimin önüne kanlı bir peçe çekilmiş gibiydi. Bir köşede kıvrılıp kalmış kadını da gördüm, korkudan bayılmak üzereydi. Karşı koymaya çalışmadım, çünkü kıpırdayacak halim yoktu. Şakaklarım zonkluyor, boğazım sıkılıyordu. Bir dakika daha geçse boğulacaktım.

Telegram : @cinciva

Adam bunun farkına varmış olmalıydı. Ellerini gevşetti. Bir adım bile geri çekilmeden ilmiği önceden hazırlanmış bir iple ellerimi bağladı. Birkaç saniye içinde bağlanmış, ağzım tıkanmış ve hareketsiz hale getirilmiştim.

Tüm bunları, dünyanın en doğal bir şeyiymiş gibi o kadar rahatlıkla yapmıştı ki bu ancak meslekten bir hırsızın ya da caninin işi olabilirdi. Soğukkanlı ve pervasızdı. Ve ben, Arsen Lüpen, kanepenin üstünde mumya gibi bağlanıp kalmıştım!

Tam gülünecek durumdu. İçinde bulunduğum koşulların ciddiyetine rağmen işin komik yanını düşünürken gülümsemekten kendimi alamadım. Ben, Arsen Lüpen, acemiler gibi yakalanıp bağlanmıştı. Sıradan biri gibi soyulacaktım. Kurban olma sırası Arsen Lüpen'e gelmişti. Soyulmuştu, yenik düşmüştü!

Kadın hareket etmiyordu. Adam ona bakmadı bile; sadece yerdeki ufak çantayı, daha doğrusu onun içindeki altın ve gümüş takılarla para cüzdanını almakla yetindi. Kadın gözlerini fal taşı gibi açmış, korkudan titriyordu. Yüzüklerini boşuna zahmete girmesin diye kendi çıkararak adama uzattı. Adam önce yüzüklere, sonra kadına baktı. Kadın bayıldı.

Adam hiç ses çıkarmadan yerine geçip oturdu. Sakindi, bize hiç aldırış ettiği yoktu. Bir sigara yaktı

Telegram : @cinciva

ve çaldığı mücevherleri iyice inceledi. Sonuçtan memnun kalmışa benziyordu.

Bense hiç memnun değildim. Kaybettiğim on iki bin franktan söz etmiyorum. O anda bu kaybı göze almış durumdaydım, çünkü nasılsa kısa bir süre sonra onlar yine benim cebime girecekti. Tıpkı cüzdanımdaki önemli belgeler gibi; planlar, kâğıda dökülmüş gizli anlaşmalar, adresler, haberleştiğim insanların listesi ve başımı belaya sokabilecek mektuplar... Şu anda çok daha önemli bir mesele kafamı kurcalıyordu: Şimdi ne olacaktı?

Saint-Lazare İstasyonu'nda ortalığa verdiğim heyecanın etkisinden henüz kurtulmamıştım. Beni Guillaume Berlat olarak tanıyan arkadaşlarımın davetlisiydim. Arsen Lüpen'e benzediğim için benimle hep dalga geçerlerdi. Bu kez istediğim gibi makyaj yapamadığım için görünüşüm dikkat çekmişti. Ayrıca bir adamın ekspresten atlayıp bizim trene bindiği görülmüştü.

Bu adam Arsen Lüpen değilse, kimdi? Herhalde Rouen Komiseri'ne telgrafla haber verilmişti. O da bir sürü polisi yanına alarak trenin istasyona varışını bekleyecek, şüpheli yolcuları sorguya çekecek ve her yeri iyiden iyiye araştıracaktı.

Ben bunları önceden hesap ettiğim için keyfim kaçmadı, çünkü Rouen polisinin Paris polisi kadar uyanık olmadığını biliyordum. Bu nedenle bir engel

Telegram : @cinciva

çıkmadan gardan ayrılabilecektim. Çıkışta kaygısızca kimliğimi göstermem yetecekti, çünkü Saint Lazarre İstasyonu'ndayken görevlilerin güvenini kazanmıştım. Ama şimdi durum öylesine değişmişti ki! Artık serbest değildim. Her zamanki numaralarım sökmeyecekti. Komiser, vagonlardan birinde eli ve ayağı bağlı, çaresiz kuzular gibi, paketlenmiş bir Arsen Lüpen bulacaktı! İstasyonda, kendi için bekletilmekte olan bir av hayvanı ya da sebze paketinden farksız bir paket devralacaktı.

Sımsıkı bağlıyken bu can sıkıcı gelişmeyi nasıl önleyebilirdim?

Trenimiz Rouen'a doğru hızla yol alıyordu. Vemon ve Saint-Pierre'de durmadık. Bizden başka tren de yoktu.

Daha az ilgilendiğim bir başka mesele kafamı kurcalamaya başladı. Mesleki açıdan merakımı celb etmişti: Kompartımanımızdaki yolcunun niyeti neydi?

Yalnız olsaydım adam Rouen'da sakince trenden inebilirdi. Ama kadın vardı işte. Şu anda uslu uslu oturmakta olan bu kadın kapı açılır açılmaz bağırıp çağıracak, sinir krizleri geçirirken de yardım isteyecekti!

Şaştığım bir şey vardı: Adam niye onu da etkisiz hale getirmedi? Böylece zaman kazanır ve iki kişiye

Telegram : @cinciva

verdiği zarar fark edilmeden kaçıp gidebilirdi.

Hâlâ sigarasını içiyor ve pencereden dışarı bakıyordu. Hafif yağan yağmur camları kamçılıyordu.

Kadın düşmanını tedirgin etmemek için baygın numarası yapmaya çalıştı. Ama sigara dumanı yüzünden tutulduğu öksürük nöbeti onu ele verdi. Ben kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Çok yorgun ve rahatsızdım. Yattığım yerde planlar yapmaya başladım. Tren, yapmakta olduğu hızdan başı dönmüşçesine, neşeden uçuyor gibiydi.

Saint-Etienne'e vardık. Adam aynı anda yerinden kalkıp bize doğru iki adım attı. Kadın bir çığlık daha atarak bu kez gerçekten bayıldı.

Niyeti neydi acaba? Bizim taraftaki pencereyi aşağı indirdi. Yağmur şiddetini daha da arttırmıştı. Yanında şemsiyesi ve paltosu olmadığı için öfkeliydi. Derken bakışları fileye takıldı, orada bir güneş şemsiyesi vardı. Onu aldı. Benim paltomu da üstüne giydi.

Seine Nehri'ni geçiyorduk. Adam paçalarını sıvadı, öne eğilerek kapının dış koluna baktı.

Trenden atlamayı mı düşünmüştü? Bu hızla giderken atlamak ölüm demekti. Tren Saint Catherine sahili altından geçen tünele daldı. Adam kapıyı yarısına kadar açtı ve ayağıyla birinci

Telegram : @cinciva

basamağı yokladı. Ne çılgınlıktı bu! Karanlık, duman ve onca gürültü insanın tüylerini diken diken ediyordu. Derken tren yavaşladı. Yapılan fren, tekerlekleri gıcırdattı. Bir dakika içinde tren normal seyrine döndü, daha sonra da yavaşladı. Tünelin bu kısmında tamirat vardı. İki üç gün önce başlamış olmalıydı, bizimkinin de bundan haberi vardı anlaşılan.

Adam öbür ayağıyla da basarak iki basamak indi. Kapıyı dışarıdan kapattıktan sonra trenden atladı.

Tam gözden kaybolmuştu ki gün ışığı beyaz dumanları aydınlattı. Bir vadiye gelmiştik. Bir tüneli daha geçtikten sonra Rouen'a vardık.

Kadın yine kendine geldi ve kaybettiği şeyler yüzünden ağlayıp sızlanmaya başladı. Kendisine yalvarırcasına baktım. Ne demek istediğimi anlayarak boğazımı sıkan ipleri gevşetti. Ayaklarımdaki bağı da çözmeye kalkınca onu engelledim.

"Hayır, hayır, polis her şeyi olduğu gibi görsün. Bunlar kanıt sayılacak."

"Alarmı çeksem?"

"Çok geç, adam bana saldırırken bunu düşünseydiniz keşke."

"Ama o zaman beni öldürürdü! Ben size demedim mi o bu trende diye! Resminden tanıdım onu!

Telegram : @cinciva

Mücevherlerimi alıp gitti.”

“Merak etmeyin, polis onu yakalar.”

“Arsen Lüpen’i mi? Asla!”

“Bu size bağlı, hanımefendi. Dinleyin. Gara yanaşır yanaşmaz kapıya koşup seslenin, gürültü çıkarın! Polis memuruyla istasyon sorumlusu gelecektir. Onlara gördüklerinizi anlatın. Arsen Lüpen’in bana nasıl saldırdığını ve kaçışını söylemeyi de unutmayın. Kıyafetini tarif edin: yumuşak fötr şapkasını, şemsiyesini ki sizinkiydi ve paltosunu...”

“Yani sizinkini...”

“Benimki mi? Hayır hayır, benim paltom yoktu.”

“Aklımda kaldığına göre trene bindiğinde onun da paltosu yoktu.”

“Vardı, vardı. Belki de o palto bir başkası tarafından unutulmuştu. Adam trenden inerken paltoluydu, önemli olan bu! Haa, unutuyordum. Gelenlere hemen adınızı söyleyin. Kocanızın mesleğini duyunca hepsi daha sıkı çalışacaktır.”

İstasyona vardık. Kadın kapıya doğru eğildi. Söylediklerim belleğinde kalsın diye yüksek sesle, biraz da emredercesine seslendim:

“Benim adımı da verin: Guillaum Berlat. Gerekirse beni tanıdığınızı söyleyin. Böylelikle zaman kazanırız. İlk soruşturmayı sonra da yapsalar olur. Önemli olan Arsen Lüpen’in peşinden giderek

Telegram : @cinciva

çaldıklarını ele geçirmek. Hata yapmayın sakın, oldu mu? Ben Guillaum Berlat'yım, kocanızın bir arkadaşı."

"Tamam. Guillaum Berlat."

Elini kolunu sallayarak başladı bağırmaya. Tren henüz durmadan bir adam bindi, onu diğerleri takip etti. Kritik an gelmişti.

Kadın nefes nefeseydi:

"Arsen Lüpen beni soydu, mücevherlerimi çaldı. Ben Bayan Renaud'yum. Kocam cezaevi müdür yardımcısıdır. Ağabeyim de George Ardelle, Rouen Kredi Bankası Müdürü."

Komiseri selamlayıp bize doğru gelen genç adamı kucakladı.

Kadın anlatmayı sürdürdü:

"Evet, Arsen Lüpen. Bu beyefendi uyurken boğazına sarıldı. Bay Berlat kocamın arkadaşı olur."

Komiser sordu:

"Peki Arsen Lüpen nerede?"

"Seine Nehri'nden sonraki tünelde trenden atladı."

"Bu kişinin o olduğuna emin misiniz?"

"Evet, eminim! Onu yine tanıdım, yanılmıyorum. Ayrıca kendisini Saint-Lazare İstasyonu'nda görenler var. Yumuşak bir fötr şapka giymişti..."

"Hayır, hayır, şapkası benimki gibi sert bir fötr olmalı." diyen Komiser kendi şapkasını gösterdi.

Telegram : @cinciva

“Yumuşak bir şapkaydı,” diye yineledi Bayan Renaud. “Paltosu da vardı.”

“Doğru,” diye mırıldandı komiser. “Telgrafta bu paltonun gri renkte ve siyah kadife yakalı olduğu belirtiliyor.”

“Kadife yakalı, evet,” diye karşılık verdi Bayan Renaud coşkuyla.

Derin bir nefes aldım. Oh be! Ne iyi yol arkadaşım varmış. Bu arada memurlar iplerimi çözdü. Dudağımı ısırmaktan kanatmıştım. Mendilimi ağzıma tutarak uzun zaman rahatsız bir yerde oturup sonra kalkmışçasına, iki büklüm yerimde doğrulmaya çalıştım. Yüzümün kanlanmasına ağzımı tıkayan ipler neden olmuş gibi davrandım. Ve bitkin bir sesle komisere, “Bayım, o Arsen Lüpen’di,” dedim. “Hiç şüphem yok. Acele edersek onu yakalarız. Sanırım size yardımcı olabilirim.” Adli soruşturma için bulunduğumuz vagonu ayırdılar. Tren Le Havre’a doğru hareket etti. Peronu dolduran bir sürü meraklı arasından geçerek gar müdürünün odasına götürüldük.

O anda tereddüt ettim. Bir yolunu bulup oradan ayrılarak arabamı bulup kaçabilirdim. Beklemek tehlikeliydi. Bu arada beklenmedik bir şey olursa ya da Paris’ten bir telgraf gelirse hapı yuttum demekti.

.

Telegram : @cinciva

Iyi ama beni soyan hırsız ne olacaktı? Her şeyim çalınmıştı. Tanımadığım bir yörede onu bulmayı umamazdım. Bu oyunu kazanmak zordu, ama oynamak zevkliydi. Ortaya sürülenlere değerdi.

İfadelerimizi sırayla tekrarlamamızı istediklerinde seslendim:

"Komiser bey, Arsen Lüpen şu anda vakit kazanmış durumda. Arabam avluda bekliyor. Binmek lütfunda bulunursanız peşine düşeriz."

Komiser incelik göstererek gülümsedi:

"Fikir fena değil, hatta o kadar iyi ki biz uyguladık bile.."

"Ya!"

"Evet, adamlarımdan ikisi bisikletleriyle yola çıktı."

"Nereye peki?"

"Tünelin çıkışına. Orada ipuçları bulacak, tanıkları sorgulayacak ve Arsen Lüpen'in peşine düşecekler."

Omuz silkmekten kendimi alamadım:

"Memurlarınız ne bir ipucu bulacaklar ne de tanıklık edecek bir kimse."

"Öyle mi dersiniz?"

"Arsen Lüpen, tünelden nasıl ve ne zaman çıktığını görmesinler diye her şeyi ayarlamış olmalı. Herhalde karşısına çıkan ilk sokağa daldı, oradan da..."

Telegram : @cinciva

“Oradan da Rouen’a yollandı. Onu orada yakalarız.”

“Rouen’a gitmez o.”

“O zaman o civarda bir yerdedir. Daha kolay yakalarız.”

“Bu civarda bulunmayacaktır.”

“Ee, o zaman nerede saklanacak?”

Cebimden saatimi çıkardım.

“Şu anda Arsen Lüpen, Dametal İstasyonu civarında dolaşıp duruyor olmalı. Saat on bire on kala, yani yirmi dakika sonra Rouen İstasyonu’ndan kalkan Amiens trenine binecektir.”

“Yok canım? Nereden biliyorsunuz?”

“Çok basit. Kompartımandayken Arsen Lüpen benim seyahat kılavuzunu gözden geçirdi. Bunu niye mi yaptı? Kaçtığı yerden bir başka yerde aynı yöne giden bir tren olup olmadığını ve varsa onun kalkış saatini öğrenmek için. O kılavuza ben de baktım. Söylediğime uyuyor.”

“Doğru, bayım,” dedi Komiser. “Analizinize diyecek yok. Yeteneğinize de şapka çıkarmalıyım!”

Söylediklerime ben de öylesine kapılıp gitmiştim ki böyle bir yetenek sergilediğim için hata ettiğimi hemen anladım. Çünkü komiser bana şaşkınlıkla bakıyordu. O anda benden şüphelendiğini hissettim. Ama bu şüphe o kadar önemli değildi,

Telegram : @cinciva

çünkü savcılıktan gönderilen fotoğraflar kusurluydu. Bunlarda görülen Arsen Lüpen komiserin karşısında durana hiç benzemiyordu. Bu yüzden beni tanımasına imkân yoktu. Yine de kafası karışmıştı, çok huzursuzdu.

"İnsan cüzdanını kaybedip de onu yeniden bulmaya çalışırsa ister istemez gözünü açıyor. Hani yanıma iki adam verseniz ben bu işin altından kalkarım gibime geliyor."

"Lütfen, komiser bey," dedi Bayan Renaud. "Bay Berlat'nın söylediklerini yabana atmayın."

Benim harika yol arkadaşımın işe karışması durumu değiştiriverdi. Nüfuzlu bir kişinin karısının ağzından çıkan Berlat ismi artık gerçekten bana aitti. Hem kimliğimi onaylıyor hem de beni her türlü şüpheden uzak tutuyordu.

Komiser ayağa kalktı:

"Başarabilirseniz çok sevineceğim, Bay Berlat. Emin olun, Arsen Lüpen'in tutuklanmasını ben de en az sizin kadar istiyorum."

Beni arabaya kadar geçirdi. Honore Massol ve Gaston Delivet adındaki memurlar da arabama bindiler. Ben direksiyona geçtim. Birkaç saniye sonra gardan ayrıldık. Kurtulmuştum.

Haa, otuz beş beygirlik Moreau-Lepton marka arabamla bulvarları son hızla geçip eski

Telegram : @cinciva

Normandiya kentini terk ederken kendimle gurur duyduğumu itiraf etmeliyim. Motor melodik sesler çıkarıyordu. Sağımızda ve solumuzda ağaçlar uçup gidiyordu sanki. Şimdi özgür olduğuma ve tehlikeden uzaklaştığıma göre artık kamu gücünün iki namuslu temsilcisiyle kendi başımın derdine düşebilirdim. Arsen Lüpen Arsen Lüpen'i arayacaktı!

Delivet Gaston'la Massol Honore. Toplumdaki düzeni sağlayacak iki alçakgönüllü insan. Yardımınız benim için o kadar değerli ki! Siz olmadan ne yapardım ben? Siz olmasanız kavşaklarda yolumu kim bilir kaç kez şaşırmıştım. Siz olmasanız Arsen Lüpen yanılmış, öteki de sıvışmıştı.

Ama her şey bitmedi. Hatta hiçbir şey bitmedi. Önce adama yetişip benden çaldığı belgeleri elde etmeliydim. Yardımcılarım hiçbir şekilde bu işe burnunu sokmamalı, belgelere el sürmemeliydi. Bana yardımcı olsalar da ben serbest hareket etmeliydim. Bu iş de pek o kadar kolay olmayacaktı.

Trenin durmadan geçişinden üç dakika sonra biz de Darnetal'a vardık. En azından siyah kadife yakalı ve gri renk paltolu bir adamın Amiens'e giden trene ikinci mevki bilet alarak bindiğini öğrendim de içim rahat etti. Polis gibi çalışmam semeresini vermeye başlamıştı.

Telegram : @cinciva

Delivert dedi ki:

“Bu bir ekspres, sadece Monterolier-Buchy’de durur; yirmi dakika sonra... Arsen Lüpen’den önce orada olamazsak Amiens’e kadar gidecek ya da Cleres’e saparak oradan Dieppe’e ya da Paris’e geçecektir.”

“Monterolier ne kadar uzak?”

“Yirmi üç kilometre.”

“On dokuz dakikada yirmi üç kilometre gidersek oraya Lüpen’den önce varırız.”

Heyecanlı bir yarıştı bu! Benim emektar Moreau-Lepton tüm gücünü ortaya koyarak düzenli temposuyla taşan sabrımı hiçbir zaman bu derece sakinleştirmemişti. Elimi vitese bile atmadan niyetimi anlıyordu sanki. İsteklerimi paylaşıyordu. İnadıma o da katılıyordu. Arsen Lüpen denen herife olan düşmanlığımı o da anlıyordu. O serseri herif, o hain herif! Onun hakkından gelebilecek miydim acaba? Özdeşleştiğim otoriteyi bir kez daha kullanacak mıydı?

“Sağa kırın!” diye haykırdı Delivet. “Sola, şimdi dosdoğru!”

Tekerlekler sanki havada uçuyordu. Sınır taşları bize yaklaştıkça düşüp bayılan ufacık hayvancıkları andırıyordu.

Telegram : @cinciva

Aniden, bir virajı döndüğümüz sırada havaya yükselen bir duman gördük: Kuzey Ekspresi'ydi bu!

Bir kilometre boyunca başa baş yol aldık. Koşulları farklı, ama sonu belli bir yarıştı bu. Vardığımız yerde Lüpen'i yirmi araba boyu geçmiştik.

Üç saniyede ikinci mevki peronda yerimizi almıştık bile. Kapılar açıldı. Birkaç kişi trenden indi. Benim hırsızım aralarında yoktu. Vagonları aradık. Arsen Lüpen'den eser yoktu!

"Lanet olsun!" diye haykırdım. "Arabayla yan yana giderken beni görüp tanıdı, sonra atlayıp kaçtı herhalde."

Makinist bu iddiayı doğruladı. İstasyona iki yüz metre kala trenden apar topar atlayan bir adam görmüştü.

"Bakın, orada! Geçitten geçiyor."

Koşmaya başladım. Adamlarım peşimden geliyordu. Daha doğrusu bir tanesi geliyordu, çünkü öbürü harika bir koşucu olduğunu kanıtladı. Uçar gibi koşuyordu. Az sonra kaçan adamla aralarındaki mesafe epeyce azaldı. Adam onun farkına varmıştı. Bir çitten atlayarak bayır aşağı koştu. Onu henüz gözden kaybetmemiştik. Az sonra bir koruluğa daldı.

Oraya vardığımızda Massol bizi bekliyordu. Bizi kaybetmekten korktuğu için daha fazla koşmamış

Telegram : @cinciva

ve beklemişti.

"Tebrik ederim, arkadaşım," dedim ona. "Böyle bir koşudan sonra herifin nefesi kesilmiştir. Şimdi yakalarız onu."

Etrafa bakındım ve kaçanı tek başıma nasıl tutuklayacağımı düşündüm. Bana ait olan belgeleri elde etmeliydim, yoksa bunlar kesinlikle tatsız soruşturmalara yol açabilirdi. Onun için adamların yanına döndüm.

"Bu iş çok kolay. Siz, Massol sol tarafı gözetleyin. Delivet, siz de sağ tarafı. Böylece koruluğun arka cephesini kollamış olacaksınız. Size görünmeden ancak şu geçitten geçebilir. Orada da ben bekleyeceğim. Ortaya çıkmazsa ben gider, kaçmasını sağlarım; ikinizden birinin kucağına düşer. Siz sadece bekleyin. Haa, unutuyordum. Herhangi bir tehlike anında havaya bir el ateş edin, yeter."

Massol'la Delivet, yerlerini almak üzere uzaklaştılar. Onlar gider gitmez ben de dikkatlice ormana daldım. Ne görülmek istiyordum ne de duyulmak. Ağaçlar o kadar sıktı ki av için özellikle korunmuştu. Aralarında çok dar geçitler vardı. Öyle ki bazı yerlerden ancak eğilerek geçilebiliyordu.

Geçitlerden biri ağaçsız bir alana açılıyordu. Burada ıslak çimenler üzerinde ayak izleri ortaya

Telegram : @cinciva

çıktı. Ben bu izleri takip ederek ağaçlıklar arasından geçmeye çalıştım. Ayak izleri beni duvar yıkıntılarının bulunduğu ufak bir tepenin yamacına kadar götürdü.

Orada olmalı, diye düşündüm. Gözetlemek için iyi yer seçmiş.

Duvar yıkıntılarına kadar yerde sürüne sürüne yaklaştım. Hafif bir gürültü üzerine onun orada olduğunu anladım. Bir yarıktan baktım; gerçekten de oradaydı, sırtı bana dönüktü.

Bir anda üzerine çullandım. Elindeki tabancayı bana doğrulttu. Ama ona zaman bırakmayarak adamı öylesine bir savurdum ki kolları arkasına gelecek şekilde yere devrildi. Hemen dizimi göğsüne bastırdım.

"Dinle," diye kulağına fısıldadım. "Ben Arsen Lüpen'im. Hemen kendi rızanla cüzdanımı ve bayanın çantasını ver. O zaman seni arkadaşım olarak tanıtır, polisin yakalamasını önlerim. Tek bir kelimeyle cevap ver; evet mi, hayır mı?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Oldu işte. Bu sabahki numaran hiç de fena değildi. Seninle anlaşacağız."

Ayağa kalktım. Elini cebine attı ve uzun bir bıçak çıkardı. Bana saplayacaktı!

"Budala!" diye haykırdım.

Telegram : @cinciva

Bir elimle saldırısını önledim. Öbür elimle de şah damarına bir darbe indirdim. Yere yıkıldı.

Cüzdanıma baktım, belgelerle para duruyordu. Merak ederek onunkine baktım. Onun namına gelen bir mektup zarfında ismini okudum: Pierre Onfrey.

İrkildim. Pierre Onfrey! Auteuil'deki Lafontaine Sokağı katili! Pierre Onfrey! Bayan Delbois ile iki kızını boğazlayan adam. Üzerine doğru eğildim. Evet, trendeyken bir yerlerde gördüğüm ve hatırlayamadığım yüz buydu!

Ama vakit geçiyordu. Bir zarfa yüzer franklık iki banknotla şu satırları içeren bir kart koydum:

Arsen Lüpen'den sadık meslektaşları Honore Massol'a ve Gaston Delivet'ye minnetle.

Zarfı görülecek şekilde, yıkık duvarların sınırlarını çizdiği odanın ortasına bıraktım. Yanına da Bayan Renaud'nun çantasını koydum. Bana yardım eden bu harika arkadaşıma çantasını geri vermeyip ne yapacaktım ki?

Ancak onu, içinden beni ilgilendiren şeyleri aldıktan sonra sadece bir fildişi tarakla bıraktığımı da itiraf etmeliyim. Açık konuşmak gerek, dostluk başka alışveriş başka. Ayrıca, kocasının saygın bir mesleğinin olmayışı da bu davranışımda etkili oldu.

Adamın tabancasını alarak havaya bir el ateş ettim.

Telegram : @cinciva

Adamlarım koşup geleceklerdi nasıl olsa. Herif de başının çaresine baksın. Kendi düşen ağlamaz!

Ve hemen, ağaçlıklar arasına dalarak uzaklaştım.

Yirmi dakika sonra, daha önce tespit ettiğim yan yolu kullanarak arabama ulaştım.

Saat dörtte Rouen'daki arkadaşlara bir telgraf çekerek, beklenmedik bir engel çıktığı için ziyaretimi ertelemek zorunda kaldığımı bildirdim. Aramızda kalsın, ama artık her şeyi bildiklerine göre bu ziyaret asla gerçekleşmeyecek.

Saat altıda İsle-Adam ve Porte Bineau üzerinden Paris'e geri döndüm.

Akşam gazetelerinde Pierre Onfrey'in yakalandığını okudum. Ertesi gün *Echo de France*'ta şu haber çıktı:

Dün Arsen Lüpen, bir sürü olaylardan sonra Buchy civarında Pierre Onfrey'in tutuklanmasını sağladı. Lafontaine Sokağı katili, Paris'ten Le Havre'a giderken cezaevi müdür muavininin hanımını soyup kaçmıştı. Arsen Lüpen, içinde mücevherlerin bulunduğu çantayı Bayan Renaud'ya bırakırken bu heyecanlı tutuklama sırasında kendisine yardım eden iki güvenlik memurunu da cömertçe ödüllendirmeyi unutmadı.

V
KRALİÇENİN KOLYESİ

Telegram : @cinciva

Kontes Dreux-Soubise, Kraliçenin Kolyesi'ni yılda iki üç kez, ancak özel davetlerde, örneğin Avusturya Elçiliği'nde verilen balolarda ya da Leydi Billingstone'un akşam yemeklerinde beyaz gerdanına takardı.

Bu efsaneleşmiş kolye kraliyet kuyumcuları Bohmer'le Bassenge tarafından Dubarry için ayrılmıştı. Onu Rohan-Soubise Kardinali Fransa Kraliçesi Marie Antoinette'a hediye etmişti. Jean de Valois ki sonradan Kontes La Motte unvanına kavuştu, kocasının ve suç ortakları Retaux de Vilette'in yardımlarıyla 1785 Şubatı'nda bir akşam bu kolyeyi parçalarına ayırdı.

Aslına bakılırsa, bu kolyenin sadece çerçevesi hakikiydi. Kont La Motte'la karısı, Bohmer'in özellikle seçtiği o şahane taşları hoyratça yerinden çıkarıp cömertçe oraya buraya harcarken Retaux de Villet çerçeveyi kendine sakladı. Daha sonraları onu İtalya'da, Gaston de Dreux-Soubise'e sattı. Bu adam Kardinal'in hem yeğeniydi hem de mirasçısı. Kardinal onu Rohan-Guemene'nin şamatalı iflası sırasında mahvolmaktan kurtarmıştı. Gaston, amcasının anısına, İngiliz Kuyumcu Jeffery'nin elinde bulunan birkaç parça elması tekrar satın alarak bunları aynı boydaki, ama değeri çok daha az olan başka taşlarla birleştirdi ve vaktiyle Bohmer'le

Telegram : @cinciva

Bassenge'ın elinden çıkmışçasına yarım daire şeklinde harika bir kolye oluşturdu.

Dreux-Soubise ailesi hemen hemen bir yüzyıl boyunca bu tarihî mücevherle hava attı. Bazı koşullar yüzünden servetleri bayağı azaldıysa da o pahalı ve krallara özgü kolyeyi satmaktansa masrafları kısmayı yeğlediler. Özellikle şimdiki kont ona aile yadigârı gibi düşkündü. Ne olur ne olmaz diye Lyonne Kredi Bankası'nda bir kasa kiraladı. Karısı ne zaman kolyeyi takmak isterse o gün bankaya gidip kolyeyi alıyor ve ertesi günü götürüp kasada saklıyordu.

Castille Sarayı'ndaki ziyafette Kontes gerçekten çok büyük sükse yaptı. Kral Christian, onun çekici güzelliğine hayran kaldı. Saint Germain'in dış mahallelerinden birindeki eski evlerinin odasına döndüklerinde Kont'un keyfine diyecek yoktu. Hem karısı hem de dört kuşaktan beri ailesini ünlü kılan kolye nedeniyle gurur duyuyordu. Karısı da çocukça cilveler yapmaktan geri kalmıyordu ki bu da onun kibirli karakterine uyuyordu.

Kolyeyi istemeye istemeye boynundan çıkarıp kocasına uzattı. O da bunu, sanki ilk kez görüyormuş gibi hayranlıkla seyrettikten sonra kardinalin armasını taşıyan kırmızı deriden yapılmış mücevher kutusuna koydu. Daha sonra yandaki odaya geçti. Burası daha çok dinlenme

Telegram : @cinciva

odasıydı ve tamamen izole edilmişti. Buraya ancak karyolalarının ayakucundaki bir kapıdan girilebiliyordu. Kont, her zamanki gibi kutuyu oldukça yüksek bir rafa, şapka kutularıyla çamaşır yığınlarının arasına yerleştirdi. Kapıyı kapadıktan sonra da soyundu.

Ertesi sabah, kahvaltıdan önce Lyonne Kredi Bankası'na gitmek için saat dokuza doğru kalktı. Üstünü başını değiştirdi. Bir fincan kahve içtikten sonra ahıra gitti. Orada emirler yağdırdı. Atlardan birinin durumu pek hoşuna gitmedi. Ona avluda birkaç tur attırdı. Sonra karısının yanına döndü.

Karısı henüz odadan çıkmamıştı, hizmetçisine saçını yaptırıyordu. Kocasına, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet. Şu işi bir halledeyim."

"Ha! İyi olur. Akıllıca bir iş."

Kont yandaki odaya geçti. Birkaç saniye sonra en ufak bir şaşkınlık göstermeksizin, "Onu sen aldın, değil mi canım?" diye sordu.

"Neyi? Yoo, ben hiçbir şey almadım."

"Başka bir yere mi koydun?"

"Hayır, ben bir kere bile bu kapıyı açmadım."

Adam afalladı. Kapının eşiğinde kalakaldı ve kekeledi:

"Sen almadın demek? Kim aldı öyleyse?"

Telegram : @cinciva

Karısı da yanına geldi. Birlikte bütün kutuları yere atıp çamaşırları tek tek kontrol ettiler. Kont durmadan söyleniyordu:

"Boşuna! Ne yapsak nafile. Halbuki ben şu rafın üstüne koymuştum."

"Belki de yanılıyorsun."

"Hayır, tam şu rafın üstüne, ötekilerin değil."

Bir mum yaktılar; çünkü oda oldukça karanlıktı. Tüm çamaşırları ve diğer eşyayı tekrar kontrol ettiler. Odada arayacak başka bir yer kalmayınca ünlü Kraliçenin Kolyesi'nin ortadan kaybolduğunu kabullenmek zorunda kaldılar. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Doğuştan azimli bir kadın olan Kontes fazla ah vah etmeden Komiser Valorbe'a başvurdu. Onun ne kadar akıllı ve açık görüşlü olduğunu daha önceden biliyorlardı. Kendisine olayın tüm ayrıntılarını anlattıklarında komiser hemen sordu:

"O gece odanıza kimsenin girmediğine emin misiniz, Kont hazretleri?"

"Kesinlikle eminim. Benim uykum çok hafiftir. Ayrıca o odanın kapısı da kilitliydi. Bu sabah karım oda hizmetçisini çağırmadan önce sürgüyü ben açtım."

"O odaya başka bir yerden girilemez mi?"

"Girilemez."

Telegram : @cinciva

“Pencereden de mi?”

“Orada bir pencere var, ama yarısına kadar duvar ördürdük.”

“Bir baksam iyi olacak.”

Mumlar yakıldı, Bay Valorbe pencereyi kontrol etti. Pencere gerçekten de yarısına kadar duvarla örülüydü, ancak bu duvar pencere pervazlarına tam dayanmamıştı.

“Bence yeteri kadar dayalı,” dedi kont. “Onu kaldırmaya kalksanız dünyanın gürültüsü çıkar.”

“Bu pencere nereye bakıyor?”

“Küçük bir avluya.”

“Bunun üzerinde bir kat daha var mı?”

“İki kat var, ama hizmetçilerin oturduğu katın pencereleri hep ızgaralı. Onlar da avluya açılıyor. Zaten bu nedenle bütün katlarda gün ışığı az.”

Ayrıca o duvar parçası yerinden oynatıldığında da pencerenin kapalı olduğu ortaya çıktı. Öyle ki dışarıdan birinin o yolla girmesi imkânsızdı.

“Bunu çalan kimse o odadan çıktıktan sonra yatak odamızdan geçmişse,” dedi Kont, “o zaman o odanın kapısı sürgülü olamazdı.”

Komiser bir an düşündü, sonra Kontes’e döndü:

“Sizin dün akşam kolyeyi takacağınızı bilen başka kimse var mıydı, hanımefendi?”

Telegram : @cinciva

“Vardı tabii, ben bunu saklamadım ki. Ama sonra onu buraya kilitlediğimizden kimsenin haberi yoktu.”

“Hiç kimsenin mi?”

“Hiç kimsenin. Sadece...”

“Lütfen hanımefendi, ne biliyorsanız söyleyin. Bu çok önemli.”

“Şey, hatırıma Henriette geldi...” dedi kocasına dönerek.

“Henriette mi? Ama o da ötekiler gibi bu ayrıntıyı bilmez ki!”

“Emin misin?”

“Kim bu hanım?” diye söze karıştı Bay Valorbe.

“Rahibeler okulundan bir arkadaşım. Bir işçiyle evlendiği için ailesiyle arası açılmıştı. Kocasının ölümünden sonra onu oğluyla birlikte yanıma aldım ve bu konakta ona bir daire ayarladım.”

Biraz çekinerek devam etti:

“Bana yardım ediyor. Eli işe çok yatkın.”

“Hangi katta oturuyor?”

“Bizim katta. Pek uzak da değil, şu koridorun sonunda. Şimdi düşünüyorum da mutfağının penceresi...”

“Ufak avluya açılıyor, değil mi?”

“Evet, tam karşımıza düşüyor.”

Bu açıklamadan sonra bir sessizlik oldu.

Telegram : @cinciva

Sonra Bay Valorbe, Henriette ile tanışmak istedi.

Odasına girdiklerinde Henriette dikiş dikiyordu. Yanında da altı yaşlarındaki oğlu Raoul kitap okuyordu. Komiser bu berbat odayı görünce şaşırmaktan kendini alamadı. Odada şömine falan yoktu. Ufak bir girinti mutfak olarak kullanılıyordu. Genç kızın ifadesi alındı. Hırsızlık olayını duyunca çok sarsıldı. Bir akşam önce Kontes'i kendi eliyle giydirmiş ve kolyeyi boynuna takmıştı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Bu imkânsız bir şey."

"Bu konuda sizin bir fikriniz yok mu? Şüphelendiğiniz biri var mı? Hırsız sizin odanızdan geçmiş olabilir mi?"

Gülmeden duramadı. Kendisinden şüphe edeceklerini aklından bile geçirmemişti.

"Ama ben odamdan hiç çıkmadım ki! Hiç çıkmam zaten. Hem siz burayı daha önce görmediniz mi?"

Girintideki pencereyi açtı:

"Karşı pencerenin pervazına kadar en az üç metre var."

"Hırsızlığın buradan yapıldığını kim söyledi ki?"

"Ama kolye küçük odada değil miydi?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Nereden mi? Kolyenin geceleri hep o odaya konulduğunu biliyorum ben. Yanımdayken bu konu

Telegram : @cinciva

hep konuşulurdu.”

Dert görmüş olsa da hâlâ genç kalmış yüzünde büyük bir şefkat ve özveri okunuyordu. Ama o sessizlik içinde birden, bir tehlikeyle karşılaşmışçasına korkar gibi oldu. Oğlunu kendine doğru çekti. Oğlan onun elini sevgiyle öptü.

Yalnız kaldıkları zaman Kont, komisere döndü:

“Umarım ondan şüphelenmiyorsunuzdur. Ben ona kefilim. Dünyanın en namuslu insanıdır o.”

“Şey, ben de aynı fikirdeyim,” dedi Bay Valorbe. “Sadece bana birini koruyormuş gibi geldi de. Ama bu olasılığı önce bir yana bırakalım, çünkü mesele bununla çözülecek değil.”

Komiser daha fazla araştırmadı. Daha sonraki günlerde bu işi sorgu hâkimi üstlendi ve tamamladı. Hizmetçilerin ifadesi alındı. Sürgünün durumu incelendi. Pencerenin açılış kapanışlarına bakıldı ve ufak avlunun bakılmayan köşesi kalmadı. Hiçbir sonuca varılamadı. Sürgü yerli yerindeydi. Pencere ne içeriden ne de dışarıdan açılabiliyordu.

Soruşturma daha çok Henriette üzerinde odaklandı. İster istemez ilk akla gelen olasılığa dönüldü. Genç kızın tüm yaşamı irdelendi. Üç yıldan beri sadece dört kez bu evden dışarı çıkmıştı, o da alışveriş içindi ki bunun doğruluğu da saptandı. Aslında Bayan Dreux’nün oda

Telegram : @cinciva

hizmetçiliğini ve terziliğini yapıyordu. Hanımı ona oldukça sert davranıyordu, bunu diğer hizmetçiler de doğrulamıştı.

Bir hafta sonra komiserin vardığı sonuçlara ulaşan sorgu hâkimi şöyle dedi:

"Suçluyu bulduğumuzu düşünsek, yine de hırsızlığın nasıl gerçekleştiğini öğrenemeyeceğiz. Sağda ve solda iki engel var: Biri kilitli bir kapı, öbürü kapalı bir pencere. Karşımıza iki sır çıkıyor. Hırsız kilitli bir kapıdan ve kapalı bir pencereden içeri nasıl girdi? Ve nasıl çıktı ki bu daha da zor?"

Dört ay süren incelemelerden sonra hâkim Kont ve Kontes'in para sıkıntısı yüzünden kolyeyi satmış olabileceğini düşünmeye başladı. Bu nedenle davayı kapadı.

O kadar değerli bir mücevherin yok oluşu Dreux Ailesi'ni uzun bir süre adamakıllı sarstı.

Böylesine bir servetin kaybolması alacaklıların daha acımasız davranmasına neden oldu. Borç verenler de artık ince eleyip sık dokumaya başladı. Bağırlarına taş basarak kıymetli mallarını ya sattılar ya da rehin verdiler. Kısacası, iki uzak akrabadan kalan miras olmasaydı iflas edeceklerdi.

Gururları öylesine kırılmıştı ki sanki soyluluklarını kaybetmişlerdi. Kontes, artık nasıl düşündüyse, tüm

Telegram : @cinciva

suçu eski okul arkadaşına yükledi. Ona karşı açıkça kin güttü ve hırsızlıktan onu sorumlu tuttu.

Kadını önce hizmetçilerin kaldığı bodrum katına attılar, sonra da işine son verdiler.

Ve hayat sıra dışı bir olay gerçekleşmeden, böylesine akıp gitti. Karı koca bol bol seyahat ettiler.

Ancak bu arada kayda değer tek bir şey oldu. Henriette'in kovulmasından birkaç ay sonra Kontes ondan kendisini çok şaşırtan şu mektubu aldı:

Kontes hazretleri,

Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bunu bana herhalde siz gönderdiniz. Sizden başka kimse olamaz, çünkü benim bu ufacık köyde herkesten uzak, tek başıma yaşadığımı kimse bilmiyor. Eğer yanılıyorsam bağışlayın ve bu mektubumu eski iyiliklerinize karşılık minnettarlığımın bir ifadesi olarak kabul edin.

Bu kadın ne demek istiyordu? Kontesin geçmişteki ve şimdiki davranışını ancak 'haksızlık' olarak nitelerdiniz. Öyleyse bu teşekkür nereden çıkıyordu?

Henriette'ten bunu açıklaması istendiğinde postadan kendisine gelen taahhütsüz bir mektubun içinden biner franklık iki banknot çıktığını bildirdi. Cevaben yazdığı mektuba da kendisine gelen mektubun zarfını iliştirdi. Paris'ten damgalanmıştı

Telegram : @cinciva

ve gönderici adresi kasten değiştirilmiş bir el yazısıyla yazılmıştı.

Bu iki bin frank nereden geliyordu öyleyse? Kim göndermişti?

Aynı şey on iki ay sonra yinelendi. Derken üçüncü ve dördüncü kez. Bu tamı tamamına altı yıl sürdü. Şu farkla ki beşinci ve altıncı yıllarda gönderilen para iki misline çıkarıldı, çünkü Henriette birden hastalanmış ve ona göre harcamaları artmıştı.

İkinci bir fark da şu oldu: Posta idaresi üzerine pul yapıştırılmadığı için mektuplardan birini alıkoymuştu. Son iki mektupsa, bu kez pullu olarak Saint Germain ve Suresnes postanelerinin damgasını taşıyordu. Birini Anquety, öbürünü de Pechard diye biri göndermişti. Verilen adresler de uydurmaydı.

Altı yıl sonra Henriette öldü. Bilmece çözülemedi gitti.

Tüm bu olaylar kamuoyunca biliniyordu. O zamanlar halk çok büyük bir ilgi gösterdi. On sekizinci yüzyılın sonlarına doğru Fransa'yı sarsan bu kolye olayı, kaderin cilvesine bakın ki yüz yirmi yıl sonra yeniden büyük bir heyecana yol açacaktı.

Ama şimdi anlatacaklarımı Kont'un ısrarla susmalarını söylediği birkaç kişi dışında kimse bilmiyor. Bunlar nasılsa bu sözlerini tutmayacağına

Telegram : @cinciva

göre bu esrar perdesini aralamakta bir sakınca görmüyorum. Bir yandan bu esrarın anahtarı ele geçerken, öte yandan gazetelerin yayınladığı bu karanlık drama daha fazla gizem katan mektup da açıklanmış olacak.

Bay Dreux-Soubise'in verdiği yemekte iki kuzeninden başka Belediye Başkanı Essaville, Milletvekili Bochas ve Kont'un Sicilya'da tanıdığı Şövalye Floriani'nin yanı sıra eski arkadaşlarından Marki de Rouzieres de bulunuyordu.

Yemekten sonra hanımlar kahve ikram ettiler. Beylere de salonu terk etmemeleri koşuluyla sigara içme izni verildi. Sohbet başladı. Genç kızlardan biri iskambil falı açtı. Sonra, ünlü cinayetlerden bahsetmeye başladılar. Derken Bay Dreux'nün korktuğu başına geldi, çünkü Bay Rouzieres konuyu Kraliçenin Kolyesi'nin çalınmasına getirdi.

Hemen her kafadan bir ses yükseldi. Herkes soruşturmaya kendi açısından yorum getirdi. Elbette tüm varsayımlar çakıştı, çünkü hepsi aynı şekilde gerçek dışıydı.

Derken kontes, "Siz ne diyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Şey, bu konuda benim bir fikrim yok, hanımefendi."

Telegram : @cinciva

Diğerleri karşı çıktı. Şövalye az önce Palermo Belediye Meclisi üyesi olan babasıyla birlikte başlarından geçen maceraları anlatmıştı. Dolayısıyla bu tür soruların altından kalkabilecek kadar soğukkanlı düşünebilen, muhakeme yeteneği kuvvetli biriydi.

"En akıllı kimselerin pes ettiği durumlarda bazı meseleleri çözdüğümü itiraf ederim. Ama yine de bir Sherlock Holmes değilim ben! Ayrıca bu konu hakkında da hiçbir şey bilmiyorum."

Herkes ev sahibine döndü. Kont ister istemez olan bitenleri kısaca anlattı. Şövalye dinledi, düşündü ve bir iki soru sorduktan sonra mırıldandı:

"Bu ilginç... İlk bakışta mesele hiç de zor değilmiş gibi görünüyor."

Kont omuz silkti. Ama ötekiler Şövalye'ye döndüler, o da sanki ders anlatırcasına:

"Bir cinayeti ya da soygunu ortaya çıkarabilmek için," diye söze başladı, "bunun nasıl başladığını bilmek gerek. Bu olay bence çok basit, çünkü ortada fazla varsayım yok. Tek bir gerçek var! Şöyle ki adam ya kapıdan ya da pencereden girebilirdi, ama sürgülü bir kapıyı dışarıdan açamazsınız. O zaman pencereden girdi."

"Pencere kapalıydı, yani kapalı bulundu," diye lafa karıştı Kont.

Telegram : @cinciva

Şövalye sözünün kesilmesine aldırış etmeksizin devam etti:

"Mutfağın balkonuyla karşı pencerenin pervazı arasına bir merdiven yerleştirdiniz mi bu iş biter. Yeter ki mücevher kutusu..."

"Ama demin söyledim ya, pencere kapalıydı," dedi Kont, sabrı tükenmişe benziyordu.

Bu kez Floriani ona cevap vermek zorunda kaldı. Böylesine önemsiz bir ayrıntıya hiç aldırış etmeksizin:

"Kapalı olduğuna ben de inanıyorum," dedi. "Ama onun vasistası yok muydu?"

"Nereden biliyorsunuz?"

"O zamanki evlerin hepsinde vasistas vardı. Onun için o evde de olması gerekirdi, yoksa hırsızlığı açıklayamazdık."

"O pencere gerçekten de vasistaslı, ama hep kapalı durur. Ona hiç kimse dikkat etmedi."

"Bu hataydı. Dikkat edilseydi elbette açık olduğu görülürdü."

"Ee?"

"Bana kalırsa bu tip pencerelerin tamamı gibi o da ön kısmında bir halka bulunan kancalı bir demir çubukla açılabilir."

"Evet."

Telegram : @cinciva

“Ve bu halka örülmüş duvarla pencere pervazı arasında bulunuyordu.”

“Evet, ama anlamıyorum...”

“Bakın. Örneğin, camda açılacak bir yarıktan ucu kıvrık bir demir çubuk sokularak o halkaya bastırılarak vasistas açılabilirdi.”

Kont güldü:

“Harika! Harika! O kadar kolay çözüm buluyorsunuz ki! Ama işte o pencere camında yarık yoktu.”

“Vardı.”

“Olsaydı farkına varılırdı.”

“Farkına varılması için iyice gözleri açıp öyle bakmak gerek. Öyle bir yarık var. Olmaması mantığa aykırı. Pencere macunu boyunca, diklemesine... Var öyle bir yarık.”

Kont yerinden kalktı. Çok heyecanlanmıştı. Odayı öfkeli adımlarla iki üç kez arşınladıktan sonra Floriani’nin yanında durdu:

“O günden sonra o odada hiçbir şey değiştirilmedi ve kimse oraya girmedi.”

“O zaman bayım, söylediklerimin doğru olduğunu kendi gözlerinizle görebilirsiniz.”

“Bu, adli makamların saptadıklarıyla hiç uyuşmuyor. Siz hiçbir şey görmediniz, hiçbir şey

Telegram : @cinciva

bilmiyorsunuz. Buna karşın bizim gördüklerimizle bildiklerimizi rafa kaldırıyorsunuz.”

Floriani, Kont’un heyecanını görmezden gelerek güldü:

“Açıkçası bayım, ben her şeyi apaçık görmeye çalışıyorum. Yanılıyorsam aksini kanıtlayın.”

“Hemen kanıtlayayım. Kendinizden o kadar eminsiniz ki.”

Kont birkaç kelime daha mırıldandı. Sonra kapıya yöneldi ve salonu terk etti.

Kimse bir şey demedi. Bu sessizlik olaya bir ağırlık kattı.

Derken, Kont yine çıkageldi. Yüzü solgundu, titriyordu. Heyecanlı bir sesle arkadaşlarına, “Kusura bakmayın,” dedi. “Beyefendinin açıklamaları beni o kadar şaşırttı ki... Hiç aklıma gelmemişti...”

Karısı sabırsızlıkla onun sözünü kesti:

“Ne oldu?”

Kont kekeledi:

“Camda yarık var. Tam da söylenen yerde, cam boyunca...” Şövalye’yi kolundan yakalayarak yalvardı, “Anlatmaya devam edin lütfen. Haklı olduğunuzu şimdi anlıyorum. Ama hepsini anlatmadınız. Cevap verin, sizce neler oldu?”

Telegram : @cinciva

Floriani kolunu kurtardıktan sonra bir an durdu, sonra, “Peki,” dedi. “Bana kalırsa şöyle oldu: Hırsız, Bayan Dreux’nün baloya kolyesiyle gittiğini biliyordu. Sizler evde yokken kendine ufak bir köprü kurdu. Eve dönüşünüzde pencereden bakarak sizin kolyeyi nereye koyduğunuzu gözetledi. Siz dışarı çıktıktan sonra da camı keserek halkayı yukarı çekti.”

“İyi ama vasistasla pencere kulpu arasında çok mesafe var, oraya yetişemezdi.”

“Pencereyi açamadıysa vasistastan girdi demektir.”

“İmkânsız, en zayıf adam bile oradan geçemez.”

“O zaman oradan adam geçmedi.”

“Anlamadım.”

“Eh, oradan bir adam geçemeyeceğine göre bir çocuk geçti!”

“Çocuk mu?”

“Siz bana arkadaşınız Henriette’in ufak bir çocuğu olduğunu söylediniz ya?”

“Doğru, Raoul adında bir oğlu vardı.”

“Herhalde bu hırsızlığı Raoul yaptı.”

“Elinizde bir kanıt var mı?”

“Kanıt mı? Olmaz olur mu! Örneğin...”

Bir saniye sustu ve düşündü. Sonra devam etti:

“Örneğin şu merdiven. Kimse farkına varmadan oğlanın onu dışarıdan alıp getirmesi ve sonra da

Telegram : @cinciva

götürmesi imkânsız. Işine yarayacak bir şey aradı. Henriette'in yemek pişirdiği yerde çanak çömleğin asılı olduğu raflar vardı, değil mi?"

"Hatırladığım kadarıyla orada iki tane raf olacak."

"Aslında bunların takozlara çakılı olup olmadığına bakmak lazım. Ona göre oğlanın onları oradan sökerek üst üste koyup bir köprü yapıp yapmadığını söyleyebiliriz. Orada bir ocak olduğuna göre vasistasın açılmasına yardım eden bir kanca da muhtemelen vardır."

Kont hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Diğerleri başlangıçta kapıldıkları korkuyu üzerlerinden atmışa benziyordu. Floriani'nin fikirlerinin doğru olduğuna yüzde yüz emindiler artık. Bu adam karşısındakine o kadar güven veriyordu ki! Olayları sanki mantık çerçevesinde değil de yaşamışçasına açıklıyordu. Size de sadece kanıtları kontrol etmek kalıyordu.

Onun için kont dönüp de, "Bunu kesinlikle oğlan yapmış, her şey bunu kanıtlıyor," deyince kimse şaşırmadı.

"Rafları gördünüz mü? Kancayı?"

"Gördüm. Raflar yerinden sökülmüş, kanca hâlâ duruyor."

Bayan Rieux haykırdı:

Telegram : @cinciva

“Bunu çocuk yaptı demek. Yani annesi, demek istiyorsunuz. Tek suçlu Henriette. Bu iş için oğlunu kullandı.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Şövalye. “Annesinin bu işle bir ilgisi yok.”

“Siz öyle sanın! İkisi de aynı odada kalıyordu. Oğlan Henriette’in bilgisi olmadan bir şey yapamazdı ki.”

“İkisi de aynı odada kalıyordu, ama bu iş yan odada gerçekleşti; anne uyurken.”

“Peki ya kolye?” diye sordu kont. “O zaman onu çocuğun eşyaları arasında bulmaları gerekirdi.”

“Pardon ama oğlan evden çıkmıştı. Siz onu çalışma masasının başında gördüğünüz sabah okuldan gelmişti. O zaman adalet makamları suçsuz anneye yükleneceği yerde oğlanın eşyalarını karıştırıp okul defterlerine bir göz atsaydı ipucu bulurdu.”

“İyi ama Henriette’in her yıl aldığı iki bin frank bu işin içinde parmağı bulunduğunu göstermiyor mu?”

“Öyle olmuş olsaydı size bu para için hiç teşekkür eder miydi? Ayrıca gözetim altında değil miydi? Oysa oğlan serbestti. Kasabaya inip herhangi bir satıcıyla ufak bir para karşılığında bir ya da iki ufak parça elmas vererek her yıl Paris’ten belirli miktarda

Telegram : @cinciva

para gönderilmesini sağlayabilirdi. Nitekim öyle oldu.”

Dreux-Soubise ailesiyle davetliler son derece tedirgin oldular... Floriani’nin sesinin tonunda ve davranışında, kendine olan güvenini sergileyen ki bu başlangıçta kontun sinirine dokunmuştu, başka bir şey vardı. Alay eder gibiydi ve bunu arkadaşça değil de düşmanca belli etmekteydi ki. Sanki bunun için geçerli bir nedeni vardı.

Kont gülmeye çalıştı.

“Zekânızı kanıtladınız. Doğrusu hayran kaldım. Tebrikler! Hayal gücünüze de diyecek yok.”

“Yok canım, hiç de öyle değil,” dedi Floriani ciddi bir tavırla. “Hayal falan kurduğum yok. Ben olan biteni olması gerektiği gibi, ayrıntılarıyla anlatmaya çalıştım sadece.”

“Bu konuda neler biliyorsunuz?”

“Bana anlattıklarınızı. Kasabanın en tenha köşesinde yaşayan anne veoğlunu düşünüyorum. Anne hastalanıyor. Onu kurtarmak ya da son saatlerini iyi geçirmesini sağlamak için çocuk kıymetli taşları satmayı düşünüyor. Ne var ki amansız hastalık galip geliyor. Anne ölüyor. Aradan yıllar geçiyor. Çocuk büyüyor ve koskoca bir adam oluyor. Ve günün birinde çocukluğunu yaşadığı yerleri, annesini suçlu bularak mahkemeye veren

Telegram : @cinciva

kişileri görme ihtiyacını hissediyor. O dramın oynandığı eski konağa geldiğinde onun neler hissettiğini bir düşünsenize." Şövalye'nin sesi, o boğucu sessizlikte birkaç saniye çınladı. Bay ve Bayan Dreux tüm bunları anlamaya çalışıyor, anladıkça da korkuya kapılıyorlardı. Kont mırıldandı:

"Siz kimsiniz?"

"Ben mi? Palermo'da tanıdığınız ve birkaç kez evinize davet etmek lütfunda bulunduğunuz Şövalye Floriani'yim."

"O zaman bu hikâyenin anlamı ne?"

"Hiçbir anlamı yok. Sadece tarafımdan oynanan bir oyun. Düşünüyorum da Henriette'in oğlu eğer hâlâ yaşıyorsa ve çıkıp size vaktiyle tek suçlunun annesi değil de kendisi olduğunu, sevdiği işini kaybetmekten korkan annesini mutsuz görmekten üzüldüğü için bu hırsızlığı yaptığını söylese..." Bunları söylerken heyecanını bastıramadı. Kontese doğru eğildi. Artık şüphe kalmamıştı. Şövalye Floriani Henriette'in oğluydu. Davranışları ve konuşmaları bunu kanıtlıyordu. Zaten niyeti, hatta arzusu tanınmak değil miydi?

Kont tereddüt etti. Bu soğukkanlı adama karşı nasıl davranmalıydı? Zili çalsa? Dünyayı ayağa kaldırsa? Vaktiyle kendisini soyan bu hırsızın

Telegram : @cinciva

maskesini düşürse? Ama aradan o kadar fazla bir zaman geçmişti ki. Sonra bu saçma sapan suçlu çocuk masalına kim inanırdı ki? Hayır, vurdumduymaz davranarak durumu olduğu gibi kabullenmek daha iyi olurdu.

Kont, Floriani'ye yaklaşarak neşeli bir sesle, "Hikâyeniz çok eğlenceli, çok ilginç," dedi. "Doğrusu hayran kaldım. Ama sizce o genç adama, o örnek oğula ne oldu acaba? Umarım yarı yolda kalmamıştır."

"Kesinlikle kalmamıştır."

"Değil mi? Öyle bir başlangıçtan sonra! Sen gel, altı yaşındayken Kraliçenin Kolyesi'ni çal; Marie Antoinette'in hayran olduğu o ünlü kolyeyi..."

Floriani, kontesin oyununa kendini kaptırarak, "Ve çalarken de başına bir şey gelmesin," dedi. "Kimsenin aklına pencere camını ya da pervazını incelemek gelmemiş. Toz tutmuş pervazının silindiğini kimse fark etmemiş. Yani o yaştaki biri için oldukça akıllıca bir plan. Mesele bu kadar basit! Yani isteseydi bir elini uzatması yeterdi."

"Uzattı da."

"Her iki elini de uzattı," dedi Şövalye gülerek.

Dinleyenler ürperdi. Floriani denen bu adamın yaşamında nasıl bir sır gizliydi? Bu macera adamı nasıl sıra dışı bir hayat sürmüştü acaba? Bu dâhice

Telegram : @cinciva

hırsızlığı altı yaşındayken işleyen, bugün amatörce bir kurnazlık sergileyerek vaktiyle soyduğu adamın karşısına çıkıp üzüntüsünü bildiren ya da bir tür öç alma gayesi güden, şu anda davetliler arasında bulunan bu kibar adamın başından kim bilir neler geçmişti!

Yerinden kalktı ve vedalaşmak üzere Kontes'in yanına yaklaştı. Kadın iğrendiğini belli etmemeye çalıştı. Adam gülümsedi.

"Oo, hanımefendi, korkuyorsunuz demek. Salon sihirbazı olarak oynadığım komedi sizi bu kadar kötü mü etkiledi?" Kadın kendini toparlamaya çalışırken alaylı alaylı cevap verdi:

"Hiç de kötü etkilemedi, bayım. Tam aksine, bu akıllı oğlanın masalı bana çok dokundu. Hatta kolyemin böyle parlak bir kaderi olduğu için mutluyum bile. Şu kadının yani Henriette'in oğlu o hırsızlığı annesinden etkilendiği için mi yaptı dersiniz?"

Adam irkildi. Kadının iğneli sözü dokunmuştu. Karşılık verdi:

"Kesinlikle öyle oldu ve bu istek o denli güçlüydü ki hiçbir şey çocuğu yıldırmadı."

"Nasıl yani?"

"Siz de biliyorsunuz ki kolyeyi oluşturan taşların çoğu sahteydi. Sadece İngiliz kuyumcudan satın

Telegram : @cinciva

alınanlar hakikiydi. Öbürleri geçim sıkıntısı nedeniyle birer birer satılmıştı.”

“Ama ne de olsa Kraliçenin Kolyesi’ vardı ortada, bayım,” dedi Kontes gururla. “Henriette’in oğlu bunun kıymetini bilemezdi herhalde.”

“İster sahte olsun ister hakiki, o kolyenin gösteriş için takılan bir şey olduğunu anlamış olmalıydı ama.”

Bay Dreux yerinden zıpladı. Karısı daha önce davrandı:

“Bayım,” dedi, “kastettiğiniz adamda en ufak bir utanma duygusu olsa...”

Sustu. Floriani’nin sakin bakışı onu ürkütmüştü.

Şövalye, kadının söylediğini tekrar etti:

“Bu adamda en ufak bir utanma duygusu olsa...”

Kadın, bu şekilde konuşmakla bir şey elde edemeyeceğini anladı. İncinen gururunun ardındaki öfkeyi zorla bastırarak alttan aldı:

“Bakın bayım, efsaneye göre Reteaux de Villet, Kraliçenin Kolyesi’ni ele geçirdikten sonra Jeanne de Valois’yla birlikte taşlarını çıkarıp satarak har vurup harman savurduysa da çerçeveye ilişmeye cesaret edemedi. Taşların sadece bir süsten ibaret olduğunu, fakat çerçevenin bir usta elinden çıkmış

Telegram : @cinciva

sanat eseri olduğunu anlamıştı. Bu yüzden ona saygı gösterdi. Bahsettiğiniz adam da bunu anladı mı acaba?"

"Çerçevenin hâlâ ortalıkta olduğundan hiç şüphem yok. Çocuk da aynı saygıyı gösterdi."

"Pekâlâ bayım, tesadüfen kendisiyle karşılaşırsanız, ona lütfen bir ailenin kutsal emanetini haksız olarak elinde tuttuğunu söyleyin. İsterse taşlarını söküp alsın, ama Kraliçenin Kolyesi'nin çerçevesi Dreux-Soubisse ailesine aittir. Tıpkı adımız ve şerefimiz gibi."

Şövalye de alçakgönüllülükle karşılık verdi:

"Söylerim, efendim."

Kontes'in önünde eğildi, kontu selamladı ve davetlilerle vedalaştıktan sonra çıkıp gitti.

Dört gün sonra Bayan Dreux komodinin üzerinde kardinalin armasını taşıyan kırmızı bir mücevher kutusu buldu. Açtı. İçinden Kraliçenin Kolyesi çıktı.

Her şeyin tutarlı ve mantıklı olmasını isteyen bir adam bunu bir yaşam biçimi olarak kabul etmişse pekâlâ bunun reklamını yapabilir. Bu nedenle ertesi gün herkes *Echo de France'*ta şu satırları okudu:

Bir zamanlar Dreux Ailesi'nden çalınan ünlü Kraliçenin Kolyesi, Arsen Lüpen tarafından tekrar bulundu. Ve Arsen Lüpen bunu hemen gerçek sahibine

Telegram : @cinciva

teslim etti. Aslında bu nazik ve şövalyelere özgü davranışından ötürü onu kutlamak gerekir.

VI
KUPA YEDİLİSİ

Bana hep şu soru sorulmuştur:

"Arsen Lüpen'i nasıl tanıdınız?"

Onu tanıdığımdan artık kimsenin şüphesi yok. Bu şaşırtıcı adamın yaşamındaki ayrıntıları açıklarken ve çürütülemez doğruları sergilerken, keza bazı eylemlerini nasıl gerçekleştirdiğini aktarırken başkaları gibi olayları sadece nasıl göründüklerine göre yorumlamadım. Onların arkasında yatan gizli nedenlere baktım. Tüm bunlar onunla çok samimi olduğumu göstermez, zaten Lüpen böyle şeylerden hoşlanmaz. Ama arkadaşça ilişkimiz sayesinde bana hep içini dökmüştür.

Onu nasıl mı tanıdım? Yaşam öyküsünü yazma şerefini nasıl mı kazandım? Bunu neden başkasına değil de bana anlattı? Cevabı gayet basit: Bir rastlantı sonucu. Yoksa bunu hak etmiş falan değilim. Sadece rastlantı sonucu. En tuhaf ve gizemli maceralarından birine sadece bir rastlantı sonucu ben de karıştım. Bu dramdaki oyunculardan biri bendim, harika yönetmen de oydu. Bu öylesine

Telegram : @cinciva

karanlık bir dramdı ki beklenmedik olayları kaleme almakta doğrusu çok zorlandım.

Piyesin birinci perdesi, hakkında çok konuşulan o ünlü gecede oynandı, yani 22 Haziranı 23'e bağlayan gece. Nasıl başladıysa başlasın, ben eve dönerken bu oyunu o anda içinde bulunduğum sıra dışı ruh haliyle yazıyorum.

Arkadaşlarla birlikte De la Cascade Lokantası'nda akşam yemeği yiyorduk. Akşam boyunca sigaralarımızı tüttürdük. Bir Çigan orkestrası melankolik valsler çaldı. Durmadan cinayetten, soygunculuktan, korkunç ve üzücü entrikalardan bahsettik. Bunlar hep insanın uykusunu kaçırır ya.

Saint-Martin ailesi arabalarıyla gitti. Altı ay sonra Fas'ta öldürülen Jean Daspry -ki yakışıklı ve her şeyi boş vermiş bir delikanlıydı- ile ben o karanlık ve sıcak gecede eve yaya döndük. Neuilly'deki Maillot Bulvarı'nda bir yıldan beri oturmakta olduğum küçük köşke vardığımızda arkadaşım sordu:

"Sen hiç korkmaz mısın?"

"Hayır. Niye?"

"Bu ev çok ıssız bir yerde! Ne komşu var, ne bir şey... Etraf yıkıntıdan geçilmiyor. Ben korkak falan değilim ama, yine de..."

"Dalga geçme!"

Telegram : @cinciva

“Dalga geçtiğim falan yok. Saint-Martinlerin anlattığı haydut öyküleri beni etkiledi galiba.”

El sıkıştıktan sonra ayrıldık. Cebimden anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım.

“Hay aksi,” diye mırıldandım. “Antoine mumu yakmayı unutmuş.”

Sonra, Antoine’ın evde olmadığını hatırladım. Ona izin vermiştim.

O andaki sessizlik ve karanlıktan pek hoşlanmadım. Karanlıkta yalpalayarak hemen yatak odama çıktım ve her zamankinin aksine kapıyı içeriden kilitleyip sürgüledim. Sonra da ışığı yaktım.

Mum ışığı tekrar soğukkanlılığımı toparlamama neden oldu. Yine de silahımı kılıfından çıkardım. Uzun menzilli bu ağır tabancayı yatağımın yanına koydum. Bu önlem beni biraz rahatlattı. Yatağıma uzandım ve her zamanki gibi uyumadan önce başucumdaki kitabı elime aldım.

Ama sonra öylesine şaşırdım ki! Bir akşam önce kaldığım sayfayı işaretlediğim ufak bir karton yerine kırmızı mühürle kapatılmış bir zarf elime geçti. Heyecanla baktım. Üzerinde benim adım, soyadım ve adresim vardı. ‘Acil’ yazılıydı.

Bir mektuptu bu! Hem de bana yazılmış! Onu buraya kim koydu ki? Biraz sinirlenerek zarfı açıp

Telegram : @cinciva

okudum:

Bu mektubu okuduktan sonra sakın yerinizden kıpırdamayın, hiçbir hareket yapmayın. Ne olursa olsun ya da ne duyarsanız duyun, bağırmayın. Yoksa mahvolursunuz!

Aslında korkak biri değilimdir. Herkes gibi ben de ya gerçek tehlikenin farkına varır ya da hayal gücümüzden kaynaklanan kuruntulara güler geçerim.

Ama yine söylüyorum, o andaki ruhsal durumum normal sayılmazdı. Her şeyden kolayca etkilenebiliyordum. Sinirlerim kopacak kadar gergindi. Zaten böylesine beklenmedik ve dehşet verici bir durum en babayiğidi bile korkuturdu.

Mektubu tutan parmaklarım titriyor, gözlerim durmadan o tehdit dolu satırlarda dolaşıyordu: "Kıpırdamayın... Bağırmayın... Yoksa mahvolursunuz!"

"Korkma," dedim kendi kendime, "Birisi eşek şakası yapmış!"

Gülmek istedim, hatta kahkaha atmak. Kim engelleyecekti ki? Boğazımı tıkayan nasıl bir korkuydu bu!

Hiç değilse mumu söndürseydim. Ama hayır, yapamadım. "Kıpırdamayın, yoksa mahvolursunuz," diye yazılmıştı ya!

.

Telegram : @cinciva

Iyi de gerçeklerden çok daha etkili olmasına rağmen kuruntulara niye aldırış edeyim ki? Gözlerimi kapar, geçerim. Gözlerimi kapadım.

Aynı anda o sessizlikte hafif bir hışırtı, sonra da çatırtı duyuldu. Sanki çalışma odası olarak kullandığım yandaki odadan geliyordu bu ses. Oraya gitmek için koridordan geçmek gerekiyordu.

Gerçek bir tehlikenin yaklaşmakta oluşu beni heyecanlandırdı. İçimden ayağa kalkıp tabancama sarılarak o odaya dalmak geldi, ama ayağa kalkmadım. Karşıma düşen pencerelerden soldakinin perdesi kıpırdadı.

Hiç şüphe yoktu, orada bir şey kıpırdamıştı! Hâlâ kıpırdıyordu. Ve ben onu gördüm. Evet, net bir şekilde gördüm! Pencereyle perde arasında bir insan vücudunun ancak sığabileceği kadar dar bir yer vardı. İşte o vücut perdenin aşağı sarkmasını engelliyordu.

O kişi de onca kumaş arasından bana bakıyordu. O anda her şeyi anladım. Öbürleri ganimeti yürütürken bunun görevi beni kollamaktı. Ayağa kalksam? Tabancama sarılsam? İmkânsız... Herif oradaydı! Kımıldasam ya da haykırsam beni mahvedecekti.

Derken bütün evi sarsan şiddetli bir ses duyuldu. Onu iki ya da üç çekiç darbesi takip etti. Daha

Telegram : @cinciva

sonraki gürültülere bakıldığında adamın hiçbir şeye aldırış etmeden çalışmasını sürdürdüğü anlaşılıyordu.

Her ne olursa olsun, yerimden kıpırdamadım. Korkmuş muydum? Hayır, sadece o an cesaretim kırılmıştı. Kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Ne elimi oynatabildim ne kolumu. Kafayı çalıştırdım. Ne diye mücadele edecektim ki? Bu adamın yanında en az on kişi vardı, seslenir seslenmez çıkageleceklerdi. Birkaç halı ve biblo uğruna niye canımı tehlikeye atayım ki?

Bu işkence bütün gece sürdü. Dayanılır gibi değildi. İnsanı dehşete sürükleyen korku da cabası! Derken gürültü durdu. Bakalım ne zaman yeniden başlayacak diye bekledim. Adamı ne yapacaktım? Elinde silahıyla beni gözetleyen adamı! Korkulu bakışlarım gözünden kaçmamış olmalıydı. Yüreğim küt küt atarken alnımdan süzülen terler boynuma akıyordu.

Sonra bir anda içim öyle rahatladı ki bilemezsiniz. Kapı önünden sütçü arabası geçiyordu. Tekerleklerinin sesinden biliyordum. Sanki şafak söküyordu ve yeni günün ilk ışıkları kapalı pancurlar arasından içeri süzülüyordu.

Sonunda odam aydınlandı. Başka arabalar da geçmeye başladı. Gecenin tüm hayaletleri bir anda kayboldu. Yavaşça gerindim ve kolumu masaya

Telegram : @cinciva

uzattım. Karşımdaki kişi kımıldamadı. Gözlerimle perdenin kıvrımlarını ölçtüm, ateş edeceğim noktayı hesapladıktan sonra tabancamı çektim ve ateş ettim.

Kurtuluş çığlığı atarak yataktan sıçradım. Perde delinmişti, pencerenin camı parçalanmıştı. Adama gelince, vuramamıştım; çünkü orada kimse yoktu.

Hiç kimse yoktu! Bütün bir gece perdenin kıvrımlarına takılı kalmıştı gözlerim! O arada da hırsızlar yapacaklarını yapmıştı...

Kızgınlıktan küplere binerek yerimden fırladığım gibi anahtarı çevirip kapıyı açtım. Koridordan geçerek bir başka kapıyı açıp odaya daldım.

Eşikte kalakaldım. Nefes nefeseydim. Adamın kayboluşu beni bu kadar şaşırtmasının sebebi, hiçbir şeyin çalınmamasıydı! Mobilyalar, yağlıboya tablolar, yıllanmış kadifeler ve eski ipek kumaşlar... Hepsi yerli yerindeydi!

Anlaşılır gibi değildi! Gözlerime inanamadım! Peki ama onca şamata, eşyaların taşınmasından kaynaklanan gürültüler neydi? Odada bir tur attım, duvarları gözden geçirdim, tüm eşyaların kafadan bir listesini yaptım. Hiçbir şey eksilmemişti! Aklımın ermediği bir şey varsa o da hırsızların geride hiçbir iz bırakmadan nasıl sıvıştığıydı.

"Sakin ol bakalım," dedim kendi kendime. Başımı ellerimin arasına aldım, "Keçileri kaçırmadım ya!

Telegram : @cinciva

Hepsini kulaklarımla işittim!”

Odayı santim santim inceledim. Hiçbir yararı olmadı. Dur bakayım... Buna, “Bir şey buldum” diyebilir miyim? Ufak bir İran halısının altından bir iskambil kâğıdı çekip aldım: Kupa yedilisiydi bu! Bütün iskambil kâğıtlarındaki kupa yedilisinin bir eşiydi, yine de ilginç bir ayrıntı dikkatimi çekti. Kırmızı renkteki kupaların her birinin ucuna sanki kunduracı biziyle yuvarlak birer delik açılmıştı.

Hepsi o kadar. Bir iskambil kartı ve kitap içine yerleştirilen bir mektup. Başka bir şey yok. Hayal görmediğimin kanıtı değil miydi bunlar?

Bütün günümü salonu araştırmakla geçirdim. Dışarıdan bakıldığında köşk ufak gözükse de burası büyük bir odaydı. Biraz tuhaf döşenmişti. Döşemesi renkli ve mozaik şeklinde ahşap parçalardan yapılmış olup birbiriyle birleştiğinde simetrik şekiller oluşturuyordu. Yine buna benzer ahşap bir mozaik, duvarları süslüyordu. Pompei resimlerinden oluşan panolar, Bizans kompozisyonları ve ortaçağdan kalma freskler. Bir fıçıya ata binercesine oturmuş Bacchus. Sağ elinde kılıç tutan, gür sakallı, altın taç giymiş bir imparator.

Daha yukarda dışa doğru bombeleşen kocaman bir pencere salona biraz atölye havası veriyordu. Bu pencere geceleri hep açık kaldığına göre hırsızlar buraya merdiven dayayarak içeri girmiş olabilirdi.

Telegram : @cinciva

Yine de kesin bir kanıta rastlamadım. Merdiven ayaklarının avlunun toprağında iz bırakmış olması gerekirdi, oysa hiçbir iz yoktu.

İtiraf etmeliyim ki polise başvurmak aklıma gelmedi. Çünkü ileri süreceğim gerçekler saçma ve tutarsız kanıtlardı. Herhalde benimle alay ederlerdi. Ama iki gün sonra, haftalık yazılarımın çıktığı *Gil Blas* gazetesinde bu olayı kaleme aldım. Hâlâ etkisinden kurtulamadığım için her şeyi olduğu gibi anlattım.

Telegram : @cinciva

Yazı bazı gözlerden kaçmadı, ama pek de ciddiye alınmadı. Bunun gerçek değil de uydurma bir öykü olduğu savunuldu. Saint-Martinler benimle dalga geçti. Bu alanda bazı deneyimleri olan Daspry, beni ziyaret etti. Anlattıklarımı dinledi ve bazı varsayımlarda bulundu, ama sonuç alamadık.

Bir gün sonra kapım çalındı. Antoine bir beyin benimle görüşmek istediğini haber verdi. Adını söylemek istememiş. İçeri almasını söyledim.

Kırk yaşlarında, esmer tenli, enerjik yüzlü bir adamdı bu. Temiz, ama yıpranmış giysisiyle şık görünme çabası, sıradan ve kaba davranışıyla çelişiyordu.

Fazla uzatmadan boğuk bir sesle ve sosyal durumunu yansıtan bir lehçeyle konuya girdi:

"Geziye çıkmıştım, bu arada bir kahveye uğradım. Orada *Gil Blas* gazetesi elime geçti. Sizin yazınızı okudum. İlgimi çekti, hem de çok."

"Teşekkür ederim."

"Ve dönüp buraya geldim."

"Ya!"

"Evet, sizinle konuşmak için. Anlattığınız şeylerin hepsi gerçek, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Bunları uydurmadınız, değil mi?"

"Hiçbirini uydurmadım."

Telegram : @cinciva

“O zaman size bilgi verebilirim.”

“Dinliyorum.”

“Hayır.”

“Ne demek ‘hayır’?”

“Konuşmadan önce yanılıp yanılmadığımı bilmeliyim.”

“Yani?”

“Bu odada yalnız kalmalıyım.”

Ona şaşırarak baktım:

“Anlayamadım...”

“Bu fikir bana sizin yazınızı okurken geldi. Bazı ayrıntılar bir rastlantı sonucu keşfettiğim bir olaya o kadar uyuyor ki! Yanılmışsam susmam daha iyi olur. Bunun tek çözümü de bu odada yalnız kalmam.”

Bu önerinin ardında ne gizliydi ki? Sonradan düşündüm de adam konuşurken çok huzursuzdu ve yüzünden korku okunuyordu. Ama o anda, biraz şaşırsam da ricasını kıramadım. Ayrıca meraklanmıştım.

“Peki,” dedim. “Ne kadar kalacaksınız?”

“Sadece üç dakika. Daha fazla değil. Üç dakika sonra yanınızdayım.”

Odadan dışarı çıktım. Aşağı inince saatimi çıkarıp baktım. Bir dakika doldu. Canım neden sıkılıyordu?

Telegram : @cinciva

Neden şu dakikalar bana ötekilerden daha bir başka geliyordu?

İki buçuk dakika geçti. Üç dakika dolmadı ki bir silah sesi çınladı.

Koşarak merdivenlerden çıktım ve odaya daldım.

Dehşetten bir çığlık attım.

Odanın ortasında bir adam yatıyordu. Sol yanına dönmüştü, hareketsizdi. Şakağından beyin parçacıklarıyla birlikte kan fışkırıyordu. Sıkılı yumruğunun hemen yanında hâlâ dumanı çıkan bir tabanca vardı.

Son kez doğrulmaya çalıştı, sonra her şey bitti. Beni asıl şaşırtan bu dehşet verici durum değildi. Öyle ki yardım çağırmak ya da adamın yanına diz çöküp nefes alıp almadığına bakmak bile aklıma gelmedi. İki adım ötede, yerde bir kupa yedilisi vardı!

İskambil kâğıdını elime aldım. Kırmızı kupa yedilisinin uçları delinmişti.

Yarım saat sonra Neuilly'deki polis komiseri, sonra adli tabip, daha sonra da Emniyet Müdürü Bay Dudouis çıkageldi. Yapılacak ilk muayeneyi etkilemesin diye cesede el sürmemiştim.

Uzun lafın kısası, önce hiçbir şey bulamadılar. Ölünün cebinden kimlik falan çıkmadı. Giysilerinde de isminin baş harflerine rastlanmadı. Yani kimliğini

Telegram : @cinciva

saptayacak en ufak bir ipucu yoktu. Odada da hiçbir değişiklik yoktu. Eşyalar yerinden oynamamıştı. Her şey yerli yerindeydi. Bu adam buraya kendini öldürmek için gelmedi herhalde. Ya da intihar etmek için bu evin diğerlerinden daha uygun olduğunu düşünmedi. Ölmek için de bir nedeni olması gerekirdi. Ve bunu da herhalde bu odada geçirdiği üç dakika içinde arayıp buldu.

Neydi bu? Bir şey mi gördü? Onu şaşırtan bir şey mi oldu? Yoksa korkunç bir sırrı mı öğrendi? Herhangi bir varsayımda bulunabilmek için elde hiçbir dayanak yoktu.

Ama tam araştırma biterken bizi çok ilgilendiren bir olay gerçekleşti.

Polislerden ikisi cesedi kaldırıp tabuta koymak için eğildiklerinde, ölünün kasılan sol elinin gevşediğini ve buruşuk bir kartvizitin yere düştüğünü gördü.

Kartta şu adres vardı:

Georges Andermatt, Berri Sokak 37.

Bunun anlamı neydi?

Georges Andermatt, Parisli bir bankacıydı. Çok nüfuzluydu. Fransa'nın metal endüstrisini geliştirmekte önemli katkısı olan Demir-Çelik Madenleri'nin kurucu başkanıydı. Zengin bir hayat sürüyordu. Görkemli faytonları, otomobilleri ve yarış atları vardı. Verdiği ziyafetlerde bulunmaya

Telegram : @cinciva

herkes can atıyordu. Bayan Andermatt da kibarlığı ve güzelliğiyle ün yapmıştı.

"Ölünün adı bu mu?" diye sordum.

Emniyet müdürü öne eğildi:

"Hayır, değil. Bay Andermatt daha solgun, daha kır saçlı biridir."

"Peki, bu kart ne oluyor?"

"Burada telefon var mı?"

"Var, koridorda. Beni takip ederseniz..."

Telefon rehberini karıştırdıktan sonra bana 415-21 numarayı çevirmemi söyledi.

"Bay Andermatt evde mi? Lütfen ona, Bay Dudouis'nun Maillot Bulvarı 102 numaraya gelmesini rica ettiğini söyleyin. Çok acil."

Yirmi dakika sonra Bay Andermatt arabasından indi. Çağrılışının nedeni kendisine anlatıldıktan sonra ölünün yanına götürüldü.

Bir saniye için yüzü kasıldı, sonra kısık bir sesle ve isteksizce mırıldandı:

"Etienne Varin bu."

"Tanıyor musunuz?"

"Hayır. Daha doğrusu evet. Sadece uzaktan görmüştüm. Kardeşi..."

"Bir kardeşi mi var?"

"Evet, Alfred Varin. Bir zamanlar benden bir ricada bulunmuştu, ama neydi, şimdi hatırlamıyorum."

Telegram : @cinciva

“Nerede oturuyor?”

“İki kardeş birlikte yaşıyordu. Provence Sokağı’nda sanırım.”

“Acaba kendini neden öldürdü?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ama avucunda sizin kartınız vardı? Üzerinde sizin adınız ve adresiniz yazılı bir kart!”

“Buna aklım ermedi. Rastlantı olabilir. Nasılsa soruşturmada belli olacak.”

Tuhaf bir rastlantı, diye düşündüm. Bana öyle geldi ki hepimiz aynı fikirdeydik.

Nitekim ertesi gün çıkan gazeteleri okuyup arkadaşlarımla görüştüğümde bu izlenim daha da arttı. İki kez uçları delik kupa yedilisi bulmam bu macerayı zaten karmakarışık bir hale getirmişti. Olayın benim evimde geçmesi de bu işe tuz biber ekmişti. Bu nedenle şimdi bu kartvizitin ortaya çıkması bu karanlık sırra en azından biraz ışık tutacaktı. Belki de bu yolla gerçeğe ulaşılacaktı.

Ama tüm beklentilerin aksine Bay Andermatt hiçbir bilgi vermedi.

“Bildiğim her şeyi söyledim,” diye yineledi. “Daha ne istiyorsunuz? Kartımın burada bulunmasına en çok ben şaşırdım. Herkes gibi ben de buna bir açıklık getirilmesini istiyorum.” Ama açıklık getirilmedi. Araştırmanın sonunda Varin

.

Telegram : @cinciva

Kardeşlerin Isviçre asıllı olduğu, çeşitli isimler altında çok hareketli bir hayat sürdükleri ortaya çıktı. Çeşitli kumarhanelere girip çıkmışlardı. Yurt dışındaki çetelerle ilişkileri olmuştu. Ayrıca polisin hâlâ çözmeye çalıştığı bir sürü soygunda onların da parmağı vardı. Altı yıl önce gerçekten Provence Sokağı, 24 numarada oturmuşlardı. Ondan sonra da kendilerinden haber alınamamıştı.

Ben bu meseleye çözülmeyecek gözüyle bakıyordum. Onun için artık düşünmemeye karar verdim. Ne var ki gazete idarehanesinde sık sık karşılaştığım Jean Daspry bu işe kafayı takmıştı. Nitekim yabancı gazetelerden birinde çıkan bir haberi bana gösteren de o oldu. Daha sonra bütün gazetelerin yorum yaparak yayınladığı haber şöyleydi:

Son dakikaya kadar gizli tutulan bir yerde, imparatorun huzurunda, gelecekteki deniz savaşlarında kullanılmak üzere hazırlanmış bir denizaltının ilk denemesi yapılacaktır. Gizli bir kaynaktan öğrendiğimize göre geminin ismi 'Kupa Yedilisi'ymiş!

'Kupa Yedilisi' ha? Denizaltının ismiyle demin anlattığım olayların arasında bir ilinti var mıydı acaba? Varsa bu nasıl bir ilintiydi ki? Burada olup bitenlerle oradakiler arasında bir bağlantı kurulabilir miydi?

Telegram : @cinciva

"Bundan ne anlıyoruz," dedi Daspry, "En tutarsız olayların bazen tek bir kaynağı olur."

Birkaç gün sonra başka bir haber okuduk:

İddialara göre, önümüzdeki günlerde denenecek olan denizaltının planları aslında Fransız mühendisler tarafından yapıldı. Ve bu mühendisler, devletten yeterli desteği göremeyince İngiliz Amiralliği'ne başvurdu. Ancak bu haberin doğruluğu konusunda garanti veremiyoruz.

O zamanlar çok büyük bir şaşkınlık yaratan bu çok hassas olayın derinliklerine inmeye cesaret edemedim. Artık ortada bir yanlış anlaşılma söz konusu olmadığına göre, o zamanlar 'Kupa Yedilisi Olayı' diye adlandırılan ve kamuoyunda gürültüler koparan bu esrarlı meseleye ışık tutan *Echo de France*'ta yayınlanan bir yazıyı aktarmak isterim. Salvator imzasıyla çıkan yazı şöyleydi:

Kupa Yedilisi Olayı

Perde aralanıyor.

Kısaca anlatalım. On yıl önce Louis Lacombe adında bir inşaat mühendisi, zamanını ve parasını bilimsel araştırmalara ayırarak görevinden istifa etti. Ve bir İtalyan kontunun Maillot Bulvarı, 102 numaradaki küçük evini kiraladı. İki adamın, yani Lozanlı Varin Kardeşlerin yardımıyla Bay Georges Andermatt'la ilişkiye geçti. Bu kardeşlerden biri Lacombe'un yanında

Telegram : @cinciva

asistan olarak çalışırken, diğeri kendilerine ortak olacak bir sermayedar aramaya çıktı. Ve o sıralarda demir-çelik fabrikaları kuran Bay Georges Andermatt'a meseleyi açtı.

Uzun görüşmelerden sonra Lacombe, üzerinde çalışmakta olduğu denizaltı projesiyle Andermatt'ın ilgisini çekmeyi başardı. Proje ve yapım biter bitmez Bay Andermatt nüfuzunu kullanarak Deniz Kuvvetleri Bakanlığı'ndan gemiyi deneme izni koparacaktı. İki yıl boyunca Louis Lacombe, Andermatt'a geldi gitti. Derken bir gün aradığı formülü buldu ve Andermatt'a denemeye başlayabileceğini söyledi. O gece akşam yemeğini onlarda yedi. Gecenin on bir buçuğunda oradan ayrıldı. Ondan sonra da kendisini gören olmadı.

O zamanki gazetelere bakıldığında genç adamın ailesinin adli makamlara başvurduğu ve savcılığın bu işe el attığı görülüyor. Ancak kesin bir sonuca ulaşılamadı. Herkes bu biraz üşütük gencin seyahate çıkmış olabileceğini düşündü.

İnanılır tarafı olmayan bu varsayım, doğru kabul edilirse akla ülke açısından önemli olabilecek bir soru geliyor: Denizaltının planları ne oldu? Louis Lacombe onları yanına mı aldı? Yoksa hepsi imha mı edildi?

Araştırmalarımız şunu gösterdi ki bu planlar kaybolmadı. Varin Kardeşlerin eline geçti. Nasıl mı? Saptayamadığımız, tam olarak bilmediğimiz bir şey var:

Telegram : @cinciva

Şimdiye kadar onları niye satmaya çalışmadılar? 'Bu planları nasıl ele geçirdiniz,' diye sormalarından mı korktular? Ne olursa olsun, bu korkularını yitirdiler. Kesinlikle şunları söyleyebiliriz: Louis Lacombe'un planları yabancı güçlerin eline geçmiştir. Bu güçleri temsil eden kişiyle Varin Kardeşler arasında gerçekleşen yazışmaları açıklayabiliriz. Şu anda Louis Lacombe'un tasarladığı 'Kupa Yedilisi', komşu ülke tarafından inşa edilmekte... Gerçekler, bu ihanete katılanların iyimser umutlarını arttıracak mı? Bizce hayır. Elimizde bunu kanıtlayacak bazı şeyler var ki günün birinde açıklanacaktır."

Ek yazıda da şöyle deniyordu:

Son haber: Umutlanmakta haklıymışız. Özel kaynaklardan edindiğimiz bilgiye göre 'Kupa Yedilisi' denemeleri başarısızlıkla sonuçlandı. Anlaşılan Varin Kardeşlerin elden çıkardığı planlar arasında Louis Lacombe'un ortadan kayboluşundan önce, Bay Andermatt'ı ziyaret ettiği gece yanında getirdiği bir belge eksikti. Bu belge, projenin yüzde yüz gerçekleşmesi için çok gerekliydi. Öbür planlardaki sonuçlar buna bakarak değerlendirilecekti. Bu belge olmadan planlar eksik kalıyordu. Aynı şekilde planlar olmadan da bu belgenin bir kıymeti yoktur.

Yani şimdi pazarlığa oturmanın tam sırasıdır. Kaybettiklerimizi geri almalıyız. Bu çok zor görev için Bay Andermatt'ın yardımına ihtiyacımız var. Kendisi,

Telegram : @cinciva

olayın başından beri takındığı anlaşılmaz davranışlarının hesabını vermelidir. Sadece Etienne Varin'in neden intihar ettiğini değil, aynı zamanda planların kaybolduğunu bildiği halde bunu neden adli makamlara bildirmediğini de açıklamalıdır. Keza altı yıldan beri Varin Kardeşleri neden kendi ajanlarıyla izlettiğini de söylemelidir.

Kendisinden boş laf değil, eylem bekliyoruz!

Bu apaçık bir tehditti. Ama neye dayanıyordu? Bu yazıyı Salvator imzasıyla yazan adamın elinde Andermatt'ı korkutacak nasıl bir silah vardı?

Bir sürü gazeteci bankacıyı soru yağmuruna tuttu. Andermatt, on kişiyle yaptığı röportajlarda karşısındakini hor gören cevaplar vermekle yetindi. Bunun üzerine *Echo de France*'ta, yanıt niteliğinde şu yazı çıktı:

Bay Andermatt istese de istemese de bizimle işbirliği yapacaktır.

Bunu okurken Daspry ile birlikte öğle yemeği yiyorduk. Aynı günün akşamı gazeteleri masamın üzerine yaydık. Bu konuyu konuştuk ve tüm seçenekleri gözden geçirdik. Durmadan karanlıkta yürümemiz ve hep aynı engellerle karşılaşmamız huzurumuzu kaçırıyordu.

Birden, uşağım haber vermediği ve kapı zili çalınmadığı halde odamın kapısı açıldı. İçeri siyah

Telegram : @cinciva

peçeli bir kadın girdi.

Hemen yerimden kalkarak yanına gittim. Kadın sordu:

"Burada oturan bey siz misiniz?"

"Evet, hanımefendi. Yalnız anlamadığım bir şey var..."

"Sokak kapınız kapalı değildi."

"Ama koridora açılan kapı?"

Cevap vermedi. Düşündüm, servis merdivenini kullanmış olabilirdi. Demek ki yolu biliyordu.

Bir an sıkıcı bir sessizlik oldu. Kadın Daspry'ye baktı. İster istemez onu tanıştırdım.

Sonra kadından oturmasını ve ziyaretinin nedenini söylemesini rica ettim.

Peçesini kaldırdı. Esmerdi, yüzü güzel olmasa da düzgündü. Dayanılmaz çekiciliği özellikle gözlerinden kaynaklanıyordu. Bu gözlerde ciddiyet ve hüzün okunuyordu.

"Ben Bayan Andermatt'ım," dedi kısaca.

"Bayan Andermatt mı?" diye şaşkınlıkla yineledim. Yeniden bir sessizlik oldu. Sonra kadın kendini toparlayarak sakin bir sesle, "Şu bildiğiniz mesele için geldim," dedi. "Sizden biraz bilgi alabileceğimi düşünmüştüm..."

"Açıkçası, hanımefendi, ben de gazetede çıkanlardan daha fazla bir şey bilmiyorum. Lütfen

Telegram : @cinciva

söyleyin bana, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bilmiyorum... Bilmiyorum.”

O anda anladım ki sakin görünüşü yapmacıktı. Özgüvenini ortaya koymaya çalışırken aslında çok tedirgindi. Sustuk, ikimiz de konuşmaya çekiniyorduk.

Ama ondan bir an bile gözünü ayırmayan Daspry yaklaşarak sordu:

“Size birkaç soru sorabilir miyim, hanımefendi?”

“Elbette,” dedi kadın. “Ben de o zaman daha rahat konuşurum.”

“Siz sadece cevap verin. Her şeyi sorabilir miyim?”

“Ne isterseniz sorun.”

Daspry düşündü, sonra:

“Siz Louis Lacombe’u tanıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, kocamın kanalıyla.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Bizde yemeğe kaldığı akşam.”

“O akşam bu adamı bir daha göremeyeceğiniz içinize doğdu mu?”

“Hayır. Rusya’ya gideceğinden bahsetmişti, ama sözün gelişi.”

“Yani onu bir daha göreceğinizi umuyordunuz?”

“İki gün sonra, yine akşam yemeğine gelecekti.”

“Peki, ortadan kayboluşunu nasıl açıklıyorsunuz?”

Telegram : @cinciva

“Hiçbir açıklamam yok.”

“Bay Andermatt’ın da mı yok?”

“Bilmem.”

“Ama...”

“Bunu bana sormayın.”

“*Echo de France*’taki yazıya bakılırsa...”

“Ne yazarlarsa yazsınlar, onun kayboluşunda Varin Kardeşlerin parmağı vardı.”

“Bu sizin görüşünüz mü?”

“Evet.”

“Neye dayanarak bunu söylüyorsunuz?”

“Louis Lacombe bizden ayrılırken yanında bir evrak çantası vardı. Projeleri onun içindeydi. İki gün sonra kocam Varin Kardeşlerden hayatta olanıyla uzun boylu görüştü. İşte o zaman planların bu iki kardeşin eline geçtiğini anladı.”

“Onları ihbar etmedi mi?”

“Hayır.”

“Niye?”

“Çünkü evrak çantasında Louis Lacombe’un planlarının yanı sıra başka şeyler de vardı.”

“Ne gibi?”

Kadın tereddüt etti. Cevap vermek istedi, ama sonra sustu. Daspry devam etti:

Telegram : @cinciva

“Demek bu yüzden kocanız polise başvurmadı ve iki kardeşi kendi izletti. Böylece hem planları, hem de... iki kardeşin herhalde kocanıza şantaj yaptığı şeyi ele geçirecekti.”

“Hem kocama hem de bana şantaj yapıldı.”

“Yaa! Demek size de!”

“Özellikle bana.”

Bu iki sözcüğü boğuk bir sesle söyledi. Daspry ona dikkatle baktı. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra kadının karşısına geçti:

“Louis Lacombe’a mektup yazdınız herhalde!”

“Tabii ki. Kocam onunla hep görüşüyordu...”

“Resmi mektup dışında kendisine hiç özel mektup yazdınız mı? Böyle ısrar ettiğim için kusura bakmayın, ama tüm gerçeği bilmem için bu çok önemli. Başka mektuplar da yazdınız mı?”

“Evet,” diye mırıldandı kadın. Yüzü kızarmıştı.

“Ve bu mektuplar Varin Kardeşlerin eline geçti, değil mi?”

“Evet.”

“Bay Andermatt’ın da bundan haberi vardı öyleyse?”

“Mektupları görmedi, ama Alfred Varin ona bundan bahsetti. Kocam onlara karşı hareket ederse bu mektupları yayınlayacaklardı. Kocam korktu. Rezalet çıkmasından korktu.”

Telegram : @cinciva

“Ve bu mektupları elde etmek için her şeyi denedi.”

“Her şeyi denedi. En azından ben öyle tahmin ediyorum, çünkü Alfred Varin’le son konuşmasından sonra kocam bana çok kinci laflar söyledi. O günden sonra aramıza soğukluk girdi ve birbirimize güvenmez olduk. Artık evde iki yabancı gibi yaşıyorduk.”

“O zaman, kaybedecek bir şeyiniz kalmadığına göre daha neden korktunuz?”

“Bana ne kadar kayıtsız kalsa da sevdiği kişi yine bendim. Yaşasaydı beni hâlâ sevecekti, bundan eminim,” diye mırıldandı. “Ah şu kör olası mektuplar eline geçmiş olmasaydı...”

“Nasıl yani? Mektuplar eline mi geçti? Hani Varin Kardeşler kafa tutmuştu?”

“Evet; hatta onları çok emin bir yere sakladıklarını söylerken övünüyorlardı.”

“Ee?”

“Bana kalırsa kocam o yeri buldu.”

“Neredeymiş?”

“Burada!”

Yerimden fırladım.

“Burada mı?”

“Evet, ben tahmin etmiştim zaten. Louis Lacombe o kadar becerikliydi ki boş zamanlarında hep

Telegram : @cinciva

duvara gömülü kasalar ya da şifreli kilitler yapardı. Varin Kardeşler bunlardan birini görüp daha sonra mektupları gizlemek için kullanmış olmalıydı. Hem mektupları hem de daha başka şeyleri...”

“Ama onlar burada oturmuyordu ki,” diye söze karıştım. “Siz buraya taşınıncaya kadar dört ay boyunca bu ev boş kaldı. Herhalde bir gün buraya dönüp mektupları almak istediler. Sizin burada bulunuşunuz onları rahatsız etmeyecekti. Ama kocamı hesaba katmadılar. Kocam 22 Haziran gecesi o gizli kasayı kırdı ve aradığı şeyi aldı. Geriye kartvizitini bıraktı. Herhalde Varin Kardeşlere artık korkmadığını, rollerin değiştiğini göstermek istiyordu. İki gün sonra Etienne Varin, *Gil Blas'*taki uyarı yazısını okuyunca hemen kalkıp buraya geldi. Bu odada yalnız kaldı. Gizli kasayı buldu, boş bulunca da kendini öldürdü.”

Bir an sustuk. Daspry sordu:

“Bu anlattıklarınız tahmin falan değil herhalde? Bay Andermatt size hiçbir şey anlatmadı mı?”

“Hayır.”

“Size karşı tutumu değişmedi değil mi? Yani bunalıma falan girmedi, öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Yani sizce mektupları bulsaydı böyle tasasız gözükmezdi! Bence mektuplar onun eline geçmedi.

Telegram : @cinciva

Bence buraya giren de o değildi.”

“Kimdi peki?”

“Bu olayı yöneten gizemli adam, tüm kozlar onun elinde. O belli bir hedefe ulaşmak üzere, bizse sadece olan bitenlere bakıyoruz. Kendisi arkadaşlarıyla birlikte 22 Haziran gecesi bu eve gelip etrafı araştırdı, gizli kasayı buldu ve Bay Andermatt’ın kartını bıraktı. Tüm mektuplar ve Varin Kardeşlerin ihanetini gösteren belgeler onun elinde.”

“Kim bu adam?” diye sabırsızca atıldım.

“Kim olacak, şu lanet olasıca Salvator, *Echo de France*’ın muhabiri! Her şey ortada değil mi? Varin Kardeşlerin sırrını tüm ayrıntılarına varıncaya kadar yazan biri onları da tanıyor demektir.”

“O zaman...” diye kekeledi Bayan Andermatt, çok korkmuştu, “Benim mektuplarım onda, kocama bu kez o şantaj yapıyor! Aman Tanrım, ne yapacağım şimdi ben?”

Daspry kısaca, “Ona bir mektup yazın,” dedi. “Bildiğiniz her şeyi ve bugüne kadar başınızdan geçenleri olduğu gibi anlatın.”

“Ne diyorsunuz siz?”

“İkinizin de niyeti bir. Onun mücadelesi hayatta kalan Varin’le. Bay Andermatt’a karşı bir

Telegram : @cinciva

düşmanlığı yok. Aksine Alfred Varin'e karşı silah arıyor. Yardım edin ona."

"Nasıl?"

"Louis Lacombe'un planlarını tamamlayan belge kocanızda değil mi?"

"Evet."

"Salvator'a bunu bildirin. Gerekirse bu belgenin onun eline geçmesini sağlayın. Kısacası, onunla ilişkiye geçin. Ne kaybedersiniz ki?"

Bu öneri soğukkanlılıkla yapılmıştı. İlk bakışta tehlikeli gibi görünüyordu, ama Bayan Andermatt'ın başka seçeneği yoktu. Daspry'nin dediği gibi, kaybedecek neyi vardı ki? Yabancı adam bir düşmansa bile durum şimdikinden daha kötü olacak değildi nasılsa. Bu adamın amacı başkaysa o zaman mektuplar zaten ikinci planda kalacaktı.

Bu alt tarafı bir öneriydi. Öte yandan Bayan Andermatt öyle bir baskı altındaydı ki bunu seve seve kabullendi. Bizlere teşekkür etti ve bir şey olursa hemen haber vereceğine söz vererek ayrıldı.

Ertesi gün bize kısa bir haber gönderdi:

Mektuplar orada yok. Ama onları bulacağım, merak etmeyin. Her şeye göz kulak oluyorum.

S.

Kâğıdı alıp baktım. Yazı 22 Haziran akşamı başucumdaki kitaba sıkıştırılan pusuladakinin

Telegram : @cinciva

aynıydı.

Daspry haklıydı; bu olayın başındaki kişi Salvator'du.

Etrafımızı çeviren karanlıkta tek tük ışık görmeye başlamıştık. Bazı noktalar beklenmedik sonuçlar doğuruyordu. Ama henüz aydınlanmamış çok şey vardı. Örneğin iki kez ortaya çıkan kupa yedilisi! Ben dönüp dolaşıp hep buna takılıyordum. Şaşırtıcı koşullarda bulduğum bu delikli iskambil kâğıtları huzurumu belki de fazlasıyla kaçırıyordu. Bu faciada onların rolü neydi? Ne anlama geliyorlardı? Louis Lacombe'un 'Kupa Yedilisi' adını taşıyan denizaltı gemisiyle bu kâğıtların bir ilintisi olabilir miydi?

Daspry ise bu konuda hiç kafa yormadı. Aklını bir başka meseleye takmıştı. Durmadan o gizli kasayı arıyordu.

"Kim bilir?" diyordu, "Salvator'un dalgınlığa gelip de bulamadığı mektupları belki ben bulurum. Varin Kardeşler o yerin başkaları tarafından bulunamayacağından emin oldukları için o paha biçilmez silahı hâlâ orada bırakmış olabilir."

Ve aramaya devam etti. Büyük salonda bir şey bulamayınca diğer odalara baktı. Hepsinin altını üstüne getirdi. Duvarlardaki taşları ve tuğlaları inceledi. Çatıdaki arduazları yerinden oynattı.

Telegram : @cinciva

Bir gün elinde kazma ve kürekle bana geldi. Küreği bana verdi, kazmayı kendisi aldı. Çöplük ve yıkıntıların bulunduğu arsaya gelince, "Şurayı deneyelim," dedi.

İsteksizce peşinden gittim. Arsayı bölümlere ayırdı, her birini ayrı ayrı inceledi. Yandaki arsayı ayıran duvarın köşesinde yabani otların büyüdüğü bir döküntü dikkatini çekti. Başladı kazmaya.

Ona yardım etmek zorunda kaldım. Bir saat boyunca kavurucu güneş altında boş yere kazdık, ama taşları temizleyip de zemini açığa çıkardıktan sonra toprağı kazınca Daspry'nin kazması bir iskeletin kalıntılarına çarptı. Üzerinde hâlâ didik didik olmuş elbise parçaları vardı.

Rengim attı. Toprağa saplanmış, dört köşe bir demir parçası gördüm. Üzerinde sanki kırmızı lekeler vardı. Yere eğildim. Yanılmamıştım demir parçası iskambil kâğıdı büyüklüğündeydi ve ben bunun üzerinde kupa yedilisindekini andıran yedi tane pas tutmuş ama kırmızı renkte işaret gördüm. Her birinin ucu delinmişti.

"Bana bak Daspry, bıktım artık bu masaldan. Sen ilgileniyorsan ilgilen. Ben bu işte yokum."

Sinirlerim mi bozuldu, yoksa çalışırken başıma güneş mi geçti, bilmiyorum, ama durduğum yerde sallanıyordum. Eve gider gitmez kendimi yatağa

Telegram : @cinciva

attım. Kırk sekiz saat ateşler içinde kıvranıp durdum. Rüyamda hep çevremde dans edip beni kovalayan iskeletler gördüm. Kanlı kalplerini üzerime atıp durdular.

Daspry her gün beni ziyarete geldi. Her gün üç dört saatini bana ayırdı ve tüm bu süre içinde büyük salonda köşe bucağı araştırmaktan ve duvarlara vurup dinlemekten geri kalmadı.

"Mektuplar burada, bu odada," diyordu zaman zaman. "Kesinlikle burada. Kalıbımı basarım."

"Beni rahat bırak," dedim titrerken.

Üçüncü günün sabahı ayağa kalktım. Hâlâ halsizdim, ama iyileşmiştim. Sıkı bir kahvaltı ederek kendime geldim. Ama saat beşe doğru ufak mavi bir zarf içinde bana gelen mektup beni iyice iyileştirdi ve bende merak uyandırdı.

Elden gönderilen mektupta şunlar yazılıydı:

Beyefendi,

22 Haziranı 23'e bağlayan gece oynanan oyunun ilk perdesi sona ermek üzere. Ancak olayların gidişine göre bu dramın iki başrol oyuncusunu yüzleştirmek zorundayım.

Bu yüzleşme sizin evinizde olursa çok sevinirim. Uşağınıza saat dokuzdan on bire kadar izin verirseniz iyi olur.

Telegram : @cinciva

Ve siz de sahayı rakibinize bırakmak lütfunda bulunursanız daha iyi olur. 22 Haziran'ı 23'e bağlayan gece evinizdeki eşyaları titizlikle koruduğuma siz de tanık oldunuz. Şahsım adına ketum davranacağınızdan en ufak bir şüphe duyarsam bunu size hakaret olarak kabul ederim.

Saygılarımla...

Salvator

Bu mektubun nezaketi o kadar sahte ve alaycıydı ki gülümsemekten kendimi alamadım. Hem sevimli hem de küstahçaydı. Mektubu yazan benim her şeye razı olacağımdan emindi sanki!

Onu düş kırıklığına uğratmak ya da bana olan güvenini sarsmak aklımdan bile geçmedi.

Saat sekizde uşağıma bir tiyatro bileti hediye ederek kendisine izin verdim. Tam o sırada Daspry çıkageldi. Ona mavi mektubu gösterdim.

"Eee?" diye sordu.

"Şimdi bahçe kapısını açık bırakacağım, girsinler diye."

"Ve sen gideceksin?"

"Yoo, gitmeyi düşünmüyorum."

"Ama adam öyle istiyor..."

"Sadece ağzımı sıkı tutmamı istiyor. Ben de tutacağım. Ama burada neler olacak, merak ediyorum doğrusu."

Telegram : @cinciva

Daspry güldü.

“Haklısın, ben de burada kalıyorum. Bana canımız sıkılmayacak gibi geliyor.”

Derken kapının zili çalındı.

“Yoksa onlar mı?” diye mırıldandı arkadaşım. “Yirmi dakika erken! Olacak iş değil.”

Koridora çıkarak sokak kapısını açan kordonu çektim. Bahçeden geçen bir kadının siluetini gördüm. Bayan Andermatt’tı bu!

Heyecanlanmışa benziyordu. Boğulurcasına kekeledi:

“Kocam... Kocam geliyor. Randevusu var herhalde. Mektupları ona verecekler...”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Tesadüfen. Yemek sırasında kocama gelen bir haberden.”

“Mavi bir mektup muydu?”

“Yemekteyken kocama gelen bir mesajdı bu. Uşak yanlışlıkla bana verdi. Kocam hemen atıldıysa da çok geç kaldı. Okuyuverdim.”

“Okudunuz demek.”

“Şöyle bir şeydi:

Bu akşam saat dokuzda olayla ilgili tüm belgeleri Maillot Bulvarı’na getirin. Karşılığında mektuplar.

Yemekten sonra odama çekildim, daha sonra da evden çıktım.”

Telegram : @cinciva

“Bay Andermatt’ın haberi olmadan mı?”

“Evet.”

Daspry bana baktı.

“Sen ne diyorsun bu işe?”

“Ben de senin gibi düşünüyorum, yani çağırılan rakiplerimizden biri de Bay Andermatt.”

“Kim çağırdı peki? Ve niçin?”

“Bunu göreceğiz.”

Kadını büyük salona aldım.

Gerekirse üçümüz de şöminenin davlumbazı altına, kadife perdenin arkasına sığabilecektik. Nitekim yerlerimizi aldık. Bayan Andermatt aramıza oturdu. Perdenin aralığından bütün odayı görebiliyorduk.

Saat dokuzu vurdu. Birkaç dakika sonra bahçe kapısı gıcırdadı.

İtiraf edeyim ki huzursuzdum ve yeniden ateşim yükseldi. Az sonra bilmece çözülecekti! Haftalardan beri süregelen bu maceranın iç yüzü biraz sonra ortaya çıkacaktı. Savaş, gözlerimin önünde gerçekleşecekti!

Daspry, Bayan Andermatt’ın elini kavrayarak fısıldadı, “Sakın kıpırdamayın! Ne duyarsanız duyun, ne görürseniz görün soğukkanlı olun!”

Odaya biri girdi. Etienne Varin’e çok benzeyen kardeşini ilk bakışta tanıdım, Alfred’di bu! O da ağır

Telegram : @cinciva

yürüyordu. Yüzünün rengi atmıştı ve sakalları uzamıştı.

Sinsi tuzakların kokusunu alıp onlardan ürken bir adam kadar huzursuzdu. Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Kadife perdeyle örtülü şömineden huylandı sanırım. Bize doğru üç adım attı. Ama aklına daha önemli bir şey gelmiş olmalı ki karşı duvara doğru yürüdü, kaba sakallı ve parlak kılıçlı imparatorun mozaik resmi önünde durdu. Onu uzun uzun inceledi. Sonra bir iskemlenin üstüne çıkarak parmaklarıyla resimdeki yüzü, omuzları ve bazı kısımları sıvazladı. Birden iskemleden atlayarak duvardan uzaklaştı. Derken ayak sesleri duyuldu. Eşikte Bay Andermatt göründü.

Bankacı şaşkın bir çığlık attı:

"Siz! Siz ha! Demek beni siz çağırdınız?"

"Ben mi? Yok canım," diye karşılık verdi Varin. Sesi tıpkı kardeşininki gibi boğuk çıkıyordu. "Sizin mektubunuz üzerine buraya geldim."

"Benim mektubum mu?"

'Tarafınızdan imzalanmış bir mektupta beni buraya çağır..."

"Ben size mektup yazmadım."

"Bana mektup yazmadınız mı?"

Varin hemen savunmaya geçti; bankacıya karşı değil, kendisini bu tuzağa düşüren düşmana karşı.

Telegram : @cinciva

Bir kere daha bize doğru baktı, sonra kapıya fırladı.

Bay Andermatt onun yolunu kesti.

“Neyin var, Varin?”

“Bu işin içinde bir iş var. Ben gidiyorum.”

“Dur bir dakika.”

“Bırak beni gideyim, Andermatt. Artık birbirimize söyleyecek şeyimiz kalmadı.”

“Benim hâlâ sana söyleyeceklerim var ve bu da fırsatım.”

“Çekil yolumdan.”

“Hayır, olmaz. Burada kal.”

Bankacının katı davranışından ürken Varin bir adım geri çekilerek tısladı:

“Haydi o zaman, çabuk konuşalım da bu iş bitsin.”

Beni şaşkınlığa düşüren bir şey vardı. Aynı şekilde Daspry ile Bayan Andermatt’ın da düş kırıklığına uğradığından şüphem yoktu. Salvator neden gelmemişti? İşe karışmak istemediği için miydi? Bankacıyla Varin’in yüzleşmesi ona yetmiş miydi yoksa? Çok şaşırmıştım. İsteyerek düzenlediği, iki adamı karşı karşıya getiren kör talihin neden olacağı dramı gerçekleştirecek bu düelloyu kendisi görmeyecekti demek!

Bay Andermatt biraz tereddüt ettikten sonra Varin’e yaklaşarak gözlerini gözlerine dikti:

Telegram : @cinciva

“Bunca yıl geçtikten sonra artık korkacak bir şeyiniz kalmadı, Varin. Şimdi söyle bana, Louis Lacombe’a ne yaptın?”

“Şu soruya da bak! Onun başına ne geldiğini sanki biliyorum da…”

“Biliyorsun! Mutlaka biliyorsun! Kardeşinle birlikte onun dizinin dibinden ayrılmadınız. Şu anda içinde bulunduğumuz bu evde onunla birlikte yaşadınız. Bütün çalışmalarını ve planlarını biliyordunuz. Ayrıca Varin, Louis Lacombe’u kapıya kadar geçirdiğim akşam karanlıkta saklanmaya çalışan iki adam gördüm. Buna yemin edebilirim.”

“Etsen ne olur!”

“O iki adam, kardeşinle sendin, Varin!”

“Kanıtla.”

“İki gün sonra Lacombe’un çantasından aldığın belge ve planlarla bana geldin. Onları bana satmaya kalkıştın. Bundan daha iyi kanıt mı olur?”

“Ben sana söyledim, Andermatt. Biz o planları Louis Lacombe’un ortadan kayboluşundan sonraki sabah masasının üzerinde bulduk.”

“Bu doğru değil.”

“Kanıtla.”

“Mahkeme bunu kanıtlayabilir.”

“Neden başvurmadın o zaman?”

“Neden mi? Ah, Neden…”

Telegram : @cinciva

Adam heyecanlanmış görünüyordu. Diğeri devam etti:

"Görüyorsun ya Andermatt, emin olsaydın tehdidimize aldırış etmezdin."

"Ne tehdidi? Şu mektupları mı kastettin? Onlara hiç inanmadım. Ne sandın ki?"

"İnanmadıysan onları elde etmek için bana niye binlerce frank teklif ettin o zaman? Niye kardeşimle beni hayvanlar gibi kovalattın?"

"Çok önemsediğim planları elde etmek için."

"Bırak palavrayı! Mektuplar yüzünden. Mektupları ele geçirmiş olsaydın hemen bizi ele verirdin."

Bir kahkaha attı, sonra birden sustu:

"Yeter artık! Hep aynı şeyi konuşuyoruz. Şimdiye kadar bir adım bile ilerlemiş değiliz. Yerimizde sayıyoruz."

"Bu iş daha bitmedi," dedi bankacı. "Mademki mektuplardan bahsettin, şimdi onları bana vermeden buradan çıkamazsın."

"Çıkarım."

"Hayır, asla."

"Bak Andermatt, beni dinley..."

"Buradan dışarı çıkamazsınız."

"Görürüz bakalım," dedi Varin. Bunu öylesine öfkeli söyledi ki Bayan Andermatt çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Telegram : @cinciva

Varin bunu duydu ve zorla dışarı çıkmak istedi. Bay Andermatt onu geri itti. Varin'in elini cebine attığını gördüm.

"Çekil yolumdan!"

"Önce mektuplar."

Varin tabancasını çekerek Bay Andermatt'a doğrulttu, "Çekiliyor musun, çekilmiyor musun?"

Bankacı birden eğildi.

Bir el ateş edildi. Varin'in silahı yere düştü.

Afallamıştım. Silah sesi yanı başımdan gelmişti! Bir kurşunla Alfred Varin'in tabancasını düşüren, Daspry idi!

Bir anda iki adamın arasına girdi ve yüzünü Varin'e çevirerek güldü:

"Şanslısın dostum, hem de çok. Eline nişan alıp silahını düşürdüm."

İki adam da şaşırmıştı. Yerlerinden kıpırdamadan Daspry'ye baktılar. Dostum, bankacıya dönerek, "Üstüme vazife olmasa da işinize burnunu soktuğum için kusura bakmayın, ama oyununuzu çok acemice oynuyorsunuz. İzin verin de kâğıtları ben dağıtayım," dedi.

Sonra ötekine döndü:

"Şimdi ikimiz oynayalım, arkadaş. Ama hile yapmadan. Koz kupa olsun, ben yediliyi oynuyorum."

Telegram : @cinciva

Böyle diyerek yedi kırmızı işaretli ve delikli demir levhayı adamın burnuna dayadı.

Ömrümde böylesine dehşete düşmüş birini görmedim ben. Gözleri fal taşı gibi açıldı, korkudan tir tir titriyordu. Yüzü gerildi, karşısındaki adam onu sanki hipnotize etmişti.

"Kimsiniz siz?" diye kekeledi.

"Demin söyledim ya, üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan, soktu mu da adamakıllı üzerine giden adam."

"Ne istiyorsunuz?"

"Yanında ne getirdinse, hepsini."

"Ben hiçbir şey getirmedim."

"Getirdin, getirdin. Yoksa buraya gelmezdin. Bu sabah bir mektup aldın. Buna göre bütün belgeleri yanına alarak saat dokuzda bu eve gelecektin. Belgeler nerede?"

Daspry'nin sesinde ve davranışında öyle bir otorite vardı ki beni şaşırttı. Oysa ben onu biraz pısırık ve yavaş biri sanırdım. Pazarlığa öyle bir oturuşu vardı ki!

Varin yelkenleri suya indirerek ceplerinden birini gösterdi:

"Evrak orada."

"Hepsi mi?"

"Evet."

Telegram : @cinciva

“Louis Lacombe’un çantasından alıp Binbaşı Von Liebene’e sattıklarının hepsi burada mı?”

“Evet.”

“Kopyaları mı, orijinalleri mi?

“Orijinalleri.”

“Bunlara karşılık ne istiyorsun?”

“Yüz bin.”

Daspry kahkaha attı.

“Sen delisin. Binbaşı sana bunlar için sadece yirmi bin ödedi. O yirmi bini de sokağa atmış sayılır, çünkü denemeler başarısızlıkla sonuçlandı.”

“Planları doğru dürüst kullanamadılar.”

“Planlar eksikti.”

“Öyleyse neden onları benden istiyorsunuz?”

“Onlara ihtiyacım var. Karşılığında sana beş bin frank... Kuruş fazlasını vermem.”

“On bin. Daha aşağı olmaz.”

“Kabul.”

Daspry, Bay Andermatt’a döndü:

“Bir çek yazar mısınız?”

“Ama yanımda yok...”

“Çek defteriniz mi? İşte buyurun.”

Bay Andermatt, Daspry’nin uzattığı çek defterine saldırdı.

“Bu gerçekten de benim defterim. Nasıl olur?”

Telegram : @cinciva

“Boş lafları bırakın. Sadece imzalayın.”

Bankacı dolmakalemini çıkararak çeki imzaladı. Varin elini uzattı.

“Çek patilerini,” dedi Daspry. “Daha işimiz bitmedi.” Sonra bankacıya döndü:

“Siz mektupları istiyordunuz galiba?”

“Evet, bir deste mektup.”

“Onlar nerede, Varin?”

“Bende yok.”

“Onlar nerede, Varin?”

“Bilmiyorum. Kardeşimdeydi.”

“Onlar bu odada bir yerde saklı.”

“Öyleyse nerede olduklarını biliyorsunuz.”

“Nereden bileyim?”

“Gizli kasayı bulan siz değil misiniz?”

“Mektuplar içinde değil.”

“İçinde.”

“Aç bakalım.”

Varin kuşkuyla baktı. Daspry ile Salvator aynı adam mıydı yoksa? Öyleyse, zaten bilinen gizli yeri göstermekte bir sakınca yoktu. Değilse? Boş ver...

“Aç,” diye yineledi Daspry.

“Kupa yedilisi yok.”

“Al, burada,” diye Daspry ona demir levhayı uzattı.

Telegram : @cinciva

Varin dehşetle geriye sıçradı:

“Hayır, istemiyorum...”

“Haydi, aç!”

Daspry, kaba sakallı imparator resminin yanında durdu. Bir iskemleye çıkarak elindeki demir kupa yedilisini kenarları kılıcınkileri tam örtecek şekilde yerleştirdi. Sonra bir kunduracı bizini kupa uçlarındaki yedi noktaya sokarak yedi mozaik taşını bastırdı. Yedinci taşı bastırır bastırmaz çat diye madeni bir ses duyuldu ve imparatorun gövdesi kendi ekseninde dönmeye başladı. Duvarda kasa biçiminde, demirden yapılmış ve parlak çelikten iki rafı bulunan bir delik göründü.

“Görüyorsun ya Varin, kasa boş.”

“Sahiden. O zaman kardeşim mektupları buradan almış olmalı.”

Daspry adamın karşısına geçti:

“Benimle dalga geçme. Bir başka kasa daha olacak. O nerede?”

“Başka kasa yok.”

“Para mı istiyorsun? Ne kadar?”

“On bin.”

“Bay Andermatt, sizce mektuplar o kadar eder mi?”

“Eder,” dedi bankacı sertçe.

Telegram : @cinciva

Varin kasayı kapadı. Kupa yedilisini de mırın kırın ederek aldı ve az önceki gibi aynı yere, yani kılıcın kabzasına oturttu. Kunduracı bizini yedi kupanın en ucundaki deliklere sokarak iki kere üst üste bastırdı. İki kere çat diye ses çıktıktan sonra bu kez kasanın sadece bir kısmı ekseni üzerinde döndü ve ikinci bir kasa çıktı meydana. İlk kasanın demir kaplamasına inşa edilmişti bu ve onunla birlikte kapanıyordu.

Kasanın içinde iple bağlı ve mühürlenmiş bir deste mektup vardı. Varin onu Daspry'ye uzattı.

Daspry, "Çek hazır mı, Bay Andermatt?" diye sordu.

"Evet."

Değiş tokuş yapıldı. Daspry belgelerle çeki cebine koydu, mektupları Bay Andermatt'a verdi:

"Buyurun bayım, sizin istediğiniz buydu."

Bankacı bir an duraksadı. Onca hırsla aradığı o lanet olası mektuplara dokunmaya korkuyor gibiydi. Sonunda sinirli bir hareketle onları aldı.

Yanı başımda bir inilti işittim. Bayan Andermatt'ın elini tuttum, buz gibiydi.

O sırada Daspry bankacıya döndü:

"Sanırım konuşmamız bitti, bayım. Yok canım, teşekkür falan etme. Kader böyle istedi, ben de size yardımcı oldum."

Telegram : @cinciva

Bay Andermatt çıkıp gitti. Karısının Louis Lacombe'a yazdığı mektupları da beraberinde götürdü.

"Harika," dedi Daspry. Zevkten dört köşeydi. "Her şey yolunda. Şimdi kendi işimize bakalım, dostum. Belgeler sende mi?"

"İşte hepsi burada."

Daspry onları kontrol ettikten sonra cebine attı.

"Aferin, sözünde durdun."

"Ama..."

"Aması ne?"

"İki tane çek ne oldu? Ya para?"

"Amma da küstahsın! Utanmadan onu istiyorsun?"

"Hakkım olanı istiyorum."

"Yani çaldığın belgeler için sana para ödeyeceğiz demek?"

Adam çıldıracak gibiydi. Öfkeden titriyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Para ne olacak? Yirmi bin frank," diye kekeledi.

"Verememem. Bana lazım."

"Parayı ver, yoksa..."

"Sakin ol, sok hançerini cebine."

Adamın kolunu öyle bir kavradı ki diğeri acıdan haykırdı.

Telegram : @cinciva

“Çık dışarı. Açık hava sana iyi gelir. Ben de geleyim mi? Çöplüklerin arasından geçip yıkıntılara gideriz. Onların altında da...”

“Yalan! Yalan bu!”

“Hayır, değil. Şu yedi kırmızı noktalı demir levhayı orada buldum. Louis Lacombe onu hiç yanından ayırmazdı, unuttun mu? Kardeşinle birlikte hem bunu hem de adli makamları ilgilendirecek diğer şeyleri cesetle beraber gömdünüz.”

Varin yumruklarını yüzüne bastırdı, sonra mırıldandı:

“Tamam. Ben kaybettim. Artık bundan bahsetmeyelim. Ama bir şeyi bilmek istiyorum, zararsız bir şeyi.”

“Dinliyorum.”

“Büyük kasanın içinde küçük bir kutu var mıydı?”

“Vardı.”

“22’sini 23’üne bağlayan gece siz buraya geldiğinizde bu kutu o kasada mıydı?”

“Evet.”

“İçinde ne vardı?”

“Ne koyduysanız onlar. Oradan buradan arakladığınız elmaslar, inciler...”

“O kutuyu siz mi aldınız?”

“Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın?”

Telegram : @cinciva

“O zaman ağabeyim onların çalındığını fark etti ve o yüzden intihar etti?”

“Herhalde, sadece Binbaşı Von Lieben’den satın aldığınız mektuplar çalındı diye değil. Mücevherler gitti diye kendini öldürdü. Bana sormak istediğin bu muydu?”

“Bir şey daha var, sizin adınız ne?”

“Öç almayı istediğin için sordun bunu.”

“Lanet olsun! Bakarsınız bir gün durum değişir. Bugün siz güçlüsünüz ama...”

“Yarın sen, öyle mi?”

“Öyle olmasını dilerim. İsminiz ne?”

“Arsen Lüpen.”

“Arsen Lüpen!”

Adam gırtlağına bir darbe indirilmişçesine yıkıldı. Bu iki sözcük tüm umutlarını alıp götürmüştü sanki. Daspry gülüyordu:

“Ne sandın ya? Bu işi sıradan biri mi yapacaktı? Elbette bunun için Arsen Lüpen gerekirdi. Madem artık biliyorsun, intikam planını ona göre hazırla. Arsen Lüpen seni bekliyor.”

Ve tek kelime daha söylemeden Varin’i kapı dışarı etti.

“Daspry, Daspry,” diye seslendim. Elimde olmadan, tanıştığımızdan bu yana seslendiğim ismi kullanmıştım.

Telegram : @cinciva

Kadife perdeyi yana sıyırdım.

Hemen yanıma geldi:

“Ne var? Ne oldu?”

“Bayan Andermatt fenalaştı.”

Onunla ilgilendi. Burnuna kolonya tuttu. Bu arada bana sordu:

“Ne oldu?”

“Mektuplar! Louis Lacombe’un mektupları, sen onları kocasına verdin ya!”

Eliyle alnına vurdu:

“Tüh be! O da buna inandı demek? Ben aptalın tekiyim.”

Tekrar kendine gelen Bayan Andermatt onun söylediklerini duymuştu. Daspry cebinden ufak bir paket çıkardı. Bu Bay Andermatt’ın alıp götürdüğü paketin aynısıydı.

“Buyurun mektuplarınızı, hanımefendi. Bunlar asılları.”

“Ama ötekiler?”

“Ötekiler de aynen bunun gibi, ama dün gece hepsini ben elle yazdım, tabii biraz değiştirerek. Kocanız bunun farkına varamayacağı için onları okuyunca mutlu olacak. Elindeki mektupları orijinal sanacak.”

“Ama el yazım...”

“Taklit edilmeyecek yazı var mı?”

Telegram : @cinciva

Kadın, kendi çevresindeki bir erkeğe nasıl teşekkür ediyorsa Lüpen'e de aynı sözcüklerle minnettarlığını bildirdi. Varin'le Arsen Lüpen'in son tartışmalarını işitmemişe benziyordu.

Ben Daspry'ye bakarken şaşırmaktan kendimi alamadım. Beklenmedik bir ışık altında karşıma çıkan bu eski dosta ne desem ki? Lüpen! Şaşkınlığımı üzerimden atamıyordum. Ama onun keyfi yerindeydi:

"Jean Daspry ile vedalaş artık!"

"Sahi mi?"

"Evet. Jean Daspry yolculuğa çıkacak. Onu Fas'a gönderiyorum. Umarım orada, ömrünün sonuna kadar layık olduğu yaşamı bulur. Hatta şunu söyleyeyim, niyeti de bu zaten!"

"Ama Arsen Lüpen bize kalıyor!"

"Aa, tabii! Kesinlikle. Henüz kariyerinin başlangıcında o ve öyle umuyor ki..."

Birden meraklandım. Onu kolundan çekerek Bayan Andermatt'tan ayırdım:

"İçinde mektupların olduğu ikinci kasayı sen buldun demek?"

"Oldukça zorlandım. Dün gece sen uyurken, kafamda bir şimşek çaktı. Doğrusunu istersen çok kolaymış! Nedense en basit şeyler insanın aklına en son geliyor."

Telegram : @cinciva

Bana kupa yedilisini gösterdi:

"Büyük kasayı açmak için bu kartı mozaik olarak işlenmiş imparatorun kılıcına yerleştirmek gerektiğini bulmuştum."

"Bunu nasıl tahmin ettin?"

"Çok basit. Daha önce bilgi edindim ve 22 Haziran akşamı buraya geldim..."

"Benden ayrıldıktan sonra mı?"

"Evet. Beynini öyle laflarla doldurdum ki sinirli ve çabuk etkilenen biri olduğun için evinde istediğim gibi çalışabildim. Sen de yatağından kıpırdamadın."

"İyi düşünmüşsün."

"Yani buraya geldiğimde bu evde gizli bir kasa olduğunu, onu açmak için de kupa yedilisinin anahtar olarak kullanılacağını biliyordum. İş, bu kupa yedilisini uygun bir yere yerleştirmeye kalıyordu. Bunu arayıp bulmak için bir saat bana yetti."

"Bir saate buldun ha!"

"Mozaikten yapılmış adama baksana!"

"İmparatora mı?"

"O imparator, tüm iskambil kâğıtlarındaki kupa papazının aynısı."

"Vay canına! Sahiden de öyle! Ama nasıl oluyor da kupa yedilisi hem büyük hem de ufak kasayı açtı? Sonra, önce niye sadece büyük kasayı açtın?"

Telegram : @cinciva

“Niye mi? Çünkü önce kupa yedilisini hep aynı yönde yerleştirdim. Ancak dün akıl ettim. Yani ortadaki yedinci noktayı bizin ucuyla aşağı değil de yukarı döndürdüğüm takdirde yedi kupanın konumu değişmiş oluyordu.”

“Vay anasını!”

“Tabii ‘Vay anasını’, ama önce bunu akıl edeceksin.”

“Bir şey daha var; Bayan Andermatt sana anlatmadan önce bu mektupların öyküsünü biliyor muydun?”

“Bana anlatmadan önce mi? Hayır. Ben kasada sadece iki kardeşin birbirine yazdığı mektupları buldum. Buna bakarak onların ihanet ettiklerini anladım.”

“Aslında sen bu iki kardeşin öyküsüne bir rastlantı sonucu bulaştın. Ondan sonra da denizaltıya ait planları ve belgeyi ele geçirmeye çalıştın.”

“Öyle oldu.”

“Peki bunu neden yaptın?”

Daspry gülerek sözümü kesti:

“Amma da meraklısın ha!”

“Öyleyimdir!”

“Pekâlâ, önce Bayan Andermatt’ı evine götüreyim. Sonra *Echo de France*’a bir yazı bırakayım. Ondan

Telegram : @cinciva

sonra kalkar buraya gelirim. Ayrıntıları o zaman konuşuruz.”

Oturdu. Elindeki kısa notlara bakıp yazmaya başladı. Tüm dünyayı heyecanlandıran şu yazıyı kim hatırlamaz ki:

Salvator’un ortaya attığı problemi Arsen Lüpen çözdü. Mühendis Loise Lacombe’un orijinal planlarıyla buna ilişkin belgelerin hepsini Deniz Kuvvetleri Bakanlığı’na teslim etti. Bu planlara göre devletin bu denizaltıyı inşa etmesine katkıda bulunmak üzere bir bağış kampanyası başlattı. Bunun için kendisi yirmi bin frank bağışladı.

Bu yazıyı bana uzatınca, “Bay Andermatt’ın yirmi bin franklık çekiydi bu, değil mi?” dedim.

“Aynen öyle. Varin böylelikle ihanetinin cezasını taksit taksit ödemiş olacak.”

Evet, Arsen Lüpen’i işte böyle tanıdım. Sosyeteden tanıdığım kulüp arkadaşım Jean Daspry’nin Kibar Hırsız Arsen Lüpen olduğunu neden sonra öğrendim.

Böylece kahramanımızla çok hoş bir arkadaşlık ilişkisi kurdum ve günden güne onun güvenini kazanarak bana anlattıklarını saptırmadan aktaran sadık bir yazar oldum.

VII
MADAM IMBERT’İN KASASI

Telegram : @cinciva

Sabahın saat üçünde, ressamların oturduğu Berthier Bulvarı'ndaki küçük evlerden birinin önünde hâlâ yarım düzine araba duruyordu. Bu evin kapısı açıldı. Erkekli kadınlı ziyaretçiler dışarı çıktı. Dört araba sağa sola yönelerek uzaklaştı. Sokakta sadece iki erkek kaldı. Bunlardan biri Courcelles Sokağı'nın köşesinde ayrıldı, çünkü orada oturuyordu. Diğeri yaya olarak yoluna devam etti. Villiers Caddesi'ni geçti, kent surları karşısına düşen yolda ağır ağır ilerledi. Bu soğuk, ama temiz ve güzel havada yürümek bir zevkti. Ayak sesleri bile neşeli yansıyordu sanki.

Ancak birkaç dakika sonra adamın keyfi kaçtı, çünkü takip edildiğinin farkına varmıştı. Etrafına bakındığında gerçekten de ağaçların arasına saklanmaya çalışan bir gölge gördü. Aslında korku nedir bilmezdi, ama yine de adımlarını hızlandırdı. Peşinden gelen adam da koşmaya başlayınca canı çok sıkıldı. Onu bekleyip tabancasını çekmenin daha akıllıca bir iş olacağını düşündü.

Ama buna vakti olmadı, çünkü aynı anda yabancı adam onun üzerine çullandı. İster istemez sokak ortasında dövüşmek zorunda kaldı. Boğuşmaya başladılar, ancak karşısındakinin daha güçlü olduğunu hissetti. 'İmdat!' diye bağırarak yardım istedi. Debelendi, ama sonunda yere savruldu. Yabancı adam onun boğazını sıkarken ağzını da

Telegram : @cinciva

yumak halindeki bir bezle tıkadı. Gözleri kapandı, kulakları çınlamaya başladı. Bayılmak üzereyken boğazını sıkan eller gevşeyiverdi ve saldırgan beklenmedik bir hücuma karşı kendini savunma durumuna geçti.

Bileğine inen bir baston darbesi, aynı anda topuk kemiğine atılan bir tekme sonucu herif acıyla haykırdı. Küfrederek ve topallaya topallaya kaçıp gitti.

Yeni gelen, kaçan adamı kovalamak zahmetine bile katlanmadan yerde yatanın üzerine eğilerek sordu:

"Yaralandınız mı, bayım?"

Yaralı değildi, ama oldukça sersemlemişti. Bir polis memuru çığlığı tesadüfen duymuş ve hemen oraya koşmuştu. Bir araba çağırdılar. Adam kurtarıcısını da yanına alarak Grande Armee Bulvarı'ndaki evine gitti.

Kapı önüne vardıklarında iyice kendine gelmişti. Kurtarıcısına uzun uzun teşekkür etti.

"Hayatımı size borçluyum, bayım," dedi. "Bunu asla unutmayacağımı bilmelisiniz. Şimdi karımı korkutmak istemiyorum, ama bu iyiliğinizin altında kalamam. Onun için bunu bugün kutlamalıyız."

Kurtarıcısını öğle yemeğine davet etti ve adını da söyledi: Ludovic Imbert.

Telegram : @cinciva

“Kiminle tanışmak şerefini kazandım, sorabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi öbürü ve adını söyledi:

“Arsen Lüpen.”

Arsen Lüpen o zamanlar ünlü değildi. Cahorn olayı, cezaevinden kaçışı ve diğer maceralar henüz gerçekleşmemişti. O zamanki adı Arsen Lüpen bile değildi. İleride kendisini büyük bir üne kavuşturacak olan bu isim, Bay Imbert’in kurtarıcısını belirlemek için belki de o anda bulundu. Böylece Arsen Lüpen adı bir bakıma vaftiz edilmiş oldu. Savaşa atılmak için bütün numaraları biliyordu bilmesine, ama seçenekleri yoktu. Kendisini başarıya ulaştıracak otoriteye de sahip değildi; kısacası daha o zamanlar mesleğinde usta olmaktan çok uzaktı, sadece çıraktı.

O sabah uyandığında, sabaha karşı aldığı daveti hatırlayarak sevindi. Sonunda hedefine yaklaşmıştı. Artık kendi gücüne ve yeteneğine yaraşır bir işe başlıyordu. Imbert’in milyonları iştahını öylesine kabartıyordu ki!

Kendini ona göre hazırladı: yıpranmış bir pelerin, çok kullanmaktan dizleri çıkmış bir pantolon, kırmızımsı yumuşak bir şapka, manşetleri tiftiklenmiş bir gömlek ve yalancı yakalık... Hepsi tertemiz olmasına karşın üzerinden fakirlik

Telegram : @cinciva

akıyordu. Kravat yerine de üzerine sahte elmas iğnelenmiş siyah bir şerit taktı. İşte böyle süslü püslü, Montmartre'daki evinin merdivenlerinden aşağı indi. Üçüncü kata gelince durup beklemeden bastonunun topuzuyla kapalı bir kapıya vurdu. Az sonra sokağa çıkmıştı. Önünde bir tramvay durdu. Bindi. Hemen ardından da üçüncü katta oturan kiracı, aynı tramvaya atlayarak gelip yanına oturdu.

Adam az sonra konuşmaya başladı:

"Eee, patron?"

"Her şey yolunda, her şey ayarlandı."

"Nasıl yani?"

"Onlarda yemek yiyorum."

"Onlarda mı?"

"Böyle değerli günlerimi boşa harcar mıyım hiç? Bay Ludovic Imbert'i, tezgâhladığın o kesin ölümden kurtaran ben değil miyim? Bay Ludovic Imbert iyiliğin altından kalmayacak tiplerden. Beni yemeğe davet etti işte."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra diğeri sorma cesaretinde bulundu:

"Yani vazgeçmiyorsunuz?"

"Bak arkadaşım," dedi Arsen, "Dün akşamki saldırıyı gerçekleştirdimse seni sabahın üçünde kaldırıp eline bastonla vurup ayak kemiğini tekmeledimse, yani tek dostumu yaralamak

Telegram : @cinciva

tehlikesini göze aldımsa, bunları iyi hazırlanmış bir kurtarma eyleminin kaymağını yememek için yapmadım herhalde.”

“Ama adamın serveti hakkında kötü şeyler söylüyorlar.”

“Boş versene sen. Ben altı aydan beri bu işin peşindeyim. Altı ay boyunca bilgi topladım, ağımı germiş durumdayım. Hizmetçilerle, borçlu olduğu insanlarla ve bir sürü bostan korkuluğu adamla konuştum. Altı aydır adamın ve karısının sanki gölgesi oldum. Bu yüzden ne yapacağımı iyi biliyorum. Yok servetleri yaşlı Brawford’dan geliyormuş, yok başka bir kaynaktan... Ben sana şunu söyleyeyim: Böyle bir servet var! Var olduğuna göre benim demektir.”

“Vay anasını! Yüz milyon yani.”

“İsterse bunun onda biri ya da beşte biri olsun, o kadar önemli değil. Para kasasında bir sürü tahvil var. Kasanın anahtarını ele geçirmezsem bana da adam demesinler.”

Tramvay Etoile Meydanı’nda durdu. Adam mırıltıyla sordu:

“Peki şimdi ne yapıyoruz?”

“Şu anda yapacak bir şey yok. Ben sana haber veririm. Daha zamanımız var.”

Telegram : @cinciva

Beş dakika sonra Arsen Lüpen, Imbert Konağı'nın görkemli merdiveninden çıktı. Ludovic ona karısını tanıştırdı.

Gervaise kısa boylu, tostoparlak ve sevimli bir kadındı; biraz gevezeydi. Lüpen'i oldukça nazik bir şekilde karşıladı.

"Kurtarıcımızı ağırlarken yalnız olalım istedim," dedi.

Daha söze başlar başlamaz bizim 'kurtarıcı'ya çok eski bir dostuymuş gibi davrandı. Yemekten sonra da içli dışlılardı. Arsen önce kendi hayatını, sonra belediye meclis üyeliği yapmış babasının ne doğru adam olduğunu, acılarla geçen çocukluğunu ve şimdi içinde bulunduğu sıkıntılı durumu anlattı. Buna karşın Gervaise de kendi çocukluğunu, evliliğini, yaşlı Brawford'dan gördüğü iyilikleri, ondan miras kalan yüz milyonu, bu parayı kullanmasında karşısına çıkan engelleri, bu yüzden yüksek faizle kredi almak zorunda kalışını, Brawford'un yeğenleriyle tartışmalarını ve anlaşmazlıkları bir bir sıraladı. Kısacası, anlatmadığı şey kalmadı.

"Düşünebiliyor musunuz Bay Lüpen, bütün kıymetli belgeler kocamın yazıhanesinde. Hisse senetlerinden biri eksildi mi hepsini kaybetmiş sayılırız. Hepsi kasamızda, onlara dokunmuyoruz bile."

Telegram : @cinciva

Lüpen bitişik odayı düşününce hafifçe ürperdi. Asla böylesi bir kuruntuya kapılan bu cana yakın kadın kadar soğukkanlı olamayacaktı!

"Yaa, hepsi orada demek..." dedi. Boğazı kurumuştu.

"Orada."

Böylesine sıcak başlayan ilişkiler daha da sağlamlaşacaktı. Dikkatlice sorulan sorular sonunda Arsen Lüpen, fakirliğini ve içine düştüğü sıkıntıyı dile getirdi. Bu talihsiz genç, hemen karı-kocanın özel sekreteri yapıldı ve yüz elli frank aylıkla işe alındı. Bundan böyle onların yanında kalacaktı. Her gün verilecek işleri daha rahat bir şekilde yerine getirebilmesi için ona ikinci katta bir çalışma odası hazırlandı.

Odayı kendisi seçmişti. Şu 'rastlantıya' bakın ki bu oda Ludovic'in çalışma odasının tam üstündeydi.

Arsen, kısa zamanda bu sekreterlik görevinin aylaklık yapmaktan başka bir şey olmadığını anladı. İki ayda sadece dört tane önemsiz mektup yazdı, bir kere de amirinin bürosuna çağrıldı. İşte bu fırsattan yararlanarak ilk kez para kasasını resmen görme imkânını buldu. Ancak sekreter oluşunun fazla bir önemi yoktu. Öyle ki Milletvekili Anquety'nin veya Baro Başkanı Grouvel'in davetlerine çağrılmadığı gibi, sosyetenin kabul törenlerine de katılamadı.

Telegram : @cinciva

Ama bu durumdan ötürü hiç yakınmadı. Kendi köşesine çekilmeyi yeğledi. Bu arada da hiç vakit kaybetmedi. Ludovic'in bürosuna birkaç kez gizlice giriverdi. Kasayı inceledi, kilitliydi. Ne yaptıysa bir türlü açamadı. Dökme demirden ve çelikten yapılmış, gösterişsiz ve itici bir metal yığınıydı bu. Ne testere, ne matkap, ne de küskü işlerdi...

Metotlu çalışmasına karşın Arsen Lüpen dik kafalı değildi.

"Gücünü yitirdiğin yerde kafanı çalıştıracaksın," dedi kendi kendine. "Önemli olan gözünü ve kulağını açık tutmak."

Bunun üzerine gerekli önlemleri aldı. Adamakıllı uğraşarak odasının döşemesini matkapla deldi ve oraya bir kurşun boru soktu. Bununla büroda olup bitenleri görüp işitecekti.

O günden sonra bütün vaktini döşemeye yüzükoyun yatarak geçirdi. Gerçekten Imbertleri sık sık kasanın önünde görüyordu. Dosyaları karıştırıyor, kayıtları gözden geçiriyorlardı. Kasaya kumanda eden dört düğmeyi peş peşe dört kez çevirirlerken Lüpen, kertik sayısına kulak vererek şifreyi çözmeyi denedi. Imbertlerin hareketlerine dikkat ediyor ve ne konuştuklarını tahmin etmeye çalışıyordu. Anahtarları ne yapıyorlardı? Onları saklıyorlar mıydı?

Telegram : @cinciva

Bir gün, onların kasayı kapamadan dışarı çıktıklarını görünce çabucak merdivenlerden aşağı indi. Hiç tereddüt etmeden içeri daldı. Derken Imbertler geri döndü.

"Aa, kusura bakmayın. Kapıyı şaşırmışım," dedi Lüpen.

Ama Gervaise hemen onu içeri çekti.

"Girin içeri Bay Lüpen, girin. Siz yabancı sayılmazsınız. Bize bir fikir verin. Hangi hisseleri satsak? Yabancı tahvilleri mi, yoksa fonları mı?"

"Ama karşı taraf ne diyecek," diye karşılık verdi Lüpen, şaşırmış gibiydi.

"Onların itiraz hakları yok."

Kasanın kapağını yana doğru açtı. Raflarda deste halinde sarıp sarmalanmış tahviller vardı. Destelerden birini eline aldı.

Ama kocası karşı çıktı.

"Hayır, Gervaise, yabancı tahvilleri satmak enayilik olur. Onların değeri artacak, oysa fonlar yerinde sayacak. Siz ne dersiniz, sevgili dostum?"

'Sevgili dostun' hiçbir fikri yoktu. Yine de fon satmalarını önerdi. Kadın bir başka deste alarak içinden bir belge çıkardı. 1374 franklık bir senetti bu ve yüzde üç faiz getiriyordu. Ludovic onu cebine koydu. Öğleden sonra sekreteriyle birlikte borsacıya uğrayarak 46.000 frank karşılığında senet sattı.

Telegram : @cinciva

Gervaise ne kadar yakınlık gösterse de Lüpen, kendini evindeymiş gibi hissetmiyordu. Tam aksine. Buradaki görevini sürdürürken şaşırdığı oluyordu. Örneğin, türlü vesilelerle hizmetçilerin kendi adını bilmediklerine tanık oldu. Herkes ona 'Bey' diyordu. Ludovic bile aynı şekilde "Bey'e haber verin, bey geldi mi?" diye konuşuyordu. Neden böyle hitap ediyordu acaba?

Imbertlerin hayranlığı soğumaya başladı. Bir kurtarıcıya ne kadar ilgi gösterilirse Lüpen'e o kadarını gösterdiler ve onu boşladılar. Onu rahatsız edilmekten hoşlanmayan acayip bir tip olarak algıladılar ve kabuğuna çekilişini de hoş gördüler. Bu yalnızlığı sanki o istiyordu. Bir keresinde koridordan geçerken Gervaise'in iki kişiyle konuştuğunu duydu. Kadın onun hakkında, "Yabaninin teki," demişti.

"Haydi öyle olsun bakalım, yabani olalım," diye aklından geçirdi. Ve evdekilerin bu acayip tutumuyla uğraşmaktan vazgeçerek planını nasıl uygulayacağını düşündü. Bu işi rastlantıya bırakmayacaktı. Gervaise'in ihtiyatsız davranmasını da bekleyemezdi. Kaldı ki kadın kasanın anahtarını hiç elden düşürmediği gibi her defasında kilidin şifresini değiştiriyordu. Lüpen ona göre davranmalıydı.

Telegram : @cinciva

Bir olay, onun harekete geçmesini sağladı. Bazı gazeteler Imbertlere karşı bir kampanya başlatmıştı. Onları dolandırıcılıkla suçluyorlardı. Arsen Lüpen ailenin yaşadığı bu dramı yakından izledi. Daha fazla beklerse her şeyi kaybedeceğini anladı.

Beş gün süreyle odasına kapandı. Oysa her gün saat altıda işini bitirip eve gidiyordu. Bu nedenle Imbertler onun gittiğini sandılar. Oysa Lüpen odasında yüzükoyun yere uzanarak Ludovic'in bürosunu gözlüyordu.

Beşinci günün akşamı karşısına çıkan fırsatı kaçırmadı. Gece olunca avluya açılan kapıyı kullanarak evden dışarı çıktı. O kapının anahtarı kendisinde vardı.

Ama altıncı gün Imbertlerin, düşmanlarının bu kötü suçlamaları karşısında kasayı açıp sayım yapmaya karar verdiklerini öğrendi.

"Herhalde bu akşam yapacaklar," diye düşündü Lüpen.

Gerçekten de Ludovic akşam yemeğinden sonra bürosuna geçti. Gervaise peşinden geldi. Kasanın kayıt defterlerini karıştırmaya başladılar.

Aradan bir saat geçti, derken bir saat daha. Hizmetçilerin yatmaya gittiklerini işitti. Şimdi birinci katta kimse bulunmuyordu. Derken gece yarısı oldu. Imbertler hâlâ defterlere bakıyordu.

Telegram : @cinciva

“Artık başlamalıyım,” diye mırıldandı Lüpen.

Avluya açılan pencereyi açtı. Dışarısı zifiri karanlıktı. Ne ay vardı ne de yıldızlar. Dolabından düğümlü bir ip çıkardı. Onu pencerenin demirine bağladıktan sonra yağmur borusuna sarılarak kendini aşağı sarkıttı. Alt kattaki büronun penceresine ulaşıverdi. Kalın tül perdeler içeriyi görmesini engelliyordu. Gözlerini dört açıp etrafa kulak kabartarak bir süre hiç kıpırdamadan pencere pervazında kalakaldı.

Sessizlik onu sakinleştirdi. Yavaşça pencerenin kanatlarını iki yana itti. Kimse kontrol etmemişse açılması gerekiyordu çünkü öğleden sonra pencerenin önündeki demire yerine oturmayacak şekilde yarım devir yaptırmıştı.

Pencere aralandı. Lüpen, çok dikkat ederek onu sonuna kadar açtı. Başını içeri soktuktan sonra hiç kımıldamadı. Yan kapanık perdelerden hafif bir ışık sızmaktaydı. Kasanın yanında diz çöken Ludovic’le Gervaise’i gördü. Aralarında usulca konuşuyorlardı. Birkaç kelime konuştuktan sonra işlerine daldılar. Arsen onlarla arasındaki mesafeyi hesapladı. Onları yardım çağırmalarına fırsat vermeden nasıl etkisiz hale getirebileceğini düşündü. Tam üzerlerine atılacaktı ki Gervaise, “Oda soğudu. Ben yatmaya gidiyorum. Ya sen?” dedi.

“Ben şu işi bitireyim.”

Telegram : @cinciva

“Bitirmek mi? Bu iş sabaha kadar bitmez.”

“Olsun. Hiç değilse bir saat daha çalışayım.”

Kadın çekildi. Aradan yirmi ya da otuz dakika geçti. Arsen pencereyi biraz açtı. Perdeler oynadı. Biraz daha açtı. Ludovic başını çevirdi. Perdelerin şiştiğini görünce pencereyi kapamak üzere ayağa kalktı.

Ne bir çığlık koptu ne de bir boğuşmayı gösteren gürültü duyuldu. Arsen birkaç hamlede adamın kafasını, ona en ufak bir zarar vermeden perdeyle sarmalayıp bağladı. Öyle ki Ludovic saldıranın yüzünü bile göremedi.

Lüpen kasaya gitti. İki deste tahvil alıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Sonra bürodan çıkarak merdivenlerden indi. Avluyu geçerek servis kapısını açtı. Sokakta bir fayton bekliyordu. “Önce şunu al,” dedi arabacıya. “Ve peşimden gel.”

Sonra büroya çıktı. İki sefer gidip gelerek birlikte kasayı boşalttılar. Sonra Arsen kendi odasına geçti. İpi ortadan kaldırdı ve ardında bıraktığı tüm izleri sildi. İşi bitmişti.

Birkaç saat sonra Arsen Lüpen, yardımcısıyla beraber tahvilleri saydı. Düş kırıklığına uğramadı, çünkü tahmin ettiği gibi Imbertlerin serveti sanıldığı kadar fazla değildi. Milyonları bulmuyordu, yüz bine bile ulaşmıyordu; daha azdı.

Telegram : @cinciva

Yine de hepsi hatırı sayılır bir para tutuyordu: Bonolar, demiryolu hisse senetleri, Paris kenti tahvilleri, devlet fonları, Süveyş Kanalı Komitesi'ne ve ülkenin kuzeyindeki maden ocaklarına ait hisse senetleri...

Lüpen seviniyordu.

"Elbette bunları biraz zararına satacağız. Yasal engellerle karşılaşacağız, bu yüzden karşılığında belki gülünç rakamlar geçecek elimize. Ama olsun. Bu sermayenin bir kısmıyla istediğim gibi yaşarım ben. Hatta bazı rüyalarımı da gerçekleştirebilirim."

"Kalanını ne yapacağız?"

"Yak gitsin. Bu desteler kasada iyi duruyor, ama bizim işimize yaramaz. Senetleri kasada saklayıp uygun zamanı kollarız."

Ertesi gün Arsen, Imbertlerin evine gitmemek için hiçbir neden bulunmadığını düşündü. Ne var ki gazetelerde beklenmedik bir haber okudu: Ludovic'le Gervaise kaçmıştı!

Para kasasının açılışı tantanalı geçti. Devlet görevlileri kasada sadece Arsen Lüpen'in bıraktığını buldular, azıcık bir şey.

İşte keyifli bir gününde Arsen Lüpen'in bana anlattıkları bu kadardı.

O gün odamı arşınlarken gözleri o zamana kadar görmediğim kadar parlaktı.

Telegram : @cinciva

“Yani turnayı gözünden vurdun,” dedim.

Bana cevap vermeden söylendi:

“Bu meselede açıklığa kavuşturulmayan sırlar var. Sana anlattıklarımın içinde hâlâ aydınlanmamış noktalar bulunuyor. Imbertler niye kaçtı? Onlara istemeyerek yaptığım yardımdan neden yararlanmadılar? Denebilir ki kasada yüz milyon vardı, ama artık yok. Öyleyse onlar çaldı.”

“Çıldırmış olmalılar.”

“Evet, doğru. Çıldırdılar. Ama şu da var ki...”

“Ne? Ne var?”

“Hiç.”

Niye birden sözünü kesti ki? Hepsini anlatmamıştı, bu belli oluyordu. Her şeyi anlatmaya çekiniyordu. Tedirgin oldum. Bu adam bu kadar tereddüt ettiğine göre ortada ciddi bir neden olmalıydı.

Çok düşünmeden bir soru sordum:

“Onları bir daha görmedin mi?”

“Görmedim.”

“Onlara biraz olsun acımadın mı?”

“Ben mi?” dedi. Morali bozuktu.

Öfkesi beni şaşırttı. Bam teline mi basmıştım? Soru sormayı sürdürdüm:

“Sen olmasaydın belki tehlikenin farkına varacaklar ve ceplerini doldurup kaçacaklardı.”

“Yani vicdan azabı mı çekmeliyim?”

Telegram : @cinciva

“Eh, çekmiyor musun?”

Yumruğunu sertçe masaya vurdu.

“Yani sana göre vicdan azabı çekmeliyim öyle mi?”

“İster vicdan azabı de, ister pişmanlık... Yani hiçbir şey hissetmiyor musun?”

“Bu insanlara karşı mı?”

“Servetini çaldığın insanlara.”

“Ne serveti?”

“Şey yani... O iki üç deste tahvil...”

“İki üç deste tahvil ha! Ben onların tüm senetlerini aşırdım, değil mi? Yani kendilerine kalem mirasın bir kısmını? Bütün suçum bu mu yani? Cinayet mi işledim? Hâlâ anlamadın mı, o belgelerin hepsi sahteydi. Duydun mu? Hepsi sahteydi!”

Öylesine sarsıldım ki!

“O dört beş milyon... Sahte miydi yani?”

“Sahteydi!” diye haykırdı. Öfkeden kuduruyordu. “Sapına kadar sahte! Paris kenti hisse senetleri, devlet fonları sahte... Hepsi birer kâğıt parçası! Metelik etmez! Kasanın içindekilerden kuruş kazanmadım. Sonra da diyorsun ki vicdan azabı çekmeliymişim! Asıl onlar çekmeli! Beni acemi çaylak yerine koydular. Dolandırdılar. Çok aptaldım.”

Öfkeden çatlıyordu. Gururu incinmişti.

Telegram : @cinciva

“Ama daha işin başında kazığı yemiştim. Oynadığım rol, daha doğrusu bana oynattıkları rol neydi, biliyor musun? Andre Brawford’un rolü! Evet dostum. Ve ben hiçbir şey fark etmedim! Neden sonra gazeteleri okurken birkaç ayrıntıyı karşılaştırınca gözüm açıldı. Ben kendimi efendisinin hayatını sokak serserilerinin elinden kurtaran biri gibi görürken, onlar beni Brawford’un yerine koyuyormuş meğer. Gel de şaşırma, değil mi? Evlerinin ikinci katında oturan o yabani kişiyi Brawford diye yutturdular. O Brawford da benden başkası değildi. Benim sayemde, Brawford adını kullanarak bankalardan kredi aldılar. Noteri de kazıklayarak kendi müşterilerini borç para vermeye razı ettiler. Ne diyorsun buna? Bu benim için unutulmaz bir ders oldu.”

Birden sustu. Kolumu kavrayarak acı acı söylendi, ama sesinde hem alaycılık hem de rakibine karşı duyduğu hayranlık sezilmekteydi. Konuşmaya devam etti:

“Bak dostum, Gervaise Imbert’in bana olan borcu bin beş yüz frankı buldu!”

Önce gülmekten kendimi alamadım. Ne kadar abartıyordu. Sonra o da güldü.

“Evet, azizim, bin beş yüz frank! Maaş olarak elime kuruş geçmediği gibi, o nazik hanımefendi benden

Telegram : @cinciva

bin beş yüz frank borç aldı. Yani genç bir adamın biriktirdiği bütün parayı. Neden, biliyor musun? Güleceksin! Beslemekte olduğu fakirler için. Dedim ya sana! Kocasının haberi olmadan sözüm ona fakirlere yardım ediyormuş. Ben de bunu yuttum. Gel de gülme bakalım! Arsen Lüpen, dört milyonluk sahte senedini çaldığı kadın tarafından bin beş yüz frank dolandırılıyor. Oysa bu iş için ne kadar uğraştım, ne kadar kafa yordum, ne dâhice kurnazlık gösterdim, bilemezsin. Ömrümde ilk kez bu kadar aptalca davrandım. İlk kez dolandırıldım, az para da kaybetmedim."

VIII
SİYAH İNCİ

Hoche Caddesi 9 numaradaki evin kapıcısı, şiddetli bir zil sesiyle uykusundan uyandı. Kilide bağlı kordonu çekti ve kapı açıldı. Kadın homurdandı:

"Herkes döndü sanmıştım. Saat neredeyse üç!"

Kocası mırıldandı:

"Belki de doktoru çağırıyorlar."

Bu tahminimi doğrulayan bir ses duyuldu:

"Doktor hangi katta oturuyor?"

Telegram : @cinciva

“Üçüncü katta, solda. Ama doktor geceleri rahatsız edilmekten hoşlanmaz.”

Adam koridordan geçti. Birinci ve ikinci katları çıktı. Doktor’un katında durmadan beşinci kata çıktı. Orada cebinden iki anahtar çıkardı. Birincisiyle kapının kilidini, ikincisiyle de güvenlik sürgüsünü açtı.

“Harika,” diye mırıldandı. “İş çok kolaymış, ama önce dönüşü garantilemeli. Bir düşünelim şimdi. Doktorun zilini çalmak ve onunla birlikte dışarı çıkmak için mantıken ne kadar vaktim oldu? Yeterince olmadı. Biraz sabır gerek.”

On dakika sonra merdivenden indi. Bir yandan doktora sövüp sayarken, kapıcı dairesinin camını vurdu. Kapı açıldı; adam dışarı çıktıktan sonra kapıyı çekti, ama tam kapanmasın diye kilit boşluğuna ufak bir demir parçası soktu. Sonra hiç ses etmeksizin, kapıcı da fark etmeden eve tekrar giriverdi. Böylece bir tehlike anında kaçışını garantilemiş oluyordu.

Hiç acele etmeden beşinci kata çıktı. El fenerinin ışığında paltosunu ve şapkasını sahanlıktaki bir sandalyeye koydu. Bir başka sandalyeye de oturarak pabuçlarını kalın bir keçeyle sarıp sarmaladı.

Telegram : @cinciva

“Oh be, bu iş de bitti. Çok kolaymış. Düşünüyorum da neden herkes hırsızlık mesleğini seçmiyor ki? Biraz yeteneğin oldu mu, kafanı da çalıştırabiliyorsan bundan daha rahat bir meslek yok. Bol bol dinlenebilirsin. Tam aile babasına göre bir meslek. Rahat mı rahat. Ama işte bazen can sıkıyor.”

Evin planını gösteren katlanmış bir kâğıdı açtı.

“Bakalım nerede bulunuyoruz... Şu andaki yerimi görüyorum: Hemen girişte kare şeklinde işaretlenmiş. Salon, yatak odası ve yemek odası cadde tarafında. Orada vakit kaybetmeye değmez. Kontes’in berbat bir zevki olmalı, baksana ortada kıymetli tek bir vazocuk bile yok! Haydi biz işimize bakalım. Hımm, şuraya bir koridor çizilmiş; yatak odaları buraya açılıyor. Üç metre sonra, Kontes’in yatak odasıyla bitişik gömme dolabın kapısı çıkacak karşıma.”

Planı katladı, el fenerini söndürdü. Koridorda ilerlerken saymaya başladı:

“Bir metre. İki metre. Üç metre... İşte kapı! İşler tıkırında, çok şükür! Odayla aramda sadece bir sürgü var. Bu sürgünün yerden bir metre kırk üç santim yüksekte olduğunu biliyorum. O zaman onun etrafında yuvarlak bir yarık açtım mı, bu iş biter.”

Telegram : @cinciva

Cebinden gerekli aletleri çıkardı, ama aklına bir şey gelince durdu.

"Belki de kapı sürgülenmedi? Bir denesek iyi olur. Boşu boşuna uğraşmamış oluruz."

Kapının tokmağını çevirdi. Kapı açıldı.

"Lüpen yine dört ayak üstüne düştün! Daha ne istiyorsun ki? Çalışacağın yeri biliyorsun. Kontes'in 'Siyah İnci'yi nerede sakladığını da biliyorsun. O zaman 'Siyah İnci' senin sayılır. Yeter ki sessiz mi sessiz, gece kadar da görünmez ol."

Arsen Lüpen yatak odasına açılan bu camlı kapıyı açmak için yarım saat kadar uğraştı. O kadar dikkatli çalıştı ki Kontes uyumamış bile olsa onu ürkütecek tek bir tıkırtı çıkarmadı.

Plandaki tarife göre bir kanepe boyunca yürüyecek, derken bir koltuğa toslayacaktı. Ondan sonra da yatağın yanındaki ufak bir masaya. Masanın üzerinde, içinde mektup kâğıtları bulunan bir kutu olacaktı. O kutunun içinde de 'Siyah İnci!' vardı.

Halının üzerine uzandı, kanepe boyunca yerde sürüdü. Derken durdu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Korkmasına korkmuyordu, ama derin sessizliğe gömülen bir insanın içine düştüğü sinirsel sıkıntıyı üstünden atamıyordu. Buna kendisi de şaştı, çünkü şimdiye kadar çok daha heyecanlı dakikalar

Telegram : @cinciva

yaşamıştı. Şu anda bir tehlike yoktu. Öyleyse kalbi neden öyle küt küt atıyordu? Hemen yanı başında uyumakta olan kadın mı onu bu kadar etkilemişti yoksa?

Kulak kabarttı, düzenli nefes alış verişleri duyar gibi oldu. Yanında yakından tanıdığı biri varmış gibi içi rahatladı.

Koltuğu aradı. Karanlıkta kolunu uzatıp orayı burayı yoklayarak masaya yaklaştı.

Sağ eli masanın bacağına dokundu.

Sonunda! Ayağa kalkacak, inciyi alacak, sonra da kaçacaktı. O zaman iş bitecekti! Ama yüreği vahşi bir hayvanın yüreği gibi, göğsünü delecekmişçesine yine çarpmaya başladı. Kontes bu gürültüden neredeyse uyanacaktı.

Tüm iradesini kullanarak sakin olmaya çalıştı, ama ayağa kalkarken sol eli halı üzerindeki bir şeye dokundu. Bunun bir şamdan olduğunu hemen anladı. Yere düşmüş bir şamdan. Onun yanında başka bir şey buldu: Bir saatti bu. Hani şu meşin kaplı kutularda saklı, seyahatlerde kullanılan ufak masa saatlerinden.

Ne? Ne olmuştu? Hiçbir şey anlamıyordu. Bu şamdan, bu masa saati neden yerlerinde durmuyordu? Bu tüyler ürpertici karanlıkta neler oluyordu?

Telegram : @cinciva

Birden bir çığlık attı. Bir şeye dokunmuştu! Acayip bir şeye, tarif edilmez bir şeye! Yirmi saniye, derken otuz saniye bekledi. Hiç kımıldamadı. Alnından terler akıyordu ve parmakları hâlâ o şeyi hissediyordu.

İnsan üstü bir gayretle yeniden kolunu uzattı. Eli yine bir şey hissetti. Acayip ve tarif edilmez bir şeydi bu... Dokundu. Yokladı ve hemen anladı. Saçlar ve bir yüz. Soğuktu, buz kesmişti bu yüz.

Gerçi ne denli dehşet verici de olsa Lüpen gibi biri elbette kendini toparlayacaktı. Hemen el fenerini yaktı. Önünde kanlar içinde bir kadın yatıyordu. Boynunda ve omuzlarındaki yaralar korkunçtu. Üzerine eğilerek kadını muayene etti. Ölmüştü.

"Ölmüş, ölmüş..." diye yineledi. Taş kesilmişti.

Gözlerini kadına dikti. Dudaklarının nasıl büküldüğüne, morarmış vücuduna, halıya yayılan pıhtılaşmış ve koyulaşmış kana baktı.

Ayağa kalktıktan sonra elektrik düğmesini çevirdi. Işık odayı aydınlattı. Burada kıyasıya bir savaş olduğu kesindi. Yatak darmadağınıktı, yorganlarla çarşaflar paramparça olmuştu. Yerde şamdan vardı, yanı başında da saat. Saat on biri yirmi geçede durmuştu. Az ötede devrik bir sandalye vardı ve her yer kandan geçilmiyordu.

"Ya 'Siyah İnci'?" diye mırıldandı.

Telegram : @cinciva

Kâğıt kutusu yerinde duruyordu. Heyecanla onu açtı. Mücevher kutucuğu oradaydı. Ama içi boştu.

"Lanet olsun!" diye söylendi. "Şansına çok güvendin, Lüpen. Kontes öldürüldü, 'Siyah İnci' yok oldu; durum hiç de iyi değil. Hemen buradan kaç, yoksa hapı yutarsın. Tüm şüpheleri üzerine çekersin."

Yine de yerinden kıpırdamadı.

Kaçmak mı? Başkası olsaydı bunu yapardı, ama Arsen Lüpen? Onun daha daha iyi bir işi yok muydu? Her şeyi sırasıyla düşündü. "Her şeyden önce vicdanın rahat! Diyelim ki sen komisersin, soruşturmayı yürüteceksin. Evet, bunun için sağlam kafa lazım. Ama benim kafam öyle bir durumda ki..."

Bir koltuğa çöktü. Sıkılı yumruklarını ateş gibi yanan alnına dayadı.

Hoche Caddesi Olayı son zamanlarda bizi çok huzursuz etmişti. Bu cinayete karışmamış olsaydı ve meseleyi aydınlığa çıkarmasaydı tüm bunları kesinlikle anlatmazdım.

Onun bu işe karıştığından çok az kişinin haberi oldu; ama kimse asıl gerçeği, bu acayip olayın içyüzünü bilemedi.

Bir zamanların ses sanatçısı Leontine Zalti'yi Boulogne Ormanı'nda görmeyen kaldı mı acaba?

Telegram : @cinciva

Kont d'Andillot'nun dul karısı... Zalti ailesi bundan yirmi yıl kadar önce Paris'te saltanat sürmüştü; elmasları ve incileri tüm Avrupa'da dillerden düşmüyordu. O zamanlar Kontes'in boynunda bir sürü bankanın para kasalarını ve bir sürü altın madenlerini taşıdığı söylenirdi. Müzayedeye çıkarılan o harika koleksiyonlardan geriye sadece o ünlü 'Siyah İnci' kalmıştı. 'Siyah İnci'! Yani Kontes onu bozdurmak istese, inanılmaz bir servet eline geçerdi.

Ama bozdurmak istemedi. Masraflarını kısarak daha ufak bir eve çıkmayı, oda hizmetçisi, aşçısı ve bir uşağıyla birlikte orada yaşamayı yeğledi. Bu paha biçilmez mücevheri satmak niyetinde değildi. Nedenini de açıklamaktan çekinmedi: 'Siyah İnci' bir imparatorun hediyesiydi!

Ve Kontes orta halli bir hayat sürerken iflas edecek duruma düştü. Yine de iyi günlerin anısına o inciye sadık kaldı. "Hayatta kaldığım sürece..." diyordu, "ondan ayrılmam!" İnciyi sabahtan akşama kadar boynunda taşıyordu. Geceleri onu sadece kendi bildiği bir yerde saklıyordu.

Gazetelerin abartılı haberleri üzerine millet meraklandı. Hele hele katil zanlısının tutuklanması, bu olayı daha gizemli bir hale getirdi. Herkesin heyecanı arttı.

İki gün sonra gazetelerde şu haber çıktı:

Telegram : @cinciva

Aldığımız habere göre Kontes d'Andillot'nun uşağı Victor Danegre tutuklandı. Hakkındaki suç delilleri ezici nitelikte. Emniyet Müdürü Bay Dudouis onun çatı katındaki yatağının altına yerleştirilmiş uzun kollu yeleğinin yeninde kan lekeleri buldu. Ayrıca bu yelekte bez kaplı bir düğme eksikti. Bu düğme daha araştırmanın başında, maktülün yatağının altında bulundu.

Anlaşılan Danegre akşam yemeğinden sonra çatı katındaki odasına çıkmadı. Giyinme odasına geçerek camlı kapıdan Kontes'in 'Siyah İnci'yi nereye sakladığına baktı.

Ancak bu iddiamızı doğrulayacak kanıtlar henüz bulunmuş değil. Her ne olursa olsun, açıklanmamış bir nokta var: Sabahın saat yedisinde Danegre, Courcelles Bulvarı'ndaki bir tütüncüye gitti. Kapıcı kadın da, tütüncü de buna tanık. Öte yandan koridorun sonundaki odalarda kalan Kontes'in aşçısıyla oda hizmetçisi sabah saat sekizde kalktıklarında sahanlıktaki kapıyla mutfak kapısının ikişer kez kilitli olduğunu savundular. Bu kişiler yirmi yıldan beri Kontes'in hizmetinde olduğu için her türlü şüpheden uzak sayılıyor. O zaman akla şu soru geliyor: Danegre evden nasıl dışarı çıktı? Başka anahtar mı yaptırmıştı? Araştırma sonucu herhalde öncelikle bu nokta aydınlanmış olacak.

Telegram : @cinciva

Ama araştırma bir sonuç getirmedi. Aksine, Victor Danegre'nin sabıkalı olduğu meydana çıktı. Uçarı çapkınlığının yanı sıra karşısındakini gözünü kırpmadan bıçaklayabilecek bir tipti. Ancak olayın üzerine ne kadar gidildiyse hep belirsizlik ve çelişkiyle karşılaşıldı.

Önce ölenin yeğeni ve tek varisi olan Bayan Sincleves'e göre Kontes, ölümünden bir ay önce bir mektup göndererek 'Siyah İnci'nin saklı olduğu yeri yazmıştı. Ama aynı gün 'Siyah İnci' ortadan kaybolmuştu. Onu kim çalmıştı?

Öte yandan kapıcı kadınla kocası, Doktor'a gitmek isteyen bir adama kapıyı açtıklarını söyledi. Doktor'a soruldu. Kimse kapısını çalmamıştı. Kimdi bu adam öyleyse? Bir suç ortağı mı?

Böyle bir suç ortağının varlığı basın ve halk tarafından benimsendi. Özellikle emektar Başmüfettiş Ganimard bu fikri savundu. Haksız da sayılmazdı.

"Bu işte Lüpen'in parmağı var," dedi yargıca.

"Peh!" dedi yargıç, "Sen her yerde hep Lüpen'i görürsün zaten!"

"Her yerde onu görürüm, çünkü her yerde karşıma çıkar."

"İşin içinden çıkamadığın meselelerde desen daha iyi olur. Ancak bu olayda dikkat etmen gereken bir

Telegram : @cinciva

şey var: Durmuş saate bakılırsa cinayet gece on biri yirmi geçe işlenmiş. Kapıcının bahsettiği adamsa sabahın üçünde gelmiş.”

Mahkemeler nedense kendilerine sunulan ilk kanıtların etkisi altında kalır, ama gerçekler ortaya çıktıkça hemen fikir değiştirir. Victor Danegre’nin talihsiz geçmişi yani sabıkalı, alkolik ve çapkın oluşu yargıcı etkiledi. Başlangıçta ele geçen bir iki ipucundan başka yeni bir veri ortaya çıkmadığı halde yargıç, ilk kanaatinden dönmedi. Sorguyu bitirdi.

Birkaç hafta sonra duruşma başladı, ama hazırlıksız ve tatsız geçti. Başkan isteksizce yönetti. Savcı pek yüklenmedi. Bu koşullarda Danegre’in işi kolaylaştı. Suçlamadaki boşlukları ve saçmalıkları dile getirdi. Elde kesin bir kanıt yoktu. Anahtarı kim yaptırmıştı? Böyle bir anahtar olmadan Danegre evden çıktıktan sonra sokak kapısını iki kez kilitleyemezdi ki! Ondaki anahtarı kim görmüştü? Böyle bir anahtar varsa, şimdi neredeydi? Katilin bıçağını kim görmüştü ve şimdi bıçak neredeydi?

Avukat, “Önce, öldüren kişinin müvekkilim olduğunun kanıtlanması gerekir. Cinayeti ve hırsızlığı gerçekleştirenin saat üçte eve giren o esrarengiz kişi olmadığını ispat ediniz. Siz diyorsunuz ki saat on biri yirmi geçiyordu, öyle mi?

Telegram : @cinciva

Ee, ne olmuş ki? Bir saati işinize geldiği gibi ayarlayıp bozamaz mısınız?”

Victor Danegre beraat etti.

Bir cuma akşamı cezaevinden çıkarıldı. Zayıflamıştı, altı hafta hücrede kalmak onu bunaltmış ve çökertmişti. Soruşturma, yalnızlık, duruşma, jürinin karar vermesi... Tüm bunlar onu hasta etmişti. Geceleri karabasan görüyordu, sanki hep giyotine götürülüyordu. Ateşler içinde yanarken korkudan tir tir titriyordu.

Anatole Dufour adı altında, Montmartre’da ufak bir oda kiraladı. Orada burada gündelikle çalışırken arada bir hırsızlık da yaptı.

Üzücü bir hayattı bu! Üç kez işe alındı, ama asıl kimliği ortaya çıkınca kovuldu.

Sık sık takip edildiğini fark etti ya da öyle sandı. Peşindekiler polisti, bundan emindi. Onu tuzağa düşürmek istiyorlardı. Yakasına yapışan bir elin gittikçe kasılmakta olduğunu hissediyordu.

Bir akşam o civardaki lokantalardan birinde yemek yerken karşısına biri oturdu. Kırk yaşlarında görünüyordu. Pelerini yıpranmıştı. Kendine çorba, sebze ve şarap ısmarladı.

Çorbasını içtikten sonra bakışlarını Danegre’e dikerek uzun uzun onu süzdü.

Telegram : @cinciva

Danegre sarardı. Haftalardan beri kendisini izleyenlerden biri olmalıydı bu adam. Ne istiyordu ki? Danegre kalkmayı denedi. Yapamadı. Gücü yetmemişti.

Adam önce kendi bardağını şarapla doldurdu, sonra da Danegre'inkini.

"Şerefe, arkadaş!"

Victor kekeledi:

"Evet... Evet... Şerefe, arkadaş."

"Şerefine, Victor Danegre."

Victor irkildi:

"Ben... Ben... Yemin ederim ki..."

"Neye yemin edeceksin? Senin sen olmadığına mı? Kontes'in uşağı!"

"Ne uşağı? Benim adım Dufour. İsterseniz lokantacıya sorun."

"Dufour, Anatole. Evet, lokantacıya göre sen Dufour'sun, ama mahkeme kayıtlarında ismin Danegre. Victor Danegre."

"Doğru değil, doğru değil bu! Size yalan söylemişler."

Yeni gelen, cebinden bir kart çıkararak ona uzattı. Victor okudu:

"Grimaudan, Emniyet'ten emekli müfettiş. Bilgiler gizli tutulur."

Adam titredi:

Telegram : @cinciva

“Siz polisten misiniz?”

“Artık polis hesabına çalışmıyorum. O meslek beni sarmıyor. Ben kendi yolumu kendim buluyorum, böylesi daha iyi. Zaman zaman altın değerinde işler çıkıyor karşıma, seninki gibi.”

“Benimki gibi mi?”

“Evet, seninki gibi. Seninki harika bir iş. Hani biraz yardım etsen...”

“Ya etmezsem?”

“Etmek zorundasın. Öyle bir durumdasın ki önerimi reddedemezsin.”

Victor başına gelecekleri biliyormuş gibi kaygılandı. Hemen sordu:

“Mesele nedir? Anlatsanıza!”

“Peki,” dedi, “Kısa keselim. Dört kelime: Beni Bayan Sincleves gönderdi.”

“Sincleves mi?”

“Kontes d’Andillot’un vârisi.”

“Ee?”

“Bayan Sincleves beni, senden ‘Siyah İnci’yi almak için görevlendirdi.”

“Siyah İnci mi?”

“Hani sen çaldın ya!”

“O bende değil.”

“Sende!”

Telegram : @cinciva

“Bende olsaydı katil olurdum.”

“Zaten katil sensin.”

Danegre gülümseye çalıştı.

“Bakın bayım, mahkeme sizinle aynı fikirde değil. Jüri beni suçsuz buldu. Vicdanı olan biri on iki namuslu adamın kararına saygı göstermeli...”

Emekli müfettiş onu kolundan yakaladı:

“Burada nutuk atma. Şimdi beni iyi dinle ve söyleyeceklerimi düşün, çünkü düşünmeye değer. Danegre, sen cinayetten üç hafta önce aşçı kadından arka kapının anahtarını aşırdın ve bunun aynısını Oberkampf Sokağı, 244 numaradaki Anahtarcı Outard’a yaptırdın.”

“Doğru değil, doğru değil bu,” diye homurdandı Victor. “Kimse bu anahtarı görmedi. Böyle bir anahtar yok ki!”

“İşte burada.”

Kısa bir sessizlikten sonra Grimaudan devam etti:

“Sen kontesi ekmek bıçağıyla bıçakladın. O bıçağı da aynı gün, anahtar yaptırırken Cumhuriyet Pazarı’ndan satın aldın. Bıçağın bir yüzü kördü ve olukluydu.”

“Hepsi yalan. Kafadan atıyorsunuz. Kimse bıçağı görmedi.”

“O da burada.”

Victor Danegre irkildi. Emekli müfettiş devam etti:

Telegram : @cinciva

“Üzerinde pas lekeleri var, bunun nereden geldiğini söyleyeyim mi?”

“Ne yani? Elinizde bir anahtarla bir bıçak var. Onların bana ait olduğunu kim kanıtlayacak ki?”

“Önce anahtarcı, sonra da bıçağı satın aldığın satıcı. Ben onların hafızalarını tazeledim bile. Seni onlarla yüzleştirirsem hemen tanırlar.”

Kısa cümlelerle, sert ve kesin konuşuyordu.

Danegre korkudan titriyordu. Ne yargıç, ne mahkeme başkanı, ne de jüri heyetindekiler... Hiçbiri onu böylesine köşeye sıkıştırmamıştı. Kendisinin bile ayırt edemediği şeyleri bu adam o kadar açık ve seçik görüyordu ki!

Yine de aldırmaz gözükmeye çalıştı:

“Yani elinizdeki tüm kanıtlar bunlar mı?”

“Bir tane daha var. Cinayetten sonra aynı yoldan geri döndün. Ama giyinme odasında dehşete kapıldın ve dengeni sağlamak için duvara dayandın.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye kekeledi Victor. “Kimse bunu bilemez.”

“Hayır, mahkeme bilemez. Savcılardan hiçbirinin aklına bir mum yakıp duvarı incelemek gelmedi. Bunu yapsalardı beyaz sıvanın üstünde hafif kırmızı bir leke görürlerdi. Bu, senin başparmağının iziydi. Kanlıydı ve sen onu duvara sürtmüştün. Tabii ki

Telegram : @cinciva

bunu sabıka dosyalarındaki parmak izleriyle karşılaştırarak senin kimliğini meydana çıkarmak işten değil." Victor Danegre ölü gibi sarardı. Alnından terler süzülüyordu. Fal taşı gibi açtığı gözlerini karşısındaki yabancıya çevirdi. Bu adam görünmez bir şahit gibi cinayeti her yönüyle anlatmıştı işte!

Başını öne eğdi; yenilmişti. Artık çaresizdi. Aylardan beri bütün dünyaya karşı savaşmayı bilmişti, ama bu adama karşı hiçbir şey yapamayacağını anladı.

"İnci'yi size verirsem benim payıma ne düşecek?" diye kekeledi.

"Hiçbir şey."

"Nasıl? Dalga mı geçiyorsunuz? Ben size yüz binler değerinde bir şey veriyorum, sonra da hiçbir şey almıyorum, öyle mi?"

"Hayatını alıyorsun."

Victor'un tüyleri diken diken oldu. Grimaudan yumuşak bir sesle konuştu:

"Bak Danegre, bu incinin senin için hiçbir değeri yok. Onu satamazsın sen. Ne diye evde tutacaksın?"

"Gizli alıcıları var. Bir gün istediğim fiyata onu elden çıkarabilirim."

"O 'bir gün' çok geç olacak."

"Niye?"

Telegram : @cinciva

“Niye mi? Polis yine işe el atacak. Kendi kanıtlarımı, yani bıçağı, anahtarı ve senin parmak izini mahkemeye teslim edersem hapı yuttuğunun resmidir.”

Victor başını elleri arasına alarak düşündü. Kaybetmişti, bu kez tamamen kaybetmişti. Birden kendini yorgunluktan ölecekmiş gibi hissetti. Dinlenmeye ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Mırıldandı:

“İnci’yi ne zaman istiyorsunuz?”

“Bu gece, saat birden önce.”

“Ya getirmezsem?”

“Getirmezsen şu mektubu postaya veririm. Bayan Sincleves de sana karşı savcılığı harekete geçirir.”

Danegre ağzına kadar doldurduğu iki bardak şarabı üst üste içtikten sonra ayağa kalktı:

“Hesabı öde de gidelim. Bu berbat işten bıktım artık.”

Gece olmuştu. İki adam Lepic Sokağı’ndan aşağı inerek dış bulvarlardan geçip Etoile Meydanı’na yöneldi. Sessizce yürüdüler. Victor çok bitkindi ve suratı asıktı.

Monceau Parkı’na geldiklerinde, “Ev yan tarafta,” dedi.

“Tutuklanmadan önce sadece bir kere evden dışarı çıkmadın mı sen?”

Telegram : @cinciva

“Geldik,” dedi Danegre boğuk bir sesle.

Bahçe parmaklıkları boyunca yürüdüler. Köşesinde tütüncü dükkânı bulunan bir sokağı geçtiler. Birkaç adım attıktan sonra Danegre durdu. Bacakları büküldü. Bir banka çöküverdi.

“Eee?” diye sordu diğeri.

“Orada.”

“Orada mı? Ne diyorsun sen be?”

“Orada işte! Önümüzde.”

“Önümüzde mi? Bana bak, Danegre. Benimle dalga geçme...”

“Dalga geçmiyorum. İnci’nin nerede olduğunu söylüyorum.”

“Nerede?”

“İki kaldırım taşının arasında.”

“Hangileri?”

“Siz arayın.”

“Hangileri diyorum sana?” diye yineledi Grimaudan.

Victor cevap vermedi.

“Yani önünde diz mi çökeyim istiyorsun?”

“Yok, ama... Yoksulluktan gebereceğim sonra.”

“Tereddüt ediyorsun ha? Haydi sana bir iyilikte bulunayım. Ne kadara ihtiyacın var?”

Telegram : @cinciva

“Amerika’ya gidecek gemi için bir güverte bileti yeter.”

“Oldu.”

“Öncelikli masraflar için de yüz frank.”

“İki yüz vereceğim, ama konuş.”

“Lağım deliğinin sağından itibaren taşları sayın! On ikiyle on üçüncü taşın arasında.”

“Kanalizasyonun içinde mi?”

“Evet, kaldırımın hemen altında.”

Grimaudan etrafına bakındı. Tramvay ve yayalar geçiyordu. Peh! Kimin aklına gelecekti ki...

Çakısını çıkardı, on ikiyle on üçüncü taşın arasına soktu.

“Ya orada değilse?”

“Çömelip onu oraya sokarken gören olmadıysa hâlâ oradadır.”

Acaba hâlâ orada olabilir miydi? Lağımın pis sularına bırakılmış ‘Siyah İnci’ kendisini bulanı bekliyor. ‘Siyah İnci’... Muhteşem bir servet!

“Ne kadar derinde?”

“On santim kadar.”

Islak kumu kazmaya başladı. Çakısının ucu bir şeye çarptı. Parmaklarıyla deliği genişletti. ‘Siyah İnci’yi gördü!

“Al sana iki yüz frank! Bileti postayla gönderirim.”

Telegram : @cinciva

Ertesi günü tüm dünyaya dağıtılan *Echo de France*'ta şu yazı çıktı:

Dün 'Siyah İnci', onu Kontes d'Andillot'nun katilinden alan Arsen Lüpen'in eline geçmiş bulunuyor. Önümüzdeki günlerde bu ünlü mücevherin aslına sadık kalınarak yapılan taklitleri Londra, St. Petersburg, Kalküta, Buenos Aires ve New York'ta sergilenecektir. Arsen Lüpen, mektupla gelecek teklifleri beklemektedir.

Arsen Lüpen bana bu olayın ardındaki gerçekleri açıkladıktan sonra sözlerini şöyle bitirdi:

"Görüyorsun işte, kötülük daima cezalandırılır. Erdem ise ödüllendirilir."

"Bu olaydan yararlanan da emniyetten emekli müfettiş Grimaudan adı altında sen oldun desene!"

"Doğrusu bu maceradan ötürü kendimle gurur duyuyorum. Kontes'in odasında geçirdiğim o kırk dakikayı sana anlatamam! Onun öldüğünü saptadıktan sonra, tam o anda hayatımın en şaşırtıcı ve karışık anını yaşadım. Kendim berbat bir duruma düşmüşken kırk dakika içinde cinayetin nasıl işlendiğini kurguladım ve bazı ipuçlarına dayanarak katilin ancak kontesin uşağı olabileceğine karar verdim. Ve düşündüm, 'Siyah İnci'yi ele geçirmem için onun tutuklanması gerekiyordu. Bu nedenle yeleğin düğmesini bulsunlar diye cinayet mahalline bıraktım. Ama

Telegram : @cinciva

yine de onun suçunu kanıtlayacak kesin ipuçları olmamalıydı. Bu yüzden yerdeki bıçağı ve kilitte unutulmuş anahtarı aldım. Giyinme odasının duvarındaki parmak izlerini sildim. O anda ilham geldi herhalde...”

“Bir dâhiye nasıl gelirse,” diye sözünü kestim.

“Sen istersen dâhi de. Yani herkesin aklına gelmez bu. En kısa zamanda planımın iki dayanak noktası gerçekleşmeliydi: Tutuklama ve beraat! Adamımı önce iyice yıpratacak, sonra bozguna uğratacaktım. Ruhuna o kadar işleyecektim ki serbest kalır kalmaz ona kuracağım basit bir tuzağa düşmesi kaçınılmaz olacaktı.”

“Basit diyorsun, ama nasıl olsa onun için bir tehlike yoktu.”

“Aslında hiç yoktu. Çünkü verilen beraat karan bir daha bozulmaz.”

“Zavallı herif...”

“Victor Danegre mi zavallı herif? Unutma ki o bir katil. ‘Siyah İnci’nin onda kalması çok büyük bir haksızlık olurdu. Adam hayatta, düşünsene. Danegre yaşayacak!”

“Ve ‘Siyah İnci’ sende kalacak.”

Cüzdanındaki gizli gözlerden birinden çıkardığı ‘Siyah İnci’yi hem parmaklarıyla hem gözleriyle okşadı ve içini çekti:

Telegram : @cinciva

“Bakalım bu mücevher hangi Rus soylusunun ya da hangi enayi ve hava atmaya meraklı racanın olacak? D’Andillot Kontesi Leontine Zaidi’nin boynunu süsleyen bu güzellik timsali görkemli taşı hangi Amerikalı milyarder satın alacak?”

IX
HERLOCK SHOLMES GEÇ KALIYOR

“Arsen Lüpen’e o kadar benziyorsunuz ki, Velmont!”

“Onu tanıyor musunuz?”

“Şey, sadece resimlerinden. Ama zaten onların hiçbiri birbirine benzemiyor. Ancak hepsinin yüzünde aynı ifade var, tıpkı sizinki gibi.”

Horace Velmont alınmışa benziyordu.

“Aslında dostum, bunu ilk söyleyen siz değilsiniz. İnanın bana.”

“Yani,” diye Devanne üsteledi, “sizi bana yeğenim Estevan tavsiye etmeseydi ve siz de güzelliğine hayran olduğum o deniz manzaralarını çizen ünlü ressam olmasaydınız, Dieppe’te bulunduğunuzu polise ihbar etmez miydim diye düşünüyorum.” Bu şakaya herkes güldü. Thibermesnil Şatosu’nun büyük yemek salonunda Bankacı Georges Devanne

Telegram : @cinciva

ve annesinin daveti üzerine kalkıp gelen Velmont'dan başka, köyün papazı Rahip Geliş ve o civarda manevra yapan bir alaya mensup bir düzine kadar subay vardı. İçlerinden biri seslendi:

"Ama Arsen Lüpen Paris'ten Le Havre'a giden ekspreste yaptığı soygundan sonra sahilde görülmemiş miydi?"

"Çok doğru. Üç ay önce ilk kez ve ondan sonraki hafta orduevinde bizim harika Velmont'umuzla karşılaştım. O günden sonra kendilerini evimde ağırlamak şerefine nail oldum. Bu ziyaret nedeniyle kendileri önümüzdeki günlerden birinde, daha doğrusu yarın gece burada yatıp kalkacakları için memnunum."

Yine gülüşüldü ve eski şövalyelerin toplandığı salona geçildi. Burası çok büyük, tavanı oldukça yüksek bir odaydı. Adına nedense Guillaume dedikleri bir kulenin iç kısmını oluşturuyordu. Georges Devanne, Thibermesnil Derebeylerinin yüzyıllar boyunca biriktirdikleri paha biçilmez hâzineleri hep buraya istif etmişti: Sandıklar, yemek takımları, mangallar, çok kollu şamdanlar... Doğal taşlarla inşa edilen duvarlarda şahane güzellikteki halılar asılıydı. Sivri kemerli, bombeli camlı ve kurşun bölmeli dört pencere, derin nişleri süslemekteydi. Bu nişlere oturma grubu yerleştirilmişti. Kapıyla sol taraftaki pencere

Telegram : @cinciva

arasında Rönesans stili koskoca bir kitaplık vardı. Üzerinde altın harflerle Thibermesnil yazılıydı. Onun altında da ailece düstur edinilmiş kısa bir cümle: "Ne istiyorsan onu yap."

Purolar yakılırken Devanne konuşmasını sürdürdü:

"Haydi, acele edin Velmont. Niyetinizi gerçekleştirebilmeniz için bu son gece."

Bu şakaya katılmaya kararlı gözüken ressam, "Niye ama?" diye sordu.

Devanne cevap vermek istediyse de annesi susmasını söyledi. Ancak yemek sırasında davetlilerin merakını çekme arzusunu yenemedi:

"Peh!" dedi. "Şimdi söyleyeceğim. Bunda gizlenecek bir şey yok ki!"

Misafirler etrafını çevirdiler. Devanne yeni bir haber vermenin keyfini çıkararak, "Yarın öğleden sonra," dedi, "ünlü İngiliz Polisi Herlock Sholmes geliyor. Onun her türlü bilmeceyi nasıl dâhiyane bir şekilde çözdüğünü bilmeyen yok artık. Bir romancının rüyalarının ve hayal gücünün mahsulü olan ve sıradışı bir kişiliğe sahip Herlock Sholmes misafirim olacak."

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Demek Herlock Sholmes, Thibermesnil'e geliyor? Şaka

Telegram : @cinciva

maka yok yani? Arsen Lüpen de acaba bu taraflarda bir yerde mi?

"Arsen'le çetesi buradan uzak olmasa gerek. Haydi Baron Cahorn olayını bir yana bırakalım, ama Montigny, Gruchet ve Crasville soygunlarını bizim ulusal hırsızımız yapmadıysa kim yaptı ki? Bugün sıra bende."

"Siz de Baron Cahorn gibi uyarıldınız mı?"

"Aynı numara iki defa yutulmaz."

"Yani?"

"Yanisi şu..."

Ayağa kalkarak kitaplıktaki kocaman iki cilt kitap arasındaki boşluğu işaret etti:

"Orada on altıncı yüzyıldan kalma bir kitap duruyordu: Adı *Thibermesnil Tarihi*. İçinde Dük Rollon tarafından ortaçağdan kalma bir kale arazisi üzerine yapılmış bu şatonun öyküsü yazılı. Dört tane madeni levha üzerine hakkâk kalemiyle işlenmiş. Bunlardan birine tüm malikânenin görünüşü kabartma olarak çizilmiş. İkincisi, yapının planı. Üçüncüsü bir yeraltı geçidinin krokisi. Bunun bir çıkışı kale bentlerinin ön kısmına açılıyor, öbürü de içinde bulunduğumuz bu odada son buluyor. Bu kitap geçen aydan beri kayıp."

"Vay canına!" dedi Velmont. "Bu iyiye alamet değil! Ama bunun için Herlock Sholmes kılını bile

Telegram : @cinciva

kıpırdatmaz.”

“Kıpırdatmazdı tabii, demin anlattıklarımdan sonra çok önemli bir şey daha olmamış olsaydı. Ulusal Kütüphane’de benim kaybolan kitabımın bir eşi bulunuyor. İki kitap arasında kalebentler konusunda ufak tefek ayrılıklar var. Örneğin, birine geçidin yan duvarıyla bir merdiven çizilmiş, daha doğrusu mürekkeple yazılmış ve silik dipnotlar eklenmiş. Ben bu özellikleri biliyorum. İki kartı yan yana getirmedikçe kesin bir kroki çizemezsiniz. İşte adam bendeki kitabın kaybolmasından sonra Ulusal Kütüphane’ye biri gelmiş, o kitabın eşini istemiş, sonra da alıp gitmiş. Bu hırsızın kim olduğunu kimse bulamadı.”

Bu sözler üzerine yüksek sesle söylenenler oldu:

“Mesele oldukça ciddiymiş!”

“İşte o yüzden polis işe el attı. İki kez araştırıp soruşturdular, ama hiçbir sonuç alamadılar.”

“Arsen Lüpen ne zaman bir işe burnunu soksa hep böyle oluyor.”

“Doğru. Aklıma Herlock Sholmes’ten yardım istemek geldi. Bana Arsen Lüpen’le karşılaşacağından ötürü çok sevindiğini bildirdi.”

“Arsen Lüpen için ne şeref,” dedi Velmont. “Ama sizin tabirinizle bizim ulusal kahramanımız

Telegram : @cinciva

Thibermesnil'le ilgilenmiyorsa Herlock Sholmes avcunu yalayacak demektir."

"Onu çok ilgilendiren bir şey daha var: Yeraltı geçidini bulmak."

"Nasıl olur? Siz demin o geçidin bir ağzının dışarıya, öbürünün de bu odaya açıldığını söylediniz ya!"

"Buraya dedim, ama nereye? Bu salonun neresine? Sayfalardan birinde yeraltı geçidini gösteren krokinin çizgileri ufak bir daire içinde son buluyor. O dairenin içinde de G.K. harfleri yazılı. Bu herhalde Guillaume Kulesi demek oluyor. Ancak bu kule de daire şeklinde. Krokideki çizgi nereden başlıyor acaba?"

Devanne ikinci bir puro yaktı ve kadehine likör doldurdu. Ona bir sürü soru yönelttiler. Gördüğü ilgi karşısında gülümsedi. Sonunda şöyle dedi:

"Sır ortadan kayboldu. Kimse bunu bilmiyor. Efsanelere bakılırsa bu sır hep ölüm döşeğindeki nüfuzlu derebeylerinden oğullarına geçti. Bu iş İkinci Cumhuriyet devrinde, Hitzemonats'ın[1] 7'sinde, on dokuz yaşındaki Geoffroy'un giyotinle kafasının uçurulmasma kadar sürdü."

"Yani yüz yıldan beri herkes bu sırrın peşinde?"

"Herkes aradı, ama boş yere. Ben bile bu şatoyu konvansiyon üyesi Leribourg'un yeğeninin

Telegram : @cinciva

yeğeninden satın aldıktan sonra iyice arattım. Hiçbir şey bulamadım. Düşünsenize, etrafı suyla çevrili bu kule sadece tek bir köprüyle şatoya bağlı. Buna göre yeraltı geçidinin eski hendeklerin altından geçmesi gerekir. Ulusal Kütüphane'deki planda dört tane merdiven gösterilmiş. Her biri kırk sekiz basamak ki buna göre en az on metre derinlikte demektir. Öbür planda verilen ölçüye göre uzunluk iki yüz metre olarak gösterilmiş. Aslında bütün zorluk şu döşemede, tavanda ve duvarlarda. Hani bazen hepsini birden yıkmayı düşünmedim değil."

"Başka hiçbir işaret yok, değil mi?"

"Yok."

Rahip Gélis, "Bay Devanne, her iki kitabı okumak gerekiyor," dedi.

Devanne güldü:

"Oo, rahip efendi arşiv karıştırmaya, anıları okumaya bayılıyor. Thibermesnil'le de çok ilgileniyor, ama onun dediğini yaparsak işler daha da karışacak."

"Peki siz ne diyorsunuz?"

"Bilmek ister misiniz?"

"Hem de nasıl."

"O zaman şunu bilesiniz: Adamımız iki kitabı da okuduktan sonra Fransa krallarından ikisinin bu sırra vâkıf olduğunu öğrenmiş buluyor."

Telegram : @cinciva

“Fransa krallarından ikisi mi?”

“IV. Henry ile XVI. Louis.”

“Sırra ilk vakıf olan onlar değil. Peki, rahip efendi bunu nasıl öğrendi?”

“Çok kolay,” diye devam etti Devanne. “1589’da, Arques Savaşı’nın arifesinde Kral IV. Henry, yemeğini yedikten sonra geceyi bu şatoda geçirdi. Saat on bire doğru Normandiya’nın en güzel kadını olan Louise de Tancarville, Dük Edgard tarafından gizli geçit kullanılarak krala getirildi. Böylece Dük Edgard da ister istemez bu sırrı krala verdi. O da bunu Bakan Sully’le paylaştı.

Bakan Sully de *Royales Oeconomies d’Etat*[2] adlı kitabında hiçbir yorum yapmadan şu anlaşılmaz cümlelere yer verdi:

Bir gözün titreyen arıyı izlerken, diğeri Tanrı’ya ulaşıyor.”

Bu sözlerden sonra ortalığı bir sessizlik kapladı. Derken Velmont dalga geçti:

“Pek akıl alır gibi değil doğrusu.”

“Değil mi? Rahip efendiye bakılırsa Sully, bilmecenin anahtarını bu satırlarda belirtmiş, ama anılarını yazdırdığı kişiye bu sırrı açmamış.”

“Çok akıllıca bir varsayım.”

“Bence de öyle. Ama bu ne anlama geliyor?”

“Ve Tanrıya nasıl ulaşılıyor?”

Telegram : @cinciva

“Anlaşılır gibi değil.”

Velmont devam etti:

“Ya şu IV. Henry’ye ne demeli? Kendisini ziyaret edecek bayan için mi yeraltı geçidini açıyor?”

“Bilmiyorum. Bilinen bir şey varsa, o da 1784 yılında XVI. Louis’nin bu şatoda kaldığı ve Gamain’in talimatıyla Louvre’da bulunan ünlü demir kasanın açılması. Kasanın içinden çıkan bir pusulada kendi el yazısıyla, ‘Thibermesnil: 2-6-12’ yazılıydı.”

Horace Velmont bir kahkaha attı:

“Bulduk işte! Karanlık gitgide aydınlanıyor. İki kere altı on iki eder.”

“Siz istediğiniz kadar gülün bakalım,” dedi rahip. “Ne olursa olsun çözüm bu iki metinde. Elbet günün birinde biri çıkıp bu sırrı çözecek.”

“Önce Herlock Sholmes,” dedi Devanne. “Arsen Lüpen daha çabuk davranmazsa... Siz ne dersiniz, Velmont?”

Velmont ayağa kalkarak elini Devanne’ın omzuna koydu:

“Tüm bu gerçeklere karşın bence iki kitapta da eksiklikler var. Bu arada bana verdiğiniz bilgiden ötürü size teşekkür ederim.”

“Yani?” “Yani. ‘Bir gözün titreyen arıyı izlerken diğeri Tanrı’ya ulaşıyor’ ve iki kere altı on iki

Telegram : @cinciva

ediyorsa işe koyulabilirim.”

“Hiç vakit kaybetmeden.”

“Saniye bile kaybetmeden! Herlock Sholmes gelmeden bu gece bu şatoyu soymam gerekiyor, değil mi?”

“Bunun için gerçekten çok az vaktiniz kaldı. Sizi eve götüreyim mi?”

“Dieppe’e kadar mı?”

“Dieppe’e kadar. Dönüşte Bay ve Bayan d’Androl’le onların tanıdığı bir genç kızı da alıp getiririm. Onlar gece yarısı treniyle gelecek.”

Sonra subaylara dönerek devam etti:

“Yarın akşam hepimiz yine burada toplanmış olacağız, tamam mı beyler? Askerlerinizle şatoyu kuşatmanızı bekliyorum, çünkü saat tam on birde saldırıya uğrayacak.”

Davet kabul edildi; sonra ayrıldılar. Devanne’la Velmont, Dieppe’e doğru arabayla yola çıktılar. Devanne ressamı orduevinin önünde bıraktıktan sonra istasyona gitti.

Gece yarısı arkadaşları trenden indi. Saat 12.30’da arabaları Thibermesnil Şatosu’ndan içeri girdi. Saat 1.00’de ufak tefek bir şeyler atıştırdıktan sonra herkes odasına çekildi. Yavaş yavaş ışıklar söndü. Gecenin derin sessizliği tüm şatoya hâkim oldu.

Telegram : @cinciva

Ancak bulutlar arasından sıyrılan ay, iki pencereden sızan parlak ışığıyla salonu aydınlattı. Bu çok uzun sürmedi. Ay bir tepenin arkasına gizlendi. Her taraf karanlığa gömüldü. Sessizlik daha da arttı. Zaman zaman bir mobilyanın gıcırtısı ya da eski şato duvarlarını yeşil sularıyla yıkayan hendekteki sazların hışırtısı bu sessizliği bozuyordu.

Duvar saatinin saniye kolu durmadan dönüyordu.

Saat 2.00'yi vurdu. Derken, hızla dönen saniye kolunun o monoton sesi gecenin sessizliğini yeniden deldi. Saat 3.00 oldu.

Birden bir takırtı duyuldu. Tren geçerken açılıp kapanan bir işaret levhasının çıkardığı sesi andırıyordu. İnce ve titrek bir ışık, ardında parlak bir çizgi bırakarak salonun her köşesinde dolaştı. Bir payandanın sütununu yalayarak önce sağdaki kitaplığa, sonra onun karşısındaki duvara geçti. Orada parlak bir daire oluşturarak biraz dinlendi. Sonra her tarafta karanlığı delercesine dolaştı. Sonra söndü. Derken yine yandı. Bu sırada kitaplık kendi ekseni etrafında döndü ve kubbe şeklinde bir boşluk açıldı.

İçeriye elinde cep feneri tutmakta olan bir adam girdi. Ardından iki kişi daha geldi. Ellerinde bir tomar iple çeşitli aletler vardı. İlk giren, odayı araştırdı. Kulak kabarttıktan sonra, "Ötekileri çağır!" dedi.

Telegram : @cinciva

Yeraltı geçidinden içeriye enerjik yüzlü, kuvvetli sekiz kişi alındı. Odayı boşaltmaya başladılar.

Her şey çok çabuk oldu. Arsen Lüpen bir mobilyadan öbürüne geçiyor, hepsini ölçüp biçtikten sonra hoşuna gideni olursa, "Bunu da alın!" diye emrediyordu.

Eşyalar taşındı. Sanki hepsi tünelin ağzından yutulup toprağın midesine geçti.

Böylece altı koltuk, XV. Louis'den kalma altı iskemle, Aubusson'un[3] duvar halıları, Gothiere imzalı kollu şamdan, Fragonard'ın[4] ve Nattier'nin[5] birer yağlı boya tablosu, Houdon'un[6] bir büstü ve birkaç ufak heykel aşırıldı. Lüpen bazen harika güzellikteki bir sandığın ya da görkemli bir resmin önünde durup içini çekiyor ve, "Bu çok ağır... Bu çok büyük... Çok yazık!" diye yakınıyordu.

Böylece incelemelerini sürdürdü.

Kırk dakika sonra salon, Arsen'in deyimiyle, 'tamtakır kuru bakır' kaldı. Tüm bunlar insanın ağzını açık bırakacak bir düzen içinde, hiç gürültü etmeden, adamların beraberinde getirdikleri battaniyelere sarılıp sarmalandı.

Odadan en son ayrılan ve kolunun altında Boulle imzalı bir duvar saati taşıyan adama Lüpen, "Bir daha gelmenize gerek yok," dedi. "Kamyon dolar

Telegram : @cinciva

dolmaz Roquefort'taki samanlığa gidilecek diye konuşmuştuk."

"Siz gelmiyor musunuz, patron?"

"Bana motosikleti bırakın, yeter."

Adam gitti. Lüpen onun ardından kitaplığın döner kapısını kapattı. Eşyanın taşınması sırasında bırakılan izleri yok etti. Ayak izlerini sildi. Bir kapıdan geçerek şatoyla kule arasında bağlantı sağlayan bir koridora daldı. Orada bir camlı dolap vardı. Sırf bu yüzden araştırmasını sürdürmüştü. İçinde harika şeyler vardı: Antika saatler, enfiye kutuları, yüzükler, altın zincirden kuşaklar ve çok ince işlenmiş minyatürlerden oluşan eşi bulunmaz bir koleksiyon...

Bir kerpetenle dolabın kilidini kırdı. Altın ve gümüşten yapılma bu mücevherleri, el işi sanatının doruğa ulaştığı bu ufacık ve harika mücevherleri okşarken tarifsiz bir zevk duydu.

Bu iş için beraberinde getirdiği keten çantayı boynuna asmıştı. Çantayı doldurdu. Ceketinin, yeleğinin ve pantolonunun ceplerini de doldurdu. Elini son zamanlarda moda olmuş incili bir çantaya uzattığı sırada bir gürültü duydu.

Kulak kabarttı. Yanılmamıştı. Gürültü daha da arttı.

Telegram : @cinciva

Derken koridorun sonunda, binanın boş dairesine açılan bir merdiven bulunduğunu hatırladı. Ama aynı daire o gece, Devanne'ın Dieppe'te karşıladığı arkadaşları D'Androllerle birlikte gelen genç kıza ayrılmıştı.

Fenerini hemen düğmesine basarak söndürdü. Pencerelerden birinin girintisine gizleneyim derken merdivenin üstündeki kapı açılıverdi ve zayıf bir ışık koridoru aydınlattı.

Birinin dikkatle aşağı inmekte olduğunu hissetti, çünkü pencere perdesinin arkasına gizlendiği için doğru dürüst göremiyordu. O kişinin daha fazla yaklaşmaması için içinden dua etti. Ama yaklaştı, odanın içinde bir iki adım yürüdü. Derken bir çığlık attı. Dörtte üçü boşaltılmış camlı dolabı fark etmiş olmalıydı!

Lüpen, parfüm kokusundan, gelenin bir kadın olduğunu anladı. Giysisi neredeyse arkasına saklandığı perdeye değecekti. Kadının kalp atışlarını duyar gibi oldu. Kadın da orada bir yabancının bulunduğunu anlamıştı sanki. Lüpen sakinleşmeye çalıştı:

"Korkuyor. Gidecek herhalde... Gitmemesi imkânsız!" Ama kadın durdu. Elinde tuttuğu mumu daha sıkı kavradı. Arkasına döndü, bir an tereddüt etti. Dehşet verici sessizliğe sanki kulak kabarttı. Sonra bir anda perdeyi yana çekiverdi.

Telegram : @cinciva

Birbirlerine baktılar. Arsen afallamıştı, mırıldandı:

"Siz... Siz ha?"

Bu Bayan Nelly idi!

Bayan Nelly! Transatlantikle yaptığı o unutulmaz gezide tanıdığı, hayallerini süsleyen genç kız... Lüpen tutuklanırken onu ele vermek yerine nefis bir jestte bulunarak içinde para ve mücevher saklı fotoğraf makinesini denize atan Bayan Nelly! Cezaevinde yattığı sürece kah sevinip kah üzülerek saatlerce düşündüğü o güler yüzlü sarışın, o sevgili yaratık!

Gecenin bu saatinde, bu şatoda karşılaşmalarını sağlayan rastlantı o denli şaşırtıcıydı ki ikisi de kıpırdamadı. İkisi de konuşmadı. Birbirlerine öylece baktılar

Heyecandan başı dönen Bayan Nelly oturmak zorunda kaldı.

Lüpen onun önünde, ayakta kaldı. Bitmek bilmez saniyeler geçerken o anda nasıl bir izlenim bıraktığının bilincindeydi. Elleri biblo doluydu. Cepleri arakladıklarıyla şişmişti. Çantası tıka basa doluydu. Şapşallaştı. Suçüstü yakalanan bir hırsızın içinde bulunduğu o berbat durumdan ötürü kıpkırmızı kesildi. Bundan sonra ne olursa olsun, onun nazarında hep hırsız olarak kalacaktı! Elini

Telegram : @cinciva

başkasının cebine sokan, kapıları maymuncukla açan, evleri soyan bir hırsız!

Elinden düşen bir cep saati halının üzerinde yuvarlandı. Onu bir ikincisi takip etti. Artık tutamadığı kıymetli taşlar da elinden kaymaya başladı. Birden karar verdi ve üzerindeki çalıntıları bir koltuğa fırlatıp attı. Çantayı da boynundan çıkarıp yere koydu.

Şimdi genç kızın karşısında kendini daha iyi hissediyordu. Onunla konuşmak için bir adım ileri attı. Ama genç kız irkildi ve hemen oturduğu yerden kalktı. Dehşet içinde salona fırladı. Kapıyı arkasından kapadı. Lüpen peşinden gitti. Genç kız çok korkmuştu. Titriyor ve gözlerini bomboş odadan ayıramıyordu.

Bunun üzerine Lüpen, "Yarın saat üçte her şey yine yerli yerinde olacak. Mobilyalar geri getirilecek..." dedi.

Genç kız cevap vermedi. Lüpen yineledi:

"Yarın saat üçte, size söz veriyorum. Hiçbir şey sözümü tutmaktan beni alıkoyamaz. Yarın saat üçte..."

Üzerlerine uzun ve bunaltıcı bir sessizlik çöktü. Lüpen bu sessizliği bozmaya cesaret edemedi. Genç kızın kapıldığı dehşet onu çok üzüyordu. Nelly hiçbir şey söylemeden, usulca geri çekildi:

Telegram : @cinciva

“Gitsin! Kendini özgür hissetsin. Benden korkmasın,” diye aklından geçirdi.

Genç kız birden irkildi ve kekeledi:

“Durun... Ayak sesleri... Biri geliyor galiba...”

Lüpen şaşırarak ona baktı. Genç kız heyecanlanmışa benziyordu. Sanki bir tehlike hissetmişti.

“Ben bir şey duymuyorum,” dedi. “Olsun, gelirse gelsin.”

“Nasıl? Hemen kaçın gidin.”

“Kaçayım mı? Niye?”

“Öyle gerekiyor. Kaçın! Burada durmayın!”

Hemen koridora koşarak kulak kabarttı. Hayır, kimse yoktu.

Gürültü belki de dışarıdan geliyordu? Bir saniye bekledi, sonra içi rahatlamış olarak geri döndü.

Arsen Lüpen ortalıkta yoktu.

Devanne, şatosunun soyulduğunu görünce kendi kendine, “Bunu Velmont yaptı,” dedi. “Velmont, Arsen Lüpen’den başkası değil.” Mesele basitti. Başka türlü olmasına da imkân yoktu. Ama bu düşünceden hoşlanmadı. Yeğeni Estevan’ın kulüp arkadaşı ve ünlü bir ressam olan Velmont’un, Velmont olmayışına aklı yatmıyordu.

Ve Devanne durumu jandarma başçavuşuna bildirdiğinde bundan hiç bahsetmedi, çünkü saçma

Telegram : @cinciva

buluyordu.

Thibermesnil Şatosu'nda öğlene kadar gelip gidenlerin sayısı belli değildi. Polisler, korucular, Dieppe'den gelen komiser, köylüler... Hepsi bahçede, şatonun etrafında ve koridorlarda dolanıp durdular. Manevra yapan askerler ve silah sesleri de bunlara eklenince manzaraya diyecek yoktu.

İlk soruşturma bir sonuç vermedi. Ne bir pencere parçalanmış ne bir kapı kırılmıştı. Hırsız soygunu yaparken herhalde gizli geçidi kullanmıştı. Keza halının üzerinde ayak izine ve duvarlarda parmak izine rastlanmadı.

Ancak Arsen Lüpen'in ilgisini çeken beklenmedik bir şey çıktı ortaya: On altıncı yüzyıldan kalma tarih kitabı eski yerinde duruyordu. Onun yanında da ona benzer bir kitap ki bu Ulusal Kütüphane'den çalınan kitaptan başkası değildi.

Saat on birde subaylar çıkageldi. Devanne onları nezaketle karşıladı. Öyle bir servete sahipti ki onca kayıp karşısında gülüp geçiyordu. Arkadaşları d'Androl'le Nelly de aşağı indiler.

Herkes birbiriyle tanıştıktan sonra içlerinden birinin eksik olduğu fark edildi: Horace Velmont! Hiç mi gelmeyecekti?

Onun yokluğu Devanne'ın şüphesini kuvvetlendirdi. Ama tam saat on ikide çıkageldi.

Telegram : @cinciva

Devanne onu, “Sonunda geldiniz,” diye karşıladı.

“Geç mi kaldım?”

“Hayır, ama kalabilirdiniz. Böylesine heyecanlı bir geceden sonra. Ne oldu biliyor musunuz?”

“Ne oldu?”

“Şatoyu soydular.”

“Demeyin!”

“Evet, ama önce Bayan Underdown’a eşlik edin de masaya gidelim. Hanımefendi, izin verir misiniz?”

Genç kızın şaşkınlığı karşısında bir an sustu. Sonra hatırladı:

“Tabii ya, Arsen Lüpen’in tutuklanışından önce siz onunla aynı gemideydiniz. Benzerlik sizi şaşırttı, değil mi?”

Genç kız cevap vermedi. Karşısında duran Velmont gülümsüyordu. Sonra eğilerek selam verdi, genç kız onun koluna girdi. Velmont onu yerine götürdü, kendisi de karşısına geçip oturdu.

Yemek sırasında hep Arsen Lüpen’den, çalınan eşyalardan, gizli geçitten ve Herlock Sholmes’ten konuşuldu. Ancak yemeğin sonuna doğru, konu değiştikten sonra Velmont da söze karıştı. Bazen neşeli, bazen ciddiydi. Önerilerde bulunurken nüktedanlığı elden bırakmıyordu. Sanki tüm söyledikleri hep genç kızla konuşmak için

Telegram : @cinciva

bahaneydi. Ama kız düşüncelere dalmıştı. Hiçbir şey duymuyor gibiydi.

Kahveler, şatonun avluya ve rokoko tarzında düzenlenmiş bahçesine bakan terasında içildi. Çimenler üzerinde alayın bandosu çalarken köylülerle askerler parkın ağaçlı yollarına dağıldı.

Nelly, Arsen Lüpen'in verdiği sözü hatırladı, "Saat 3.00'te her şey eski yerinde olacak, söz veriyorum."

Demek saat 3.00'te!

Şatonun sağ yanını süsleyen kule saati, 2.40'ı gösteriyordu. Bakışları ister istemez akreple yelkovana takılıyordu.

Genç kız rahat bir şezlongda uzanan Velmont'a baktı.

Saat 2.50 oldu... Derken 2.55... Sabırsızlıktan ve korkudan boğazı kurumuştu. Bu şatoyu, avluyu ve bahçeyi dolduran bir sürü insan arasında mucize, söylenen dakikada gerçekleşecek miydi? Hem de savcılık resmen soruşturmayı başlatmışken?

Gerçekleşecekti! Çünkü Arsen Lüpen söz vermişti! "Onun dediği olacak," diye aklından geçirdi genç kız. Onun enerjisi, otoritesi ve kendine olan güveninden o kadar etkilenmişti ki! Aslında mucizeye değil de güçlü koşulların neden olduğu doğal olaylara inanıyordu.

Telegram : @cinciva

Bir saniye göz göze geldiler. Genç kızın yüzü kızardı, kafasını çevirdi.

Derken saat vurdu, bir, iki, üç kez.

Horace Velmont saatini çıkardı, sonra kule saatine baktı, daha sonra da kendi saatini cebine soktu. Aradan birkaç saniye geçti. Birden, insan kalabalığı yana çekilerek bahçe kapısından giren çift beygirli bir arabaya yer açtı. Bu kaleska denilen, subayların çantalarıyla askerlerin çıkınlarını taşıyan bir gezinti arabasıydı. Dış merdivenin önünde durdu. Bir levazım subayı arabadan atlayarak Bay Devanne'ı sordu.

Devanne koşarak merdivenlerden indi. Tentenin altında tüm mobilyalarının, yağlı boya tablolarının ve onca sanat eserinin güzelce ve tertemiz sarılıp sarmalanmış olduğunu gördü.

Kendisine sorulduğunda adam, buraya gelme emrini bu sabah emir subayından aldığını söyledi. Emir, dördüncü taburun ikinci bölük komutanı tarafından verilmişti. Buna göre Arques Ormanı'ndaki Halleux Kavşağı'na bırakılmış olan eşyayı alıp tam saat üçte Thibermesnil Şatosu'nun sahibi Bay Devanne'a teslim edecekti. Yazılı emrin altındaki imza şöyleydi: Albay Beauvel.

"Yol kavşağında," diye ekledi levazım subayı, "bütün eşya çimenler üzerinde hazırdı. Bu bana

Telegram : @cinciva

biraz komik geldi, ama ne yapayım. Emre uydum."

Subaylardan biri imzayı kontrol etti. Çok güzel taklit edilmişti ama sahteydi!

Bando durdu. Araba boşaltıldı ve eşyalar eve taşındı.

Bu karmaşa sırasında Bayan Nelly terasın öbür ucunda tek başına kalmıştı. Çok ciddiydi ve düşünceliydi. Kafasından delice şeyler geçiyor, ama bunları anlatamıyordu. Derken, kendisine yaklaşmakta olan Velmont'u gördü. Kaçıp gitmek istediyse de parmaklıklar, bir sıra çiçek saksısı, portakal ve zakkum ağaçlarıyla bambu fidanları kendisine tek bir yol bırakıyordu ki o da genç adamın geldiği yoldu. Yerinden kımıldamadı. Bambu fidanlarının seyrek yaprakları arasından sızan güneş ışığı, altın sarısı saçlarında oynaşıyordu.

Genç adam usulca konuştu:

"Dün gece verdiğim sözü tuttum."

Arsen Lüpen onun yanında durdu, etrafta kimseler yoktu. Tereddütle ve utanırcasına, "Dün gece verdiğim sözü tuttum," diye yineledi.

Genç kızdan, hiç değilse bir teşekkür etmesini ya da bunu ima edecek ufak bir harekette bulunmasını bekledi. Ama kız susuyordu.

Bu aşağılama onu deli etti. İlk kez kendisini Nelly'den ayıran gerekçenin bilincindeydi. Ona

Telegram : @cinciva

karşı kendini haklı çıkarmak, özür aramak, ne kadar cesur ve heyecanlı bir hayat sürdüğünü anlatmak isterdi. Ama sözleri boğazında takıldı kaldı. Her bir açıklaması saçma ve küstahça olacaktı. Anılarına kapılarak üzgün bir sesle mırıldandı, "Mazi ne kadar da uzakta kaldı! Provence'in güvertesinde birlikte geçirdiğimiz uzun saatleri hatırlasanıza. Elinizde sararmış bir gül vardı, tıpkı şuradaki gibi. Onu sizden istemiştim. Galiba duymazdan geldiniz. Siz gittikten sonra onu yerde buldum. Unuttunuz belki, ama ben onu sakladım."

Genç kız cevap vermedi. Aklı bambaşka bir yerdeydi sanki. Lüpen devam etti:

"O anın anısına hakkımda şimdi bildiklerinizi unutun. Geçmişi bugün yine yaşayalım. Gözleriniz dün geceki adamı değil de bir saniye için bile olsa geçmişteki adamı görsün! Yalvarırım. Ben yine o insan değil miyim?"

Genç kız gözlerini kaldırarak ona baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden parmaklarını genç adamın taşıdığı yüzüğe değdirdi. Yüzüğün sadece halkası görünüyordu, ama içe dönük kısmına şahane bir yakut oturtulmuştu.

Arsen Lüpen kızardı. Yüzük Georges Devanne'ın yüzüğüydü.

Kız acı acı gülümsedi:

Telegram : @cinciva

“Haklısınız, Arsen Lüpen eskiden neyse, yine o. O adam sizin için ufak bir anı bile olamaz. Beni affedin. Burada bulunuşumun bile size bir hakaret olacağını bilmem gerekirdi.”

Şapkası elinde, arkasını parmaklığa dayadı. Nelly önünden geçti. Onu durdurmak ve yalvarmak istedi, ama cesaret edemedi. Onu gözleriyle takip etti. Tıpkı New York Limanı’ndaki gibi... Genç kız kapıya giden merdivenleri çıktı. Zayıf silueti bir an için girişteki holün mermerleri arasında göründü. Sonra Lüpen onu gözden kaybetti.

Güneşin önüne bir bulut geldi. Arsen Lüpen hiç kımıldamadan genç kızın kumlar üzerinde bıraktığı ufak ayak izlerini seyretti. Birden irkildi. Nelly’nin dayandığı bambu fidanının saksısı içinde bir gül yatıyordu. İstemeye cesaret edemediği soluk güldü bu! Herhalde bu da unutulmuştu. İsteyerek mi, yoksa dalgınlıkla mı?

Hemen eline aldı. Yaprakları yere döküldü. Onları, kutsal bir şeymişçesine birer birer topladı.

“Gidelim,” diye söylendi kendi kendine, “Burada işim kalmadı. Bu arada Herlock Sholmes de çıkagelirse benim için iyi olmaz.”

Park boşalmıştı, ama girişteki pavyonda hâlâ bir grup polis vardı. Lüpen koruluğa daldı, çiti tırmandı ve en yakın tren istasyonuna kıvrılarak

Telegram : @cinciva

giden bir patikaya çıktı. On dakika yürümemişti ki yol daralıverdi. Tam o sırada karşısına biri çıktı.

Bu elli yaşlarında, oldukça güçlü bir adamdı. Sinekkaydı tıraş olmuştu. Giysilerinden bir yabancı olduğu anlaşılıyordu. Elinde ağır bir baston, sırtında çantası vardı.

Bakıştılar. Yabancı hafif bir İngiliz aksanıyla sordu:

"Affedersiniz, bayım. Bu yol şatoya gider mi?"

"Dosdoğru gidin, bayım. Duvara yaklaşınca sola sapın. Sizi sabırsızlıkla bekliyorlar."

"Ya?"

"Evet, dün akşam Dostum Devanne sizin geleceğinizi söyledi."

"Bay Devanne gevezelik etmişse yapacak bir şey yok."

"Sizi ilk selamlayan ben olduğum için seviniyorum. Kimse Herlock Sholmes'e benim kadar hayran değildir."

Sesinde sanki alay vardı. Böyle konuştuğuna da hemen pişman oldu. Çünkü Herlock Sholmes onu keskin bakışlarıyla tepeden tırnağa kadar süzdü. İşte bu bakış, Lüpen'i sanki sarıp sarmaladı ve sicile geçirdi. Fotoğrafı çekilmişçesine tam ve eksiksiz bir şekilde İngiliz'in belleğine çiviledi.

"Resmim çekildi," diye düşündü. "Bu adamcağızın karşısında artık kılık değiştirmeme gerek kalmadı.

Telegram : @cinciva

Galiba beni tanıdı.”

Vedalaştılar. Derken çelik koşumlu atların nal sesleri ortalığı çınlattı. Gelenler polisti. Onlarla çarpışmamak için iki adam bayırın yanındaki uzun otlara dalmak zorunda kaldı.

Polisler önlerinden geçti. Aralarında uzun bir mesafe bulunduğu için bu geçiş oldukça zaman aldı.

“Her şey beni tanıyıp tanımamasına bağlı. Tanıdıysa bu fırsattan yararlanacaktır. Durum bayağı ürkütücü,” diye aklından geçirdi Lüpen.

Son süvari de geçtikten sonra Herlock Sholmes doğruldu. Hiçbir şey söylemeden tozlanmış giysisini silkeledi. Çantasının kayışına dikenli bir çalı takılmıştı. Arsen Lüpen ona yardım etti. Bir saniye daha birbirlerini süzdüler. O anda onları biri görmüş olsaydı, şahane bir oyuna tanık olacaktı. İki adam da çok güçlü silahlarla çatışırken üstün yeteneklerini ortaya döküyordu. İkisi de birbirinden üstündü. İkisi de güçlüydü. Yaşadıkları koşullarda daima çarpışacaklardı.

Sonra İngiliz, “Teşekkür ederim, bayım,” dedi.

“Rica ederim,” diye karşılık verdi Lüpen.

Ayrıldılar. Lüpen istasyona, Herlock Sholmes da şatoya doğru yürüdü.

Telegram : @cinciva

Sorgu hâkimiyle savcı boş yere bir ipucu aradıktan sonra çekip gitmişlerdi.

Herkes merakla, dünyaca ünlü Herlock Sholmes'ü beklemişti. Ama dedektifin görünüşü sıradan bir vatandaşınki gibiydi. Bu yüzden herkes düş kırıklığına uğradı. Çünkü karşılarındaki adam bir roman kahramanına hiç benzemiyordu. Herlock Sholmes denince ilk akla gelen gizemli ve şeytani kişiliğinden eser yoktu. Devanne onu ağız kalabalığıyla karşıladı:

"Sonunda geldiniz, üstadım! Ne mutluluk ama. Hep bekliyordum. Sizi tanımama neden olduğu için başıma gelenlere sevindim desem yeridir. Söylesenize, nasıl geldiniz?"

"Trenle."

"Yazık! Sizi arabamla aldırtabilirdim."

"Resmî bir karşılama yani! Bandoyla. İşimi de kolaylaştırırdı!"

Dedektifin sesindeki soğuk ton Devanne'ı şaşırttı. İşi şakaya vurmak istedi:

"Aslında işiniz size yazdığımdan da kolay olacak."

"O niye?"

"Çünkü ev dün gece soyuldu."

"Benim geleceğimi herkese yaymamış olsaydınız bayım, bu hırsızlık dün gece olmazdı."

"Ne zaman olurdu?"

Telegram : @cinciva

“Yarın ya da başka bir gün.”
“Öyle olsaydı ne olurdu ki?”
“Lüpen tuzağa düşerdi.”
“Eşyalarım?”
“Çalınmazdı.”
“Eşyalarım burada ama.”
“Burada mı?”
“Saat üçte geri getirdiler.”
“Lüpen mi gönderdi?”
“Evet, iki arabayla.”
Herlock Sholmes hemen şapkasını başına geçirdi ve çantasını düzeltti. Devanne seslendi:
“Ne yapıyorsunuz siz?”
“Gidiyorum.”
“Neden?”
“Eşyalarınız burada. Lüpen de çekip gitmiş. Benim işim bitti burada.”
“Ama mutlaka yardımınıza ihtiyacım var. Dün gece olanlar yarın da tekrarlanabilir, çünkü bilmediğimiz önemli bir şey var: Arsen Lüpen buraya nasıl girdi, nasıl çıktı ve neden birkaç saat sonra eşyaları geri gönderdi?”
“Öyle mi? Bunu bilmiyor musunuz?”
Bir sırrı açıklama zorunluluğu Sholmes’ü rahatlattı.

Telegram : @cinciva

“Peki, araştıralım öyleyse. Ama çabuk olalım. Yalnız kalırsak daha iyi.”

Bu söz orada bulunanlara yöneltilmişti. Devanne anladı ve Sholmes’ü salona götürdü. Sholmes kısa kesti. Önceden tasarladığı sözcüklerle, bir akşam önce olan bitenler, şatoda devamlı kalanlar ve davetliler hakkında bilgi edindi. Sonra iki tarih kitabını inceledi. Yeraltı geçidinin planlarını karşılaştırdı, Rahip’in bulduğu metinleri tekrarlattıktan sonra sordu:

“Bunlardan ilk kez dün akşam bahsettiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Daha önce onları Bay Horace Velmont’a da gösterdiniz mi?”

“Hayır.”

“Güzel. Arabayı hazırlatın. Bir saat sonra gideceğim.”

“Bir saat sonra mı?”

“Arsen Lüpen, ona verdiğiniz problemi çözmek için bundan fazla uğraşmadı.”

“Ben mi ona problem verdim?”

“Tabii ya! Arsen Lüpen’le Horace Velmont aynı adam.”

“Vay canına! Şüphelenmiştim zaten... Ah o sefil herif.”

Telegram : @cinciva

“Yani haftalardan beri arayıp da bulamadığı sırrın bir kısmını dün gece saat onda kendi elinizle verdiniz. Lüpen her şeyi anlayınca çetesini toplayarak gece boyunca sizi soydu. Ben de onun kadar çalışkan olmak niyetindeyim.”

Düşüncelere dalarak odanın bir köşesinden diğerine gidip geldi. Sonra bir yere oturarak uzun bacaklarını üst üste attı ve gözlerini kapadı.

Devanne çaresiz kalmıştı.

“Uyuyor mu? Yoksa düşünüyor mu?”

Dışarı çıktı. Adamlarına emir verdi. Döndüğünde Sholmes’ü koridordaki merdiven ayağında gördü. Diz çökmüştü ve halıyı inceliyordu.

“Bir şey var mı?”

“Baksanıza... Şurada. Mum lekesi.”

“Gerçekten de... Hem de taze.”

“Aynı lekeyi merdivenin üst kısmında da görebilirsiniz, keza Arsen Lüpen kırıp içini boşalttığı cam dolaptan aldıklarının bir kısmını koltuğa fırlatmış.”

“Tüm bunlardan ne çıkarıyorsunuz?”

“Hiçbir şey. Bu gerçekler, onun çaldıklarını niye geri gönderdiğini açıklayacak herhalde. Ama bu konu için ayıracak zamanım yok. Önemli olan yeraltı geçidi.”

“Hâlâ bulacağınızı mı umuyorsunuz?”

Telegram : @cinciva

“Ummuyorum. Buldum bile. Şatodan iki ya da üç yüz metre ötede ufak bir kilise var, değil mi?”

“Evet, yıkık bir kilise. Avlusunda Kont Rollon’un mezarı var.”

“Şoförünüze söyleyin, bizi bu kilisenin önünde beklesin.”

“Şoförüm daha dönmedi. Bana haber verecekler. Ama gördüğüm kadarıyla yeraltı geçidi bu kilisede son buluyor.”

Herlock Sholmes onun sözünü kesti:

“Lütfen bana bir merdivenle bir lamba getirir misiniz?”

“Bir merdivenle bir lambaya ihtiyacınız var demek.”

“Öyle olmasaydı rica etmezdim.”

Devanne biraz şaşırmıştı. Zili çaldı. Merdivenle lamba getirtildi.

Dedektif, bir asker gibi sert ve kesin emirler yağdırmaya başladı.

“Merdiveni kitaplığın önüne getirin, Thibermesnil sözcüğünün sol yanına dayayın!”

Devanne merdiveni dikti. İngiliz devam etti:

“Biraz daha sola. Şimdi sağa. Dur! Merdivene çıkın. Güzel. Bu sözcüğün bütün harfleri çıkıntılı, değil mi?”

“Evet.”

Telegram : @cinciva

“Şu ‘H’ harfiyle uğraşalım. Sağa ya da sola döndürülebiliyor mu?”

Devanne ‘H’ harfini tutunca şaşkınlıktan bir çığlık attı:

“Evet, dönüyor! Sağa doğru. Tam doksan derece! Bunu kim size söyledi?”

Herlock Sholmes bu soruyu yanıtlamadan devam etti:

“Oradan ‘R’ harfine ulaşabiliyor musunuz? Erişiyorsanız, onu sürgü sürer gibi birkaç kere ileri geri hareket ettirin.”

Devanne ‘R’ harfini oynattı. İçeriden bir şey açılmışçasma bir tıkırtı duyunca çok şaşırdı.

“Çok güzel,” dedi Herlock Sholmes. “Şimdi merdiveni öbür uca yerleştirelim, yani Thibermesnil sözcüğünün son harfine. Güzel. Şimdiye kadar yanılmıyorsam şu ‘L’ harfi, dönecek ve bir delik açılacak.

Devanne biraz da kasılarak ‘L’ harfini tutar tutmaz merdivenden düştü, çünkü aynı anda kitaplığın Thibermesnil sözcüğünün ilk ve son harfleri arasındaki kısmı kendi etrafında döndü ve orada bir delik meydana çıktı. Burası yeraltı geçidinin ağzıydı.”

Herlock Sholmes laf olsun diye sordu:

“Yaralanmadınız ya?”

Telegram : @cinciva

“Hayır, hayır.” diye kekeledi Devanne ayağa kalkarken. “Yaralanmadım, ama korktum doğrusu. Şu oynayan harfler, geçidin açılışı...”

“Ne olmuş ki? Sully’nin metnine uymuyor mu?

“Nasıl yani? Anlamadım”

“Canım anlasanıza! Hava (H) dönüyor, Rezeler (R) titriyor, Lokal (L) açılıp kapanıyor. İşte IV. Henry, Bayan von Tancarville’le bu şifreyi kullanarak gizlice buluştu.”

“Ya XVI. Louis?”

“XVI. Louis usta bir demirciydi. Aynı zamanda da yetenekli bir çilingir. Bende şifreli kilitler konusunda bir araştırma var; onun yazdığı söyleniyor. Thibermesnil de krala yaranmak için bu kilidi ona göstermiş olmalı. Kral da aklında kalsın diye 2-6-12 rakamlarını kullanmış. Yani kelimenin ikinci, altıncı ve on ikinci harflerini: H R L.”

“Harika! Şimdi anlamaya başlıyorum. Bir şey daha var: Bu salondan nasıl çıkılacağını şimdi biliyorum, ama Lüpen içeri nasıl girebildi? Dışarıdan geliyordu.”

Herlock Sholmes lambayı yakarak yeraltı geçidine girip birkaç adım yürüdü.

“Bakın, şurada bütün mekanizmayı görüyorsunuz. Tıpkı bir saat gibi; tüm harfler döndürülmüş. Yani

Telegram : @cinciva

Lüpen, giriş kapısını açacak harfleri buradan döndürdü.”

“Elinizde bir kanıt var mı?”

“Kanıt mı? Şu yağ birikintisine baksanıza! Lüpen, tekerleklerin yağlanması gerektiğini bile düşünmüş.”

“O zaman çıkış yolunu da biliyordu?”

“Onu tanıdığım kadarıyla evet. Peşimden gelin!”

“Bu geçitten mi?”

“Korkuyor musunuz?”

“Hayır, ama yolu bulacağınızdan emin misiniz?”

“Tabii ki.”

Önce on iki basamak aşağı indiler, sonra on iki basamak daha... Derken on ikişer basamaklı iki merdiven daha indiler. Uzun bir koridor çıktı karşılarına. Duvarları oluşturan tuğlalara bakılırsa birkaç kere tamir görmüş olmalıydı. Bazı yerlerde rutubet vardı.

“Şato hendeğinin altından geçiyoruz,” dedi Devanne, içi hiç de rahat değildi.

Koridor on iki basamaklı bir merdivenin başında sona erdi. Aynı şekilde çok basamaklı birkaç merdiven daha çıktı karşılarına. Hepsini güçlükle çıktılar. Derken kayalığa oyulmuş bir mağaraya ulaştılar. Yol burada bitiyordu.

Telegram : @cinciva

“Kahretsin!” diye mırıldandı Sholmes. “Çıplak duvardan başka bir şey yok burada. Keyfim kaçtı.”

“Dönsek daha iyi değil mi?” diye aynı şekilde mırıldandı Devanne. “Daha fazla gitmeye gerek yok. Nasılsa hepsini biliyoruz.”

Ancak İngiliz, kafasını kaldırınca derin bir oh çekti. Başlarının üstünde, geçidin girişindeki mekanizmanın bir eşi vardı. Üç tane harfi kımıldattı. Bir granit yığını sallandı. Bu, üzerinde on iki harfle ismi yazılı olan Kont Rollon’un mezar taşıydı. Demek ki İngiliz’in söylediği ufak kiliseye varmışlardı.

“Ve Tanrı’ya ulaşılıyor, yani kiliseye,” diyen dedektif, metindeki son sözcükleri anımsamıştı.

“Vay canına!” dedi Devanne. Herlock Sholmes’ün dehasına ve zekâsına hayran kalmıştı.

“Yani bu kadar kanıt size yetiyor mu?”

“Peh!” dedi İngiliz. “Yeter de artar bile. Ulusal Kütüphane’deki kitapta soldaki çizgi bir daireyle son buluyordu, sağdakiyse ufacık bir haçla. Ama üzeri silinmiş, ancak bir büyüteçle görülebiliyor. Bu haç da kiliseyi gösteriyor işte.”

Zavallı Devanne kulaklarına inanamadı.

“İnanılır gibi değil! Harika! Aslında çocuk oyuncağı. Neden kimse bu sırrı çözemedi ki?”

Telegram : @cinciva

“Çünkü hiç kimse gerekli materyalleri, yani iki kitapla iki metni bir araya getirip incelemedi. Arsen Lüpen ve ben hariç tabii.”

“Ben de,” diye Devanne lafa karıştı. “Ve de Rahip Gélis. Biz de çok şeyi sizin kadar biliyorduk, ama...”

Sholmes gülümsedi:

“Bay Devanne, bilmece çözmek herkesin yapabileceği bir şey değildir!”

“Ben on yıldan beri arıyorum. Siz on dakikada meseleyi çözdünüz.”

“Peh! Alışkanlık.”

Kiliseden çıktılar. İngiliz seslendi:

“Şurada bir otomobil bekliyor.”

“O benim arabam.”

“Sizin mi? Hani şoförünüz daha geri dönmemişti?”

“Doğru. Ben de şaşırdım.”

Arabaya gittiler. Devanne şoföre sordu:

“Edouard, buraya gelmeni kim sana söyledi?”

“Bay Velmont.”

“Bay Velmont mu? Ona rastladın öyleyse?”

“İstasyonda. Bana kiliseye gitmemi söyledi.”

“Kiliseye mi? Nedenmiş o?”

“Beyefendiyi, yani sizin arkadaşınızı orada beklemeliymişim.”

Herlock Sholmes’le Devanne bakıştılar. Devanne:

Telegram : @cinciva

“Bu meseleyi çözmenin sizin için bir çocuk oyuncağı olduğunu anladı. Çok ince ruhlu bir adammış!”

Dedektifin dudaklarında memnuniyetini belirten hafif bir gülümseme dolaştı. Kafasını salladı:

“Adam gibi adam. Yüzüne bak, anlarsın.”

“Siz onu gördünüz, değil mi?”

“Az önce yolda karşılaştık.”

“Horace Velmont’un Arsen Lüpen olduğunu da biliyordunuz?”

“Hayır, ama çabuk tahmin ettim... Alaycı konuşmasından.”

“Ve de gitmesine izin verdiniz?”

“Evet, oysa onu yakalatmam işten değildi, çünkü o sırada oradan beş tane polis geçiyordu.”

“İşte tam fırsatmış...”

“Çok doğru, bayım,” dedi İngiliz, biraz göğsünü kabartarak. “Rakip Arsen Lüpen oldu mu Herlock Sholmes, fırsatlardan yararlanmaz. Fırsatı kendi yaratır.”

Ama vakit azalmıştı. Lüpen araba göndermek nezaketinde bulunduğuna göre hemen bundan yararlanmalıydılar. Devanne’la Herlock Sholmes arabanın arkasına kuruldular. Tarlalar ve ağaçlar yanlarından geçip gidiyordu sanki. Caux yöresinin tepeleri bittikten sonra düzlüğe çıktılar. Derken

Telegram : @cinciva

Devanne'ın gözü, arabanın kapısındaki cep şeklindeki bölmeye takıldı.

"Bu da ne böyle? Bir paket. Ama bu size!"

"Bana mı?"

"Buyurun okuyun: 'Arsen Lüpen'den Bay Herlock Sholmes'e' diyor."

İngiliz paketi aldı. İpini çözdü, ambalajını açtı. İçinden bir cep saati çıktı.

"Şuna bak," demekle yetindi. Öfkeli görünüyordu.

"Bir cep saati," dedi Devanne. "Yoksa sizin mi?"

İngiliz cevap vermedi.

"Efendim? Bu sizin saatiniz! Arsen Lüpen, sizin saatinizi size gönderiyor! Gönderdiğine göre daha önce almış olması gerek... Çaldı yani! Gel de gülme. Arsen Lüpen Herlock Sholmes'ün saatini çalıyor. Çok komik! Yani, ne desem... Özür dilerim... Ama bu kadarı da fazla!"

Biraz güldükten sonra ciddileşti:

"Evet. Adam gibi adammış. Gerçekten."

İngiliz hiç kımıldamadı. Dieppe'e kadar tek laf etmedi. Gözlerini ufka dikmişti. Suskunluğu korkunçtu. Öfkesi o kadar derindi ki…

İskeleye yanaşınca çok soğukkanlı konuştu, hiç öfkelenmeden. Ama iradesi ve enerjisi, sesinin tonundan belli oluyordu.

Telegram : @cinciva

“Evet, adam gibi adam! Öyle bir adam ki Bay Devanne, şimdi omzunuza koyduğum şu eli onun da omzuna koymak bana büyük bir zevk verecek. Bana öyle geliyor ki Arsen Lüpen’le Herlock Sholmes günün birinde yine karşılaşacak. Evet, dünya o kadar küçük ki karşılaşmaları çok olası... Ama işte o gün...”

-SON-

1 Fransız Devrimi Takvimi’nin on birinci ayına rastlar ve “kavurucu ay” anlamına gelir. Bugünkü takvime göre 19 Temmuz ile 18 Ağustos arasındadır. (ç.n.)

2 Devletin Kraliyet Ekonomisi. (ç.n.)

3 Pierre D’Aubusson (1423-1503) Malta şövalyeleri ruhani başkanı. (ç.n.)

4 Evariste Fragonard (1780-1850) Ünlü Fransız ressam. (ç.n.)

5 Jean Marc Nattier (1685-1766) Ünlü Fransız portre ressamı. (ç.n.)

6 Jean-Antoine Houdon (1741-1828) Ünlü Fransız heykeltıraş. (ç.n.)

Telegram : @cinciva